

ΒΑΣ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ
ΕΚ ΤΗΣ
ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ
ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1959

17 439

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ
ΕΚ ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ
ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Μαρία Σ. Μωϊραμπαρ

17439

ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ
ΕΚ ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ
ΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΥΠΟ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1959

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ἁγία Γραφή

Αἱ περικοπαὶ τὰς ὁποίας ἐρμηνεύομεν εἰς τὸ παρὸν βιβλίον ἔχουν συλλεγῆ κατ' ἐκλογὴν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἁγία Γραφή λέγονται τὰ ἱερὰ βιβλία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὰ ὁποία περιέχουν τὴν ἔγγραφον ὑπερφυσικὴν ἀποκάλυψιν, ἣτοι πᾶν ὅ,τι ἔπραξε καὶ ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς σωτηρίαν των διὰ τοῦ Υἱοῦ του καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἁγ. Γραφή εἶναι ἐξαιρετικὸν καὶ μοναδικὸν βιβλίον. Δὲν ὁμοιάζει μὲ τὰ ἄλλα βιβλία τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ αὐτά. Ἐργράφη καὶ αὐτὴ βεβαίως ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀλλὰ εἶναι θεῖον κατὰ τὸ περιεχόμενον, διότι περιέχει λόγους καὶ ἔργα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποία προφητῆται καὶ ἅγιοι ἄνδρες ἔγραψαν, φωτισθέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς συγγραφεῖς αὐτῆς ἦσαν ἀγράμματοι ἄλιεῖς, ποιμένες, γεωργοί. Τοῦτο ὁμολογοῦν πολλάκις οἱ ἴδιοι καὶ προσθέτουν, ὅτι γράφουν καὶ προφητεύουν κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Εἷς ἐξ αὐτῶν λόγου χάριν, ὁ προφήτης Ἀμώς, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ἦτο προφήτης, ἀλλὰ ποιμὴν προβάτων καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ προφητεύει (Ἄμ. Ζ' 14). Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει: « πᾶσα Γραφή θεόπνευστος » (2 Τιμ. γ' 16) καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς γράφει, ὅτι ὁ Θεὸς ὠμίλησεν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν ἄλλοτε διὰ τῶν προφητῶν κατὰ πολλοὺς τρόπους, τώρα δὲ τελευταίως ὠμίλησε πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ Υἱοῦ του (« πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ », Ἑβρ. α' 1).

Ἡ Ἁγία Γραφή δὲν εἶναι βιβλίον ἐνὸς συγγραφέως, ἀλλὰ πολλῶν.

Οὗτοι κατάγονται ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, τῆς πλέον αὐτοτελοῦς καὶ ἐθνικιστικῆς ἐξ ὄλων τῶν φυλῶν τῆς γῆς. Περιλαμβάνει 76 βιβλία, ἤτοι 49 ἢ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ 27 ἢ Καινή. Ταῦτα ἐγράφησαν διαδοχικῶς εἰς διαφόρους τόπους καὶ εἰς διάφορα χρονικά διαστήματα, τὸ δὲ περιεχόμενον τῶν ἀνεμόρφωσε πνευματικῶς τὸν κόσμον.

Ἐφ' οὗ ἡ Ἁγ. Γραφή περιέχει λόγους καὶ ἔργα τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου, ὁ καθεὶς ἐννοεῖ εὐκόλως πόσον χρήσιμος εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος συνδέεται μὲ τὴν τύχην τῆς Ἁγ. Γραφῆς. Ὅπου αὕτη ἀναγινώσκεται καὶ ἐφαρμόζεται ἢ θεία διδασκαλία τῆς εἰς τὴν ζωὴν, ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι εὐημεροῦν καὶ προοδεύουν εἰς κάθε καλόν· ἐκεῖ παύει τὸ ἔγκλημα καὶ κλείουν αἱ φυλακαί· ἐκεῖ βασιλεύει ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν. Ἀντιθέτως ὅπου αὕτη ἀγνοεῖται καὶ παραμεριζέται, ἐκεῖ ἐπικρατοῦν ὁ ἐλαφρὸς βίος, ἡ διαφθορά, ἡ σύγχυσις, αἱ ἔριδες, οἱ πόλεμοι, ἡ δυστυχία ὄλων. Ἡ Ἁγ. Γραφή εἶναι τὸ σχολεῖον, ὅπου μορφώνονται αἱ μεγάλοι φυσιογνωμίαι, οἱ ἄγιοι, οἱ ἥρωες τῆς ζωῆς. Τυπώνονται καθ' ἐκάστην ἀναρίθμητα βιβλία, ἀλλὰ κανὲν δὲν ἐξευγενίζει καὶ δὲν βελτιώνει τὴν ζωὴν, ὅπως ἡ Ἁγ. Γραφή. Ὁ καθεὶς εὐρίσκει εἰς αὐτὴν πᾶν ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸ καλόν του, διὰ τὴν εὐτυχίαν του, εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου του καὶ εἰς οἵανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν ἢ φυλὴν ἢ ἡλικίαν καὶ ἂν ἀνήκη. Διεδόθη αὕτη καὶ ἀναγινώσκεται εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς οἰκουμένης καὶ πανταχοῦ ἐσκόρπισεν εὐλογίας καὶ ἀγαθὰ καὶ ἀπεδείχθη καρποφόρος. Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀσιᾶται, Ἀμερικανοὶ καὶ Ἀφρικανοί, λευκοὶ καὶ μαῦροι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μορφωμένοι καὶ ἀμόρφωτοι ἀναγινώσκουν τὴν Ἁγ. Γραφήν, ἐφαρμόζουν τὴν θεῖαν διδασκαλίαν τῆς καὶ εἶναι εὐτυχεῖς. Αὕτη ἔχει τὰ κατάλληλα λόγια δι' ὅλους, διότι ὁμιλεῖ εἰς αὐτὴν τὸ αἰώνιον πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες διεκήρυξαν τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς Ἁγ. Γραφῆς. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ὅπως οἱ στεροῦμενοὶ τοῦ φωτός τῶν ὀφθαλμῶν σκοπιάπτουν, τοιοῦτοτρόπως ὅσοι δὲν φωτίζονται ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν Ἁγ. Γραφῶν διαρκῶς ἀμαρτάνουν. Ἡ μελέτη τῆς Ἁγ. Γραφῆς σβήνει τὰ πάθη, φντενεύει τὴν ἀρετὴν, ἐξυψώνει τὸ πνεῦμα καὶ ἀναβιβάζει ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανόν». «Ἴδετε, ἴδετε τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων, λέγει ὁ μέγας συγγραφεὺς Ρουσσώ, παρὰ τὴν λάμπιν καὶ τὴν ἀλαζονείαν των, πόσον μικρὰ καὶ ἄσημα εἶναι ἔμπροσ εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον! Ἀληθῶς τὸ

μεγαλείον του με ἐκπλήττει, ἡ δὲ ἀγιότης του συγκινεῖ τὴν καρδίαν μου». « Πιστεύω, λέγει ὁ περιφνημος πρόεδρος τῶν Ἑν. Πολιτειῶν Ἀβραάμ Λίνκολν, ὅτι ἡ Βίβλος εἶναι τὸ κάλλιστον δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ». Ἄλλὰ τὸ μεγαλεῖον, ἡ ἀξία καὶ ἡ χρησιμότης τῆς Ἀγ. Γραφῆς δὲν περιγράφονται. Μόνον ὅσοι ἐμελέτησαν καλὰ αὐτὴν καὶ ἐφήρμοσαν τὰ λόγια της εἰς τὴν ζωὴν των, μόνον οὗτοι ἐδοκίμασαν τὴν ἀξίαν τοῦ οὐρανοῦ τούτου θησαυροῦ, ποὺ περιέχει λόγους καὶ ἔργα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀγ. Γραφή περιλαμβάνει δύο συλλογὰς βιβλίων, τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Καὶ αἱ δύο περιστρέφονται περὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κέντρον ἀμφοτέρων εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ἡ μὲν Παλ. Διαθήκη ἀναφέρεται εἰς τὴν περίοδον τῆς προπαρασκευῆς τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τὴν ἔλευσιν καὶ ὑποδοχὴν τοῦ Σωτῆρος, ἡ δὲ Καινὴ Διαθήκη περιέχει τὴν καλὴν εἰδήσιν — διὰ τοῦτο λέγεται καὶ Εὐαγγέλιον — τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίας καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου διὰ τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας του.

2. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη περιέχει κυρίως τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους. Ἡ ἱστορία αὕτη ἀρχίζει μετὰ τὴν κλήσιν τοῦ Ἀβραάμ, ἥτοι 2.000 ἔτη περίπου πρὸ Χριστοῦ, καὶ τελειώνει μετὰ τοὺς ἡρωϊκούς ἀγῶνας τῶν Μακκαβαίων, ὅπως ἀποτινάξωσι τὸν ζυγὸν τῶν Σελευκιδῶν, Διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (167-63 π. Χ.). Ὅτε ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ὑπόδουλοι εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἀπολέσαντες ὀριστικῶς τὴν ἐθνικὴν των ἀνεξαρτησίαν τῷ 63 π. Χ., ὅταν ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Πομπηῖος κατέλαβε τὴν Παλαιστίνην¹. Πρὸ τῆς διηγέσεως τῆς κλήσεως τοῦ Ἀβραάμ ἡ Παλ. Διαθήκη περιέχει τὴν προϊστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου καὶ τῶν πρωτοπλάστων, τὴν παρακοὴν καὶ πτώσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀποξένωσιν τῶν

1. Ὑστερον ἀπὸ δουλείαν εἰς διαφόρους λαοὺς ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη (ἀπὸ 63 π. Χ.) ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των καὶ ἰδρῦθη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μας τὸ ἐλεύθερον κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἐν Παλαιστίνῃ.

ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Οἱ ἄνθρωποι περιέπεσαν εἰς μεγάλην διαφθοράν. Ὁ κατακλυσμὸς δὲν ἐσυνέτισεν αὐτούς. Ὅλοι προσεκύκουν καὶ ἐλάτρευον τὰ εἰδωλα. Ὁ Πανάγαθος ὁμῶς Θεὸς ἤθελε τὴν σωτηρίαν τῶν πλασμάτων του. Μόνοι των οἱ ἄνθρωποι, βυθισμένοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν, ἦτο ἀδύνατον νὰ σωθῶσι. Τότε ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ σώσῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ Υἱοῦ του καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ. Πρὸς τοῦτο καλεῖ τὸν πιστὸν του δοῦλον καὶ εὐσεβῆ Ἀβραάμ, ἐγκαθιστᾷ αὐτὸν μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν Χαναάν καὶ ἐπόσχειται εἰς αὐτόν, ὅτι θὰ τὸν κάμῃ ἀρχηγὸν ἐνὸς ἰσχυροῦ λαοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ προέλθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ὁ λαὸς οὗτος εἶναι ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, ὁ ὁποῖος τοιουτοτρόπως ἐξελέγη ὡς ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἐφανερώσε τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸ ἅγιον θέλημα του εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἠτοίμασεν αὐτούς διὰ τὴν ἔλευσιν καὶ ὑποδοχὴν τοῦ Σωτῆρος. Ἡ Παλ. Διαθήκη λοιπὸν περιέχει τὴν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ τούτου.

Κέντρον καὶ τέρομα τῆς ἱστορίας, τῆς περιεχομένης εἰς τὰ βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης, εἶναι ὁ Χριστός, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους : « ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς . . . καὶ ἐκεῖναι εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ » (Ἰωάν. ε' 39). Καὶ ὄχι μόνον τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἀλλὰ καὶ ὁ Νόμος καὶ αἱ θρησκευτικαὶ διατάξεις καὶ αἱ προφητεῖαι τῆς Παλ. Διαθήκης μαρτυροῦσι περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐχρησίμευσαν εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἵνα καταστῶσιν ἱκανοὶ διὰ τὴν κατανόησιν τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος: « ὁ νόμος, λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος, παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν » (Γαλ. γ' 24). Ἐν τῇ Παλ. Διαθήκῃ δηλαδὴ λάμπει τὸ λυκόφως, τὸ ὁποῖον προμηνύει τὴν ἀνατολὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἡλίου τῆς ἀνθρωπότητος.

3. Τὰ Βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης Διαιρέσεις καὶ περιεχόμενον αὐτῶν

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ἀποτελεῖται ἀπὸ 49 βιβλία. Ταῦτα ἐγράφησαν εἰς διαφόρους ἐποχάς. Τὸ ἀρχαιότερον ἀπὸ αὐτὰ — ἡ Πεντάτευχος τοῦ Μωϋσέως — ἐγράφη περὶ τὸ 1400 π. Χ. καὶ τὰ νεώτερα περὶ τὸ 100 π. Χ. Ἄν καὶ ἐγράφησαν εἰς διαφόρους ἐποχάς, παρουσιάζουν θαυμαστὴν

ένότητα, ὀφειλομένην εἰς τὸ θεῖον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διαπνέει αὐτάς. Ἐγράφησαν δὲ ἀπ' ἀρχῆς τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, ὀλίγα δὲ ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἀραμαϊκὴν καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ Ἀραμαϊκὴ — μία ἀπὸ τὰς Σημιτικὰς γλώσσας — ἦτο ἡ μητρικὴ γλῶσσα τῶν Ἰουδαίων μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐκ τῆς Βαβυλωνείου αἰχμαλωσίας, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ὠμιλεῖτο ἀπὸ ὄλων τοὺς περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν λαοὺς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Διαδόχων του.

Τὰ βιβλία ταῦτα συμφώνως πρὸς τὸ περιεχόμενόν των διαιροῦνται εἰς ἱστορικά, εἰς προφητικά καὶ εἰς διδακτικά ἢ ποιητικά.

Α'. Τὰ ἱστορικά βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης

1. Γένεσις: εἰς τοῦτο ἐκτίθενται ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τῶν πρωτοπλάστων, ἡ παρακὴ των, ὁ κατακλυσμὸς, ὁ βίος τῶν Πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καὶ τῶν δώδεκα υἱῶν του μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεώς των εἰς τὴν Αἴγυπτον.

2. Ἐξοδος: τοῦτο περιέχει τὴν ἔξοδον τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μωϋσέως καὶ τὴν χορήγησιν τῆς Μωσαϊκῆς νομοθεσίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ.

3. Λευϊτικόν: εἰς τοῦτο περιλαμβάνεται πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ τὰ καθήκοντα τῶν ἱερέων, ἦτοι τὰ τῆς θείας λατρείας, τὰ περὶ θυσιῶν, περὶ ἑορτῶν, περὶ καθαρῶν καὶ ἐξῆς.

4. Ἀριθμοί: τοῦτο περιέχει τὴν ἀρίθμησιν τῶν Λευιτῶν καὶ τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὅπλα Ἰσραηλιτῶν, ὡς καὶ τὴν περιπλάνησιν τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν ἔρημον ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη.

5. Δευτερονόμιον: τοῦτο περιέχει τρεῖς σπουδαίας ὁμιλίας τοῦ Μωϋσέως πρὸς τὸν λαόν, ἐπαναλαμβάνει διαφόρους νόμους ἐκ τῆς Νομοθεσίας, παραθέτει σύντομον διήγησιν τῶν ἔργων τοῦ Μωϋσέως καὶ τὰ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου τούτου Νομοθέτου τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Τὰ πέντε ταῦτα βιβλία ὀνομάζονται ὅλα μαζί Πεντάτευχος. Συγγραφεὺς αὐτῶν εἶναι ὁ θεόπνευστος Μωϋσῆς, καὶ ἀποτελοῦν ταῦτα τὸ θεμέλιον τῆς μετὰ ταῦτα θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

6. Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ: εἰς τοῦτο ἐξιστορεῖται ἡ κατάκτησις τῆς Χαναὰν ὑπὸ τοῦ διαδεχθέντος τὸν Μωϋσέα Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

7. Κριταί: περιέχει τὴν δρᾶσιν τῶν Κριτῶν, οἱ ὅποιοι ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα κυβερνήσωσι τὸν λαὸν εἰς κρίσιμους καιροὺς·

8. Ρουθ: τοῦτο διηγεῖται τὴν καλὴν συμπεριφορὰν τῆς ἐθνικῆς μὲν ἀλλ' εὐσεβοῦς Ρουθ ἀπέναντι τῆς πενθερᾶς τῆς. Ἐν καὶ ἐθνικῇ, ἐν τούτοις ἠξιώθη, ὥστε ἐκ τῶν ἀπογόνων τῆς προσῆλθεν ὁ Σωτὴρ·

9. Βασιλειῶν Α'. — 10. Βασιλειῶν Β'. — 11. Βασιλειῶν Γ'. — 12. Βασιλειῶν Δ'. Εἰς τὰ τέσσαρα ταῦτα βιβλία ἐξιστορεῖται ἡ δρᾶσις τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ (Σαούλ, Δαβὶδ, Σολομῶντος καὶ ἐξῆς) μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων, ἧτοι ἀπὸ τοῦ 1.000 περίπου μέχρι τοῦ 586 π. Χ.

13. Παραλειπομένων Α'. — 14. Παραλειπομένων Β'. Ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν συμπλήρωσιν μόνον τῆς Ἱστορίας τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ μέχρι τῆς Βαβυλωνείου αἰχμαλωσίας, ἀλλ' εἶναι καὶ περιλήψεις τῆς Ἱστορίας τῆς Π. Διαθήκης ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τῆς Βαβυλωνείου αἰχμαλωσίας·

15. Ἐσδρας Α'. — 16. Ἐσδρας Β'. — 17. Νεεμίας. Εἰς ταῦτα ἐκτίθενται αἱ ἐνέργειαι τοῦ Ἐσδρα καὶ τοῦ Νεεμίου διὰ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ὀργάνωσιν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Βαβυλωνείου αἰχμαλωσίας (535 π. Χ.)·

18. Τωβίτ: περιέχει τὸν βίον τοῦ εὐσεβοῦς Τωβίτ καὶ τοῦ υἱοῦ του Τωβία, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ·

19. Ἰουδίθ: τοῦτο διηγεῖται πῶς ὁ Θεὸς διὰ τῆς ἡρώικῆς Ἰουδίθ ἔσωσε τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὴν καθυποδούλωσιν των εἰς τοὺς Ἀσσυρίους·

20. Ἐσθήρ: καὶ τοῦτο διηγεῖται πῶς ὁ Θεὸς ἔσωσε διὰ τῆς εὐσεβοῦς Ἐσθήρ τοὺς ἀνὰ τὸ Περσικὸν κράτος Ἰουδαίους ἀπὸ βεβαίαν σφαγῆν· καὶ

21. Μακκαβαίων Α'. — 22. Μακκαβαίων Β'. — 23. Μακκαβαίων Γ'. Εἰς ταῦτα ἐξιστοροῦνται οἱ ἡρώικοι ἀγῶνες τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἀνδρείων Μακκαβαίων, ὅπως ἀποτινάξωσι τὸν ζυγὸν τῶν Σελενκιδῶν (167 - 142 μ. Χ.).

Β'. Τὰ προφητικά βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης

Ἐν ᾧ ἄλλοι λαοὶ ἔχουν νὰ ἐπιδείξωσι μεγάλους φιλοσόφους, ποιη-

τάς και καλλιτέχνας, οἱ Ἰσραηλῖται δύνανται νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τοὺς προφήτας των. Ὅτι ἐπῆρξαν πράγματι ἡ δόξα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Οἱ προφῆται ἦλθον εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐχησίμυσαν ὡς ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς ἐξήγγειλε τὰς βουλὰς αὐτοῦ πρὸς τὸ Ἰσραὴλ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς λαούς. Ἡ δρᾶσις τῶν προφητῶν ἐπῆρξε ποικίλη. Ἐμόχθησαν μὲ αὐτοθυσίαν, ὅπως διασώσωσι τὸν λαὸν τόσον ἀπὸ τὴν δουλείαν εἰς τοὺς ξένους, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν πτώσιν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν.

Ἦλεξαν θαρραλέως τὰς ἀδικίας καὶ τὴν ἀσέβειαν τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὑπερήσπισαν τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους ἐναντίον τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῶν πιέσεων παρὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσιῶν. Εἰς τὰς προφητείας διδάσκεται ἡ πραγματικὴ ἐδέβεια, ἡ πνευματικὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἠθικὸς βίος, ἐλέγχονται δὲ ὡς ὑποκρισία ἡ τυπικὴ καὶ ἐξωτερικὴ τήρησις τῶν ἐντολῶν τῆς Μωσ. Νομοθεσίας. Ὁ Θεός, ἔλεγον, ἀντὶ τῶν θυσιῶν καὶ τῶν θυμιμάτων καὶ τῶν ἑορτῶν προτιμᾷ ἔργα καλὰ καὶ καθαρὰν καρδίαν. Προέλεγον πάντοτε ὡς ἀσφαλῆ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἔθνους διὰ τὴν ἀσέβειάν του καὶ βεβαίαν τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν μετενόει καὶ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὰ εἰδωλα καὶ τὴν ἀσέβειαν εἰς τὸν Νόμον καὶ εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων. Ὁ λόγος τῶν προφητῶν ἀντήχει ὡς φωνὴ λέοντος. Ὅλοι ἐτρόμαζον, ὅταν προειδοποιούντο διὰ τὰς ἐπικειμένας συμφορὰς εἰς τὸ ἔθνος, διότι ἐγνώριζον ὅτι ὠμίλων ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ καὶ αἱ ἀπειλαὶ των πάντοτε ἐπραγματοποιούντο. Πολλοὶ προφῆται προεῖπον καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου καὶ πολλὰ περιστατικὰ τοῦ βίου του. Ὁ προφήτης μάλιστα Ἡσαΐας, ὁ μέγιστος τῶν προφητῶν, προεῖπε τσαύτας λεπτομερείας τοῦ βίου τοῦ Κυρίου καὶ προδιέγραψε μὲ τόσῃν δυνάμει τὰ πάθη του, τὸν τελικὸν θρίαμβόν του καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν Μεσσιανικῶν χρόνων, ὥστε ἀπὸ πολλοὺς χαρακτηρίζεται ὡς «εὐαγγελιστὴς προφήτης».

Ἡ Παλ. Διαθήκη περιέχει τὰ βιβλία δέκα ἐξ προφητῶν. Ἐκ τούτων οἱ τέσσαρες καλοῦνται μεγάλοι προφῆται, διότι τὰ ἔργα των εἶναι ἐκτενέστερα ἀπὸ τὰ τῶν ἄλλων δώδεκα, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται μικροὶ προφῆται. Οἱ δώδεκα μικροὶ προφῆται εἶναι :

1) Ὁ Ὡσηέ, 2) ὁ Ἀμώς, 3) ὁ Μιχαίας, 4) ὁ Ἰωήλ, 5) ὁ Ὄβδιού, 6) ὁ Ἰωνᾶς, 7) ὁ Ναούμ, 8) ὁ Ἀββακούμ, 9) ὁ Σοφονίας, 10) ὁ Ἀγγαῖος, 11) ὁ Ζαχαρίας καὶ 12) ὁ Μαλαχίας. Οἱ δὲ μεγάλοι τέσσαρες προφῆται εἶναι : ὁ Ἡσαΐας,

ὁ Ἰερεμίας, ὁ Ἰεζεκιήλ καὶ ὁ Δανιήλ. Εἰς τὰ προφητικά βιβλία ὑπάγονται καὶ 1) Οἱ Θρηνοὶ Ἰερεμίου, 2) ἡ Ἐπιστολὴ Ἰερεμίου καὶ 3) ὁ Βαρούχ (ἀκόλουθος τοῦ Ἰερεμίου).

Γ'. Τὰ ποιητικά ἢ διδακτικά βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης

Ἀπὸ τὰ εἶδη τοῦ ποιητικοῦ λόγου οἱ Ἰσραηλιταὶ ἀνέπτυξαν μόνον τὴν θρησκευτικὴν λυρικήν ποιήσιν. Δι' αὐτῆς ἐξέφραζον τὰς ψυχικὰς αὐτῶν διαθέσεις πρὸς τὸν Θεόν. Τὰ τοιαῦτα δὲ θρησκευτικὰ τῶν ποιήματα εἶναι πραγματικῶς ἀριστοτεχνικὰ, ἄφθαστα εἰς τὸ κάλλος καὶ εἰς τὴν δύναμιν. Οἱ Ἑβραῖοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ δημιουργοὶ τῆς θρησκευτικῆς λυρικῆς ποιήσεως. Παρ' αὐτοῖς ἀνεπτύχθη καὶ ἡ λεγομένη γνωμικὴ ποιήσις. Δι' αὐτῆς οἱ σοφοὶ ἐκ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἀπλοῦς λαὸς ἐξέφραζον μὲ παροιμίας, μὲ παραβολὰς καὶ μὲ αἰνίγματα συντόμως καὶ εἰς ἔμμετρον λόγον διαφόρους σκέψεις καὶ νοουθεσίας διὰ τὰ προβλήματα τοῦ βίου. Ταῦτα ὁμοιάζον πρὸς τὰ γνωμικὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἄλλων λαῶν.

Τὰ ποιητικά καὶ διδακτικά βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης εἶναι :

1. Ἰώβ. Τοῦτο ἔχει ὡς θέμα τὰς συμφορὰς καὶ τὰς θλίψεις τοῦ εὐσεβοῦς Ἰώβ, τὰς ὁποίας οὗτος ὑπέμεινε μὲ ἀκλόνητον ὑπομονήν καὶ πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Ἐξ ἀφορμῆς τῶν δοκιμασιῶν τούτων ὁ Ἰώβ καὶ τρεῖς φίλοι του συζητοῦν καὶ ἐξετάζουν τὸ μέγα ζήτημα διατί ὑποφέρουν οἱ δίκαιοι εἰς τὸν βίον τοῦτον.

2. Ψαλμοί. Τοῦτο περιλαμβάνει 150 ψαλμούς. Οὔτοι ἐποήθησαν ἀπὸ διαφόρους Ἑβραίους ποιητὰς, ἀλλ' οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἔργα τοῦ προφητὰνακτος Δαβίδ, τοῦ εὐσεβεστέρου καὶ ἐνδοξότερου βασιλέως τῶν Ἰσραηλιτῶν. Εἰς ὅλας τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ τὰς Τελετὰς τῆς Ἐκκλησίας ἀναγινώσκονται ἢ ψάλλονται ψαλμοὶ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν Ψαλμῶν, ἐκ τοῦ Ψαλτηρίου. Οἱ ψαλμοὶ ἐκφράζουν ποιικιλώτατα θρησκευτικὰ συναισθήματα μὲ ἀπαράμιλλον δύναμιν καὶ πάθος. Πίστις καὶ ἀφοσίωσις, εὐχαριστία, δοξολογία καὶ δέησις πρὸς τὸν Θεόν, λύπη καὶ χαρὰ, θαυμασμός πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς, ἐξέγερσις διὰ τὰς ἀδικίας εἰς τὴν κοινωνίαν, ἔλεγχος τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς διαφθορᾶς εἶναι τὰ θέματα τῶν ψαλμῶν. "Ολοὶ οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς μελέτης τῶν ψαλμῶν συνεκλονίσθησαν ἐσωτερικῶς,

ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Θεόν των, εὖρον θάρρος καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὰς δοκιμασίας τοῦ βίου καὶ διεθέραναι τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην των πρὸς τὸν Θεόν. Οἱ ψαλμοὶ ὑπῆρξαν πάντοτε ὁ ἐπιούσιος ἄστος τῶν εἰσεβῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων (ἰδὲ εἰς σελ. 64 περιγραφὴν τῆς ἀξίας τῶν ψαλμῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Βασιλείου).

3. Παροιμίαι Σολομῶντος · τοῦτο εἶναι συλλογὴ σπουδαίων καὶ σοφῶν γνωμικῶν.

4. Ἐκκλησιαστής · καὶ τοῦτο περιέχει διάφορα γνωμικά, εἰς τὰ ὁποῖα τονίζεται ἰδιαίτερος, ὅτι ὅλα εἰς τὴν ζωὴν εἶναι μάταια καὶ ἐφήμερα καὶ μόνον ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἔχουν ἀξίαν.

5. Ἄσμα ἁσμάτων · ποίημα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκφράζεται ἀλληγορικῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας ἢ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

6. Σοφία Σολομῶντος · ἐγράφη ἑλληνιστὶ περὶ τὸ 100 π. Χ. παρ' ἀγνώστου Ἑλληνιστοῦ Ἰουδαίου καὶ ἀναπτύσσει τὴν ἀξίαν τῆς σοφίας, τὴν ὁποῖαν θεωρεῖ ὡς τὸ σπουδαιότερον καὶ πολυτιμότερον ἀπόκτημα διὰ τὸν ἄνθρωπον · καὶ

7. Σοφία Σειράχ · καὶ τοῦτο περιέχει ὠφέλιμα γνωμικά διὰ πᾶσαν περίπτωσιν τοῦ βίου καὶ σπουδαίας ἠθικὰς διδασκαλίας.

4. Ὁ Κανὼν τῆς Παλ. Διαθήκης

Τὸ σύνολον τῶν βιβλίων τῆς Παλ. Διαθήκης λέγεται Κανὼν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ λέξις Κανὼν κυρίως σημαίνει τὸν χάρακα, ποῦ χρησιμοποιοῦν οἱ μαθηταί, ἢ τὴν στάθμην τοῦ κτίστου, μετὰ τὴν ὁποῖαν οὗτος κανονίζει τὴν εὐθύτητα τοῦ τοίχου. Ὁνομάσθη λοιπὸν τὸ σύνολον τῶν βιβλίων τῆς Παλ. Διαθήκης Κανὼν, διότι αὐτὰ ἀνεγνώρισεν ἡ Ἐκκλησία ὡς πηγὴν καὶ ὡς ὁδηγὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς μας. Τὰ εἰς τὸν Κανὼνα περιεχόμενα βιβλία λέγονται κανονικά, ἴητοι βιβλία θεόπνευστα, ἔγκυρα, ὅπως ρυθμιζόμεν δι' αὐτῶν τὰ ζητήματα τῆς πίστεως καὶ τοῦ βίου μας. Ὁ Κανὼν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἴητοι ἡ συλλογὴ τῶν 49 βιβλίων εἰς ἓν βιβλίον, ἔγινεν ὡς ἐξῆς. Ὁ Μωϋσῆς, συγκράσας τὰ πέντε βιβλία τῆς Πεντατεύχου, ἐναπέθηκεν αὐτὰ εἰς τὴν ἱερὰν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τὴν Πεντάτευχον ἐγράφη μετὰ τινα ἔτη τὸ βιβλίον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τὸ ὁποῖον

ἐπίσης ἐτοποιηθῆναι εἰς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Ἡ προφύλαξις τῶν βιβλίων τούτων εἰς τὴν ἱερὰν Κιβωτὸν δεικνύει τὴν ἱερότητα καὶ τὸ κῶρος αὐτῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν τὴν πρώτην συλλογὴν ἢ τὸν πρώτον Κανὸνα τῆς Παλ. Διαθήκης. Μετὰ ταῦτα συνεγράφησαν εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ ἄλλα βιβλία. Μετὰ τὴν Βαβυλώνειον αἰχμαλωσίαν ὁ εὐσεβὴς Ἐσδρας, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη δραστηρίως διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀνασυγκρότησιν τῶν Ἰουδαίων, ἐφρόντισε νὰ περισυλλέξῃ εἰς ἓν βιβλίον τὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς του τιμώμενα παρὰ τῶν Ἰουδαίων ὡς ἱερὰ βιβλία. Ἡ συλλογὴ αὕτη ὀνομάζεται Ἐσδραϊὸς Κανὼν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ἐσδραίου Κανόνος (531 π. Χ. περίπου) συνεγράφησαν καὶ ἄλλα βιβλία καὶ προσετέθησαν καὶ ταῦτα εἰς τὸν Κανὸνα τῆς Παλ. Διαθήκης, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἐκλείσει καὶ συμπληρώθῃ δεριστικῶς περὶ τὸ 100 π. Χ. Πολλοὶ διαιοῦν τὰ βιβλία τοῦ Κανόνος τῆς Παλ. Διαθήκης εἰς πρωτοκανονικὰ καὶ εἰς δευτεροκανονικὰ ἢ ἀναγινωσκόμενα. Τὰ ἀρχαιότερα χαρακτηρίζονται ὡς πρωτοκανονικὰ καὶ ταῦτα θεωροῦνται ὡς τὰ σπουδαιότερα καὶ ἀθθεντικώτερα διὰ τὴν διατύπωσιν τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ τὰ δευτεροκανονικὰ ἢ ἀναγινωσκόμενα θεωροῦνται ἀπλῶς ὡς ὠφέλιμα διὰ τὴν ἠθικὴν κατάρτισιν καὶ οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν. Οἱ Πατέρες ὅμως τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς θεωροῦν ἀδιακρίτως ὅλα τὰ βιβλία τοῦ Κανόνος τῆς Παλ. Διαθήκης ὡς κανονικὰ, ἤτοι ὡς βιβλία τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ ὡς θεόπνευστα.

5. Αἱ μεταφράσεις τῆς Παλ. Διαθήκης

Τὰ βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης, ὅπως προελέχθη, ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν καὶ ὀλίγα μόνον εἰς τὴν Ἀραμαϊκὴν καὶ Ἑλληνικὴν. Ἀλλ' ἐνωρὶς ἔγιναν μεταφράσεις αὐτῶν εἰς διαφόρους γλώσσας. Αἱ κυριότεραι μεταφράσεις τῆς Παλ. Διαθήκης εἶναι :

1) Ἡ Μετάφρασις τῶν Ο'. Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαιότερα μετάφρασις τῆς Παλ. Διαθήκης εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐγινε δὲ ἐπὶ 70 (ἀκριβέστερον 72) Ἰουδαίων μεταφραστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον καλῶς καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν, διὰ τοῦτο συνήθως ἢ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν Παλ. Διαθήκη ὀνομάζεται Μετάφρασις τῶν Ο' (70). Ἡ Μετάφρασις τῶν Ο' ἔγινε κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246 π. Χ.) πρὸς πλου-

τισμὸν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου καὶ χάριν αὐτῶν τῶν Ἰουδαίων τῆς Αἰγύπτου, διότι οὗτοι, ὅπως καὶ ὄλοι οἱ ἐκτὸς τῆς Παλαιστίνης διαμένοντες Ἰουδαῖοι, εἶχον ἀπομάθει τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν καὶ ὡς μητρικὴν τῶν γλῶσσαν εἶχον τὴν Ἑλληνικὴν. Τὸ ἔργον τῆς μεταφράσεως ἔγινεν ὑπὸ τῶν Ο' εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Φάρον, κειμένην εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀλεξανδρείας. Δὲν ἐπερατώθη ὁμοῦς τοῦτο ταχέως, ἀλλ' ἐσυνεχίσθη καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μόνον μετὰ δύο περίπου αἰῶνας ἐτελείωσεν ὅλον. Ἡ γλῶσσα τῆς Μεταφρ. τῶν Ο' εἶναι ἡ λεγομένη Κοινὴ ἑλληνικὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφησαν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ὅλα τὰ βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης. Αὕτη ἦτο ἡ γλῶσσα, ἡ ὁποία ὠμιλεῖτο τότε εἰς τὰς περὶ τὴν Μεσόγειον χώρας μετὰ τὴν διάδοσιν εἰς αὐτὰς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Διαδόχων του. Ἐπειδὴ τὸ ἔργον τῆς Μεταφρ. τῶν Ο' ἔγινε τμηματικῶς καὶ ὑπὸ διαφόρων μεταφραστῶν, ἔχει πολλὰς ἀτελείας. Ἐν τούτοις ἡ Μετάφρ. τῶν Ο' ἀπέκτησε μέγα κῆρος εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἕως σήμερον. Ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ αὐτὴν ἀνεγίνωσκον καὶ εἰς αὐτὴν παραπέμπουν, ὅταν ἀναφέρουν χωρία ἀπὸ τῆς Παλ. Διαθήκης. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπίσης τὴν Μετάφρ. τῶν Ο' ἔχει ὡς τὸ ἐπίσημον κείμενον τῆς Παλ. Διαθήκης. Ἡ γλῶσσα τῆς Μεταφρ. τῶν Ο' ἔχει συντελέσει πολὺ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Λειτουργικῆς γλώσσης τῆς Ἐκκλησίας μας.

2) Πεσιτώ · τοιοῦτοτρόπως ὀνομάζεται ἡ μετάφρασις τῆς Παλ. Διαθήκης εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν χάριν τῶν χριστιανῶν τῆς Συρίας καὶ Μεσοποταμίας, γενομένη κατὰ τὸν Β' αἰῶνα μ. Χ.

3) Ἰτάλα · ἡ πρώτη μετάφρασις τῆς Παλ. Διαθήκης εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, γενομένη παρ' ἀγνώστου περὶ τὸν Β' αἰῶνα μ. Χ.

4) Βουλγάτα · εἶναι μεταγενεστέρα μετάφρασις εἰς τὴν Λατινικὴν, γενομένη ὑπὸ τοῦ Ἱερωνύμου (390—405). Ἡ Βουλγάτα ἀποτελεῖ τὸ ἐπίσημον κείμενον τῆς Παλ. Διαθήκης διὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἄλλαι μετάφρασις τῆς Παλ. Διαθήκης κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔγιναν εἰς τὴν Κοπτικὴν, εἰς τὴν Αἰθιοπικὴν, εἰς τὴν Σλαβονικὴν γλῶσσαν. Κατὰ τοὺς μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν χρόνους καὶ μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας ἡ Ἁγία Γραφή μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ τὰς διαλέκτους καὶ εἰς δεκάδας ἑκατομμυρίων ἀντίτυπα κατ' ἔτος. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς μεταφράσεως καὶ διαδόσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς

γῆς ἐπιτελοῦν μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος αἱ λεγόμενα Βιβλικά καὶ Ἑταιρεία.

6. Ἡ Καινὴ Διαθήκη

Τὸ δεύτερον βιβλίον τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι ἡ Καινὴ Διαθήκη. Αὕτη ὀνομάζεται Καινὴ Διαθήκη, ὄχι μόνον διότι χρονικῶς εἶναι μεταγενεστέρα τῆς Παλ. Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ διότι περιέχει τὴν νέαν συμφωνίαν μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ σωθῶσιν οὗτοι μόνον, ἐφ' ὅσον πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐφαρμόζουσι εἰς τὴν ζωὴν των τὴν διδασκαλίαν του. Ἡ Παλ. Διαθήκη συνήφθη καὶ ἐκυρώθη μετὰ τὴν θυσίαν ζώων ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, ἡ Κ. Διαθήκη ὁμοίως ἐκυρώθη μετὰ τὸ αἷμα τοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσιασθέντος Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος, ὅπως ὁ ἴδιος προεῖπε τοῦτο εἰς τοὺς μαθητὰς του κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον («τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν», Ματθ. κς' 28). Ἡ Καινὴ Διαθήκη περιλαμβάνει τὸν βίβλον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων. Ὄνομάζεται ἀπλῶς καὶ «Ἐδαγγέλιον», διότι περιέχει τὴν εὐφρόσυνον ἀγγελίαν ὅτι ἦλθεν ὁ Σωτὴρ, ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον καὶ ἰδρῶσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἀποτελεῖται ἀπὸ 27 βιβλία, τὰ ὁποῖα ὅλα ἐγράφησαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ Ἑλληνικὴ αὕτη, ὅπως προείπομεν, εἶναι ἡ Κοινὴ ἑλληνικὴ, ἡ ὁποία ἦτο ἀπλουστερα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τῶν κλασσικῶν χρόνων. Εἰς τὴν ἑλληνικὴν Καιν. Διαθήκην λόγον χάριν δὲν θὰ εὔρωμεν τὸν δευτικὸν ἀριθμὸν, τὸν δεύτερον ἀόριστον, τὴν ἐκτικὴν ἔγκλισιν καὶ ἐξῆς. Διὰ τοῦτο καὶ σήμερον ἀκόμη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐννοεῖ τὸ Ἐδαγγέλιον χωρὶς μεγάλας δυσκολίας.

Τὰ βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης συμφώνως πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν διαμοῦνται εἰς ἱστορικά, διδασκτικά καὶ προφητικά.

Α'. Τὰ ἱστορικά. Ταῦτα εἶναι 1) Τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἐδαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἐγράφη ἀπὸ τὸν Ματθαῖον, τὸν μαθητὴν τοῦ Κυρίου, κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ὁ ἴδιος φαίνεται ὅτι μετέφρασεν αὐτὸ ἀμέσως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὅπως ἔχομεν αὐτὸ ἕως σήμερον. Τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἐδαγγέλιον προωριζέτο κυρίως διὰ τοὺς Ἰουδαίους χριστιανούς, ὅπως πεισθῶσιν οὗτοι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν προαγγελθεὶς Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

2) Τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον. Τοῦτο ἐγράφη ἀπὸ τὸν Μάρκον, μαθητὴν καὶ ἀκόλουθον τοῦ Πέτρου, συμφώνως πρὸς τὰ κηρύγματα τοῦ Ἀποστόλου τούτου. Σκοπὸς δὲ τοῦ Μάρκου ἦτο νὰ δείξῃ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου του εἰς τοὺς ἐξ ἔθνικῶν προερχομένους χριστιανούς, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἀληθινός. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Μάρκου ἐκτίθενται τὰ ἔργα καὶ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν θεότητά του, ἐν ἐκτάσει καὶ λεπτομερῶς, ἐν ᾧ παραλείπονται αἱ ὁμιλίας τοῦ Κυρίου ἢ παρατίθενται ὀλίγαι μόνον καὶ αὐτὰ πολὺ συντόμως.

3) Τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον. Ὁ Λουκᾶς ἦτο Ἕλληνα τὴν καταγωγὴν καὶ ἰατρός τὸ ἐπάγγελμα. Ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ ἀκόλουθος τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ συνέγραψε πλὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἀμφότερα τὰ βιβλία ἀφιερώνει εἰς ἓνα πλούσιον φίλον του, τὸν Θεόφιλον, ἵνα τὸν ἐνισχύσῃ εἰς τὴν πίστιν του πρὸς Χριστόν. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῶν βιβλίων του ἦτο καὶ γενικώτερος. Δι' αὐτῶν ὁ Λουκᾶς θέλει νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Ανθρωπίνος τοῦ κόσμου, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποσταλείς, ἵνα ἀνακαινίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἰδούσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπειδὴ ὁ Λουκᾶς ἦτο, ὡς ἰατρός, πεπαιδευμένος, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ αἱ Πράξεις εἶναι τὰ καλύτερα βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα τρία Εὐαγγέλια ἔχουν πολλοὺς ἐβραϊσμούς, διότι οἱ συγγραφεῖς των ἦσαν Ἑβραῖοι καὶ δὲν ἐγνώριζον καλῶς τὴν ἑλληνικὴν.

Τὰ τρία πρῶτα Εὐαγγέλια, τὸ κατὰ Ματθαῖον, κατὰ Μάρκον καὶ κατὰ Λουκᾶν, λέγονται συνοπτικὰ Εὐαγγέλια, διότι ὁμοιάζουν τόσον πολὺ ἀναμεταξύ των καὶ εἰς τὸ περιεχόμενον καὶ εἰς τὰς φράσεις ἀκόμη, ὥστε ἡμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἐκ τῶν τοιῶν μίαν συνοπτικὴν διήγησιν τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. Ἐγράφησαν δὲ καὶ τὰ τρία πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Ἱερουσαλῆμ ὑπὸ τοῦ Τίτου (70 μ. Χ.) μεταξὺ 60 - 70 μ. Χ.

4) Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον. Τοῦτο ἔγραψεν ὁ Ἰωάννης, ὁ ἡγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πατέρων ὡς «πνευματικὸν εὐαγγέλιον», διότι περιέχει κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμιλίας τοῦ Κυρίου καὶ πολὺ ὀλίγας διηγήσεις ἔργων του. Σκοπὸς τοῦ Εὐαγγελίου τούτου εἶναι, ὅπως πεισθῶσιν οἱ ἀναγνώσταί του, νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστόν, ὅτι εἶναι ὁ προαιώνιος Λόγος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα φέρῃ εἰς

αὐτὸν τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀληθινὴν ζωὴν. Τοῦτο ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὡς ἐξῆς : « ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ » (Ἰωάν. κ' 31). Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ἐγράφη μεταξὺ 80 — 90 μ.Χ. καὶ

3
5) Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ὁ Λουκᾶς διηγεῖται τὴν δρᾶσιν τῶν Ἀποστόλων, καὶ μάλιστα τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἴδρυσιν τῶν πρώτων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Αἱ Πράξεις τελειοῦν μὲ τὴν διήγησιν τῆς φυλακίσεως τοῦ Ἀπ. Παύλου εἰς Ρώμην, ὅπου οὗτος, ἂν καὶ περιορισμένος, ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας καὶ εἰς τοὺς φρουροὺς. Διὰ τῶν Πράξεων ὁ Λουκᾶς θέλει νὰ δείξῃ τὸ μέγα αὐτὸ κατόρθωμα, πῶς ἐν μέσῳ ποικίλων ἐμποδίων καὶ διωγμῶν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, καὶ μάλιστα ὁ Παῦλος, διέδωκαν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ τὴν διαρκῆ καθοδήγησιν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἕως τὴν Ρώμην. Τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, διαδιδόμενον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἔφθασεν ἕως τὴν Ρώμην.

24-2-6
4
Β'. Τὰ διδασκτικά. Εἰς τὰ διδασκτικά βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης 22-2-1
ὑπάρχουν αἱ 14 ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ αἱ ἑπτὰ Καθολικαί. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς ὄλους τοὺς χριστιανούς. Διὰ τῶν ἐπιστολῶν τούτων οἱ Ἀπόστολοι ἐπέδωκαν τὴν ἀνάπτυξιν διαφόρων ἀληθειῶν τῆς πίστεως ἢ τὴν ἐπίλυσιν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀνεφύησαν εἰς τὴν ζωὴν τῶν πρώτων πιστῶν καὶ τῶν πρώτων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Αἱ ἐπιστολαὶ ἰδίως τοῦ Ἀπ. Παύλου εἶναι σπουδαιόταται τόσον ὡς πρὸς τὰς πρακτικάς, ὅσον καὶ εἰς τὰς θεολογικάς διδασκαλίας. Ὁ Ἀπόστολος οὗτος ὑπῆρξε μέγας, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν ἕνα, ὡς συνήθως λέγουν, ὄχι μόνον διότι περισσότερο ὄλων τῶν Ἀποστόλων ἐκοπίασε καὶ ὑπέφερε διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι κατέλιπεν εἰς ἡμᾶς τὰς ἐπιστολάς ταύτας, εἰς τὰς ὁποίας στηρίζεται ἡ Χριστιανικὴ Ἠθικὴ καὶ Θεολογία. Ὁ θεῖος οὗτος ἀνὴρ, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μολονότι δὲν ἐγνώρισε τὸν Ἰησοῦν οὔτε ἤκουσε τὴν διδασκαλίαν του, ὅπως οἱ Δώδεκα, ἐν τούτοις ἀνέπτυξε καὶ ἠρμήνευσε τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου καλύτερον ἀπὸ ὄλους.

Κατὰ τὴν σειρὰν των ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ αἱ δεκατέσσαρες ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου καὶ αἱ ἑπτὰ Καθολικαὶ εἶναι αἱ ἐξῆς : 1) πρὸς Ῥωμαίους· 2) πρώτη πρὸς Κορινθίους· 3) δευτέρα πρὸς Κορινθίους· 4) πρὸς Γα-

λάτας· 5) πρὸς Ἐφεσίους· 6) πρὸς Φιλιπησίους· 7) πρὸς Κολοσσαεῖς· 8) πρώτη πρὸς Θεσσαλονικεῖς· 9) δευτέρα πρὸς Θεσσαλονικεῖς· 10) πρώτη πρὸς Τιμόθεον· 11) δευτέρα πρὸς Τιμόθεον· 12) πρὸς Τίτον· 13) πρὸς Φιλήμονα καὶ 14) πρὸς Ἑβραίους. Αἱ δὲ Καθολικαὶ ἐπιστολαὶ εἶναι μία τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, δύο τοῦ Ἀπ. Πέτρου, τρεῖς τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ μία τοῦ Ἰούδα τοῦ ἀδελφοθέου.

Γ'. Τὰ προφητικά. Ἡ Κ. Διαθήκη ἔχει ἐν μόνον προφητικὸν βιβλίον, τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου, τὴν ὁποίαν ὁ ἡρατημένος μαθητῆς τοῦ Κυρίου ἔγραψεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ του εἰς Πάτμον μεταξὺ 90-100 μ. Χ. Ἐν αὐτῇ ὁ Ἰωάννης περιγράφει τοὺς διωγμοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνιστᾷ ὑπομονὴν εἰς τοὺς πιστοὺς. Ἐπίσης προφητεύει τὸν τελικὸν θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν μετὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου κρίσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῶν πάντων, ὅτε οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἄγιοι θὰ ἀναπέμψωσι πρὸς τὸν Παντοκράτορα τὸν ὕμνον « ἀλληλουῖα » (« αἰνεῖτε τὸν Κύριον », Πρβλ. Ἀποκ. θ' 1, 3, 4, 6).

7. Κανὼν τῆς Κ. Διαθήκης καὶ μεταφράσεις αὐτῆς

✓ Κατ' ἀρχὰς ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσα πληροφορία περὶ αὐτοῦ μετεδίδοντο ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων προφορικῶς πρὸς τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν νέαν θρησκείαν. Ἐπίσης ὡσάκις παρουσιάζετο κανὲν ζήτημα, ἔχον ἀνάγκην ἐπιλύσεως συμφώνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, οἱ παῶτοι χριστιανοὶ ἀπηθύνοντο εἰς τοὺς Ἀποστόλους. Ἡ πρώτη λοιπὸν Ἐκκλησία ἐστηρίζετο εἰς τὴν Ἀποστολικὴν ταύτην παράδοσιν διὰ πᾶν ζήτημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν ζωὴν καὶ διδασκαλίαν τῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὡς Ἁγίαν Γραφὴν εἶχον μόνον τὴν Παλ. Διαθήκην πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς τὰς συναξεῖς των. Ἀλλ' ὁ Χριστιανισμὸς ἤρχισε νὰ διαδίδεται εἰς πολλὰς χώρας καὶ οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦσαν πανταχοῦ παρόντες, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν εὐρίσκοντο περὶ τὰς δυσμὰς τοῦ βίου των. Ἐντεῦθεν παρουσιάσθη ἡ ἀνάγκη νὰ καταγράψωσιν εἴτε οἱ ἴδιοι Ἀπόστολοι εἴτε μαθηταὶ των ὅσα προφορικῶς ἐκήρυττον περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. Τοιοῦτοτρόπως ἐγράφησαν τὰ πρῶτα Εὐαγγέλια. Ὁ εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου τον μᾶς δίδει τὴν πληροφορίαν, ὅτι πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ γράψωσι τοιαῦτα Εὐαγγέλια. Ἀπόστολοί τινες, ὡς εἶδομεν, ἔγραψαν καὶ διαφόρους ἐπιστολάς πρὸς Ἐκκλησίας διαφόρων πόλεων

ἢ πρὸς πιστούς, δομώμενοι ἀπὸ διαφόρους ἀνάγκας αὐτῶν. Τὰ πρῶτα ταῦτα βιβλία τῆς ἰουστιανωσύνης ἐγράφοντο ἐπάνω εἰς παπύρους καὶ μεμβράνας καὶ ἐφυλάσσοντο εἰς τὰς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ὁποίας ἀπηνθύνοντο. Χάριν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἰουστιανῶν, οἱ ὁποιοὶ ἤθελον νὰ γνωρίζωσι πρῶτιστα πάντων τὰ περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου των, ἔγιναν ἐνοχρῆς ἀντίγραφα τῶν πρῶτων χειρογράφων. Συγχρόνως ὅμως παρουσιάσθησαν καὶ πολλοὶ αἵρετικοί, οἱ ὁποιοὶ ἔγραφαν βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα περιέλαβον καὶ ψευδεῖς καὶ φανταστικὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ Κυρίου. Οὗτοι μάλιστα, διὰ νὰ δώσουν ἀξίαν καὶ κῶρος εἰς αὐτά, ἀπέδιδον ταῦτα εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ μὲ τὰ ὀνόματα τούτων ἔθετον ταῦτα εἰς κυκλοφορίαν. Διὰ τοῦτο ταῦτα ὀνομάζονται ἀπόκρυφα ἢ ψευδεπίγραφα βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία εἶχε χρέος νὰ προφυλάτῃ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὰς ψευδεῖς διδασκαλίας τῶν αἵρετικῶν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὀρίσῃ ποῖα εἶναι τὰ γνήσια καὶ θεόπνευστα βιβλία τῶν Ἀποστόλων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἢ πηγὴ τῶν ἀληθειῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς πίστεως τῶν ἰουστιανῶν. Τοιοῦτοτρόπως παρέστη ἀνάγκη νὰ γίνῃ ὁ κατάλογος τῶν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἢ τῶν μαθητῶν των συγγραφέντων γνησίων βιβλίων ἢ ἄλλως ὁ Κανὼν τῆς Κ. Διαθήκης. Καὶ τοῦτο καὶ ἔγινεν. Ἡ Ἐκκλησία, ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔργον, περισυνέλεξε τὰ γνήσια ταῦτα βιβλία τῶν Ἀποστόλων, συνήθροισε ταῦτα εἰς ἓν βιβλίον καὶ κατήρτισεν οὕτω τὸν Κανὼνα τῆς Κ. Διαθήκης, ἀποκλείασα ἔξ αὐτοῦ ὅλα τὰ ρόθα καὶ ψευδεπίγραφα βιβλία. Ὁ Κανὼν οὗτος περιέλαβεν 27 βιβλία, αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἕως σήμερον ἡ Κ. Διαθήκη. Ὁ Κανὼν οὗτος τῆς Κ. Διαθήκης φαίνεται ὅτι κατηρτίσθη ὀριστικῶς κατὰ τὸ δευτέρον ἡμῶν τοῦ δευτέρου αἰῶνος μ. Χ. Ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Μουρατόρη ἀνεκαλύφθη καὶ ἐδημοσιεύθη τῷ 1740 χειρόγραφον ἀνήκον εἰς τὸν β' αἰῶνα μ. Χ., τὸ ὁποῖον περιεῖχε κατάλογον τῶν 27 τούτων βιβλίων. Ὁ Κανὼν οὗτος λέγεται Μουρατόριος Κανὼν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰταλοῦ. Πολλοὶ Πατέρες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Ὠριγένης, ὁ Μ. Ἀθανάσιος, Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρεῖς, ὁ ἱστορικὸς Ἐδσέβιος, ἠσχολήθησαν μὲ τὸν Κανὼνα τῆς Κ. Διαθήκης. Ἡ ἐν Καρθαγένῃ τῷ 419 συνελθοῦσα Σύνοδος ὥρισεν τελικῶς τὸν ὀριστικὸν Κανὼνα τῆς Κ. Διαθήκης, περιλαβόντα, ὡς εἶπομεν, τὰ 27 βιβλία αὐτῆς, καὶ τὴν ἀπόφασίν της ἐπεκύρωσεν ἡ Πενθέκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς διεδίδετο εἰς λαοὺς, οἱ ὁποιοὶ δὲν ἐγνώριζον

τὴν Ἑλληνικὴν καὶ δὲν ἠγνόουν συνεπῶς τὸ Εὐαγγέλιον, ἀμέσως ἔγι-
ναν μεταφράσεις τῆς Κ. Διαθήκης εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν λαῶν τούτων.
Τοιουτοτρόπως, ὅπως τῆς Παλ. Διαθήκης, ἔχομεν καὶ τῆς Κ. Διαθή-
κης τὴν Συριακὴν μετάφρασιν, τὴν Ἰτάλαν, τὴν Βουλγάταν τοῦ Ἰε-
ρωνόμου, τὴν Κοπτικὴν, τὴν Αἰθιοπικὴν, τὴν Ἀρμενικὴν, τὴν Σλα-
βονικὴν, τὴν Ἀραβικὴν καὶ ἕξῃς.

Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας ἡ Κ. Διαθήκη μεταφράσθη
καὶ ἐτυπώθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ τὰς διαλέκτους τῶν λαῶν τῆς
γῆς. Αἱ Βιβλικαὶ ἑταιρεῖαι ἐργάζονται μετὰ ζήλου διὰ τὸ ἔργον τοῦτο
τῆς μεταφράσεως καὶ διαδόσεως τῆς Κ. Διαθήκης εἰς ὅλους τοὺς ἀν-
θρώπους εἰς εὐθηνὰς τιμὰς καὶ εἰς καλλιτεχνικὰς ἐκδόσεις. Παρ' ἡμῶν
ἡ « Ἀποστολικὴ Διακονία » καὶ ἡ Ἀδελφότης « Ζωὴ » ἐργάζονται ἐπίσης
δραστηρίως διὰ τὴν τύπωσιν καὶ διάδοσιν τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἰς εὐθηνὰς
τιμὰς καὶ εἰς καλλιτεχνικὰς ἐκδόσεις. Σήμερον δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος
εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει εἰς τὴν γλῶσσαν του τὴν Ἀγ. Γρα-
φήν. Ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, οὕτω καὶ

τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Γραφῆς φωτίζει καὶ θεομαίνει

τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, εἰς οἵανδήποτε

γωνίαν τῆς γῆς καὶ ἂν

εὐρίσκονται οὗτοι.

24-2-62

ΜΕΡΟΣ

A'

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ

ΕΚ ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΑΣ

ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΙ ΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

1. Ἡ Δημιουργία τοῦ κόσμου

(Γεν. Α' 1-26)

Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκοτοῦς. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα μία.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα δευτέρα. ✓

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου

σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ διαχωρίζειν ἀνά μέσον τῆς ἡμέρας καὶ ἀνά μέσον τῆς νυκτός· καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα καὶ εἰς καιροὺς καὶ εἰς ἡμέρας καὶ εἰς ἔνιαυτούς· καὶ ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν φωστῆρα τὸν ἐλάσσων εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός, καὶ τοὺς ἀστέρας. Καὶ ἔθετο αὐτοὺς ὁ Θεός ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός καὶ διαχωρίζειν ἀνά μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνά μέσον τοῦ σκότους. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τετάρτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ἐξαγαγέτω ^{HB} τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ κῆτη τὰ μεγάλα καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζῶων ἑρπετῶν, ἃ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα κατὰ γένη αὐτῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένος. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλὰ. Καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεός, λέγων· αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα πέμπτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα καὶ ἔρπετὰ καὶ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ τὰ κτήνη κατὰ γένος αὐτῶν καὶ πάντα τὰ ἔρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλὰ.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « γενηθήτω φῶς », (Λόγοι εἰς τὴν Ἑξαήμερον), Mign. E.II. 29, 44.

« Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω φῶς ». Πρώτη φωνὴ Θεοῦ φωτὸς φύσιν ἐδημιούργησε, τὸ σκότος ἠφάνισε, τὴν κατῆφειαν διέλυσε, τὸν κόσμον ἐφαίδρυνε, πᾶσιν ἀθρόως χαρίσσαν ὄψιν καὶ ἠδεῖαν ἐπήγαγεν. Οὐρανός τε γὰρ ἐξεφάνη κεκαλυμμένος τέως τῷ σκότῳ, καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κάλλος τοσοῦτον, ὅσον ἐτι καὶ νῦν ὀφθαλμοὶ μαρτυροῦσι. Περιελάμπετο δὲ ἀήρ, μᾶλλον δὲ ἐγκραμένον ἑαυτῷ ὄλον διόλου εἶχε τὸ φῶς, ὀξείας τὰς διαδόσεις τῆς αὐγῆς ἐπὶ τὰ ὄρια ἑαυτοῦ πανταχοῦ παραπέμπων.

Ἄνω μὲν γὰρ μέχρι πρὸς αὐτὸν αἰθέρα καὶ οὐρανὸν ἔφθανεν ἐν δὲ τῷ πλάτει πάντα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, βόρειά τε καὶ νότια καὶ τὰ ἑῷα καὶ τὰ ἐσπέρια, ἐν ὀξείᾳ καιροῦ ροπῇ κατεφώτιζε. Τοιαύτη γὰρ αὐτοῦ ἡ φύσις, λεπτὴ καὶ διαφανής, ὥστε μηδεμιᾶς παρατάσεως χρονικῆς προσδεῖσθαι τὸ φῶς δι' αὐτοῦ πορευόμενον. Ὡσπερ γὰρ τὰς ὕψεις ἡμῶν ἀχρόνως παραπέμπει πρὸς τὰ ὀρώμενα, οὕτω καὶ τὰς τοῦ φωτὸς προσβολὰς ἀκαριαίως, καὶ ὡς οὐδ' ἂν ἐπινοήσεί τις ἐλάττονα χρόνου ροπὴν, ἐπὶ πάντα ἑαυτοῦ τὰ πέρατα ὑποδέχεται. Καὶ αἰθὴρ ἡδίων μετὰ τὸ φῶς· καὶ ὕδατα φανότερα, οὐ μόνον δεχόμενα τὴν αὐγὴν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑαυτῶν ἀντιπέμποντα κατὰ τὴν ἀνάγκασιν τοῦ φωτός, μαρμαρυγῶν πανταχοθεν ἀποπαλλομένων τοῦ ὕδατος. Πάντα ἡ θεία φωνὴ πρὸς τὸ ἥδιστον καὶ τιμιώτατον μετεσεύασεν.

2. Ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου

X (Γεν. Α' 26 - 31, Β' 7 - 10, 15 - 25)

Κ Α' 26 - 31.

καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἔρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς! Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς! Καὶ εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, λέγων· αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἔρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπορίμον σπεῖρον σπέρμα, ὃ ἐστὶν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς, καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσται εἰς βρώσιν· καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ καὶ παντὶ ἔρπετῷ ἔρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρώσιν. Καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα ἕκτη.†

Β' 7 - 10, 15 - 25. Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδέμ κατὰ ἀνατολὰς καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε. Καὶ ἐξάνειτειλεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὠραῖον εἰς ὄρασιν καὶ καλὸν εἰς βρώσιν καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ

παραδείσου και τὸ ξύλον τοῦ εἶδέναι γνωστὸν καλοῦ και
πονηροῦ Καὶ ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον,
ὃν ἔπλασε, και ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς.
ἐργάζεσθαι αὐτὸν και φυλάσσειν. Καὶ ἐνετείλατο Κύριος ὁ
Θεὸς τῷ Ἀδὰμ λέγων· ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παρα-
δείσῳ βρώσει φαγῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν κα-
λὸν και πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα,
φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε Καὶ ἔπλα-
σεν ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ και
πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ και ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν
Ἀδὰμ, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά. Καὶ πᾶν ὃ ἐὰν ἐκάλεσεν αὐτὸ
Ἀδὰμ ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. Καὶ ἐκάλεσεν
Ἀδὰμ ὀνόματα πᾶσι τοῖς κτήνεσι και πᾶσι τοῖς πετει-
νοῖς τοῦ οὐρανοῦ και πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ· τῷ δὲ
Ἀδὰμ οὐχ εὐρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ. Καὶ ἐπέβαλεν ὁ
Θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, και ὕπνωσε· και ἔλαβε μίαν
τῶν πλευρῶν αὐτοῦ και ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς.
Καὶ ὠκοδόμησεν ὁ Θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ
Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα και ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ.
Καὶ εἶπεν Ἀδὰμ· τοῦτο νῦν ὁστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου
και σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται γυνή, ὅτι
ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη· ἐνεκεν τούτου κατα-
λείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ και τὴν μητέρα.

Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « ποιήσωμεν ἄνθρωπον
κατ' εἰκόνα ἡμετέραν και καθ' ὁμοίωσιν », Mign. E.Π. 44, 273.

Δύναμιν δὲ δοῦς πρὸς τὸ ὁμοιοῦσθαι Θεῷ, ἀφῆκεν ἡμᾶς ἐργάτας
εἶναι τῆς πρὸς Θεὸν ὁμοιώσεως, ἵνα ἄξιος ἦ τῆς ἐργασίας μισθός, ἵνα
μὴ ὡσπερ εἰκόνες ὤμεν παρὰ ζωγράφου γενόμεναι, εἰκὴ κείμεναι, ἵνα
μὴ τὰ τῆς ἡμετέρας ὁμοιώσεως ἄλλω ἔπαινον φέρη. "Ὅταν γὰρ τὴν

εικόνα ἴδης ἀκριβῶς μεμορφωμένην πρὸς τὸ πρωτότυπον, οὐ τὴν εἰκόνα ἐπαινεῖς, ἀλλὰ τὸν ζωγράφον θαυμάζεις. "Ἴνα τοίνυν τὸ θαῦμα ἐμὸν γένηται καὶ μὴ ἀλλότριον, ἐμοὶ κατέλιπε τὸ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γενέσθαι. Κατ' εἰκόνα γὰρ ἔχω τὸ λογικὸς εἶναι, καθ' ὁμοίωσιν δὲ γίνομαι ἐν τῷ Χριστιανὸς γενέσθαι. . . Ἐὰν γένη μισοπὸνήρος, ἀμνησίκαικος, μὴ μεμνημένος τῆς χθιζῆς ἔχθρας· ἐὰν γένη φιλάδελφος, συμπαθῆς, ὡμοιώθης Θεῷ. Ἐὰν οἶός ἐστιν ἐπὶ σέ τὸν ἀμαρτωλὸν ὁ Θεός, ταιούτος γένη ἐπὶ τὸν εἰς σέ πεπλημεληκότα ἀδελφόν, τῇ πρὸς τὸν πλησίον εὐσπλαγχνία ὡμοιώθης Θεῷ, ὥστε τὸ καθ' εἰκόνα μὲν ἔχεις, ἐκ τοῦ λογικὸς εἶναι· καθ' ὁμοίωσιν δὲ γίνη ἐκ τοῦ χρηστότητα ἀναλαβεῖν. . . Πῶς οὖν γινόμεθα καθ' ὁμοίωσιν; Διὰ τῶν Εὐαγγελίων. Τί ἐστι Χριστιανισμός; Θεοῦ ὁμοίωσις κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἀνθρώπου φύσει. Εἰ ἀνεδέξω τὸ εἶναι Χριστιανός, ἐπέιχθητι ὅμοιος γενέσθαι Θεῷ, ἐνδύσαι Χριστόν.

3. Τὸ ἀμάρτημα τῶν πρωτοπλάστων

(Γεν. Γ' 1-20)

6-5 Ο δὲ ὄφεις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησε Κύριος ὁ Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· τί ὅτι εἶπεν ὁ Θεός, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντός ξύλου τοῦ παραδείσου; Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει· ἀπὸ καρποῦ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου φαγούμεθα, ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου, ὃ ἐστὶν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, εἶπεν ὁ Θεός, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, οὐ δὲ μὴ ἄψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε. Καὶ εἶπεν ὁ ὄφεις τῇ γυναικί· οὐ θανάτω ἀποθανεῖσθε· ἡδεὶ γὰρ ὁ Θεός, ὅτι ἢ ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔσεσθε ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν.

17 Καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρωσιν καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν καὶ ὡραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι, καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἔφαγε· καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔφαγον. Καὶ διηνοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυ-

μνοὶ ἦσαν, καὶ ἔρραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα.

14 Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν, καὶ ἐκρύβησαν ὅ τε Ἀδάμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου. Καὶ ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀδάμ, ποῦ εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· τῆς φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος ἐν τῷ Παραδείσῳ καὶ ἐφοβήθην, ὅτι γυμνός εἰμι, καὶ ἐκρύβην. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός· τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνός εἶ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀδάμ· ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῇ γυναικί· τί τοῦτο ἐποίησας; Καὶ εἶπεν ἡ γυνή· ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον.

14 20 Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει· ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ στήθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ καὶ γῆν φαγῆ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὴ σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. Καὶ τῇ γυναικί εἶπε· πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμὸν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. Τῷ δὲ Ἀδάμ εἶπεν· ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικὸς σου καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φαγῆ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῆ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ. Ἐν ἰδρώτι τοῦ

προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀνάπτυξις τῶν λόγων « ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον », Mign. E.H. 53 - 54, 139.

Οἶδα, φησί, ἡμαρτηκώς, ἀλλ' ἡ γυνή ἦν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, περὶ ἧς αὐτὸς εἶπας, « ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν », αὕτη μοι αἰτία τοῦ ὀλίσθου γέγονεν Αὕτη τοίνυν, οὐκ οἶδα πόθεν κινουμένη, ἔδωκέ μοι ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. Ταῦτα δοκεῖ μὲν ἀπολογία τινὰ ἔχειν, πάσης δὲ ἀπεστέρηται συγγνώμης. Ποίας γὰρ ἂν εἴης συγγνώμης ἄξιος, φησί, τῶν ἐμῶν ἐντολῶν ἐπιλαθόμενος, καὶ τῶν παρ' ἐμοῦ ρηθέντων προτιμοτέραν ἡγήσάμενος τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν ; Εἰ γὰρ καὶ ἡ γυνή ἔδωκεν, ἀλλ' ἡ ἐντολή ἡ ἐμὴ καὶ ὁ φόβος τοῦ ἐπιτιμίου ἱκανὸς ἦν παρασκευάσασθαι φυγεῖν τὴν μετάληψιν. Μὴ γὰρ οὐκ ἤδειξ' ; μὴ γὰρ ἠγνόεις ; Προλαβὼν διὰ τοῦτο εἶπον κηδόμενος ὑμῶν, ἵνα μὴ ταῦτοις περιπέσῃτε· ὥστε, εἰ καὶ ἡ γυνή σοι πρὸς τὴν παράβασιν τῆς ἐντολῆς ὑπηρετήσατο, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἀνεύθυνος ἔση. Ἀξιοπιστοτέραν γὰρ ἐχρῆν ἡγήσασθαι τὴν παρ' ἐμοῦ ἐντολήν, καὶ οὐ μόνον αὐτόν σε παραιτήσασθαι τὴν βρωσίαν, ἀλλὰ καὶ τῇ γυναικὶ δεῖξαι τῶν ἡμαρτημένων τὸ μέγεθος. Κεφαλὴ γὰρ εἶ τῆς γυναικὸς, καὶ διὰ σὲ ἐκείνη παρήχθη· σὺ δὲ τὴν τάξιν ἀνέστρεψας, καὶ οὐ μόνον ἐκείνην οὐ διώρθωσας, ἀλλὰ καὶ συγκατεσπάσθης· καὶ δέον τὸ λοιπὸν σῶμα τῇ κεφαλῇ ἔπεςθαι, τὸ ἐναντίον γέγονε, καὶ ἡ κεφαλὴ τῷ λοιπῷ σώματι ἐξηκολούθησε, καὶ τὰ ἄνω κάτω γέγονε. Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ τὴν τάξιν ἅπασαν ἀνέστρεψας, ἐν ταῦτοις εἶ νῦν, ὁ πρὸ τούτου τασαύτη δόξῃ περιβεβλημένος.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
ΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

4. Ἡ κλήσις τοῦ Ἀβραάμ

(Γεν. IB' 1-6, IZ' 1-11, 19, KB' 15-19)

Κ IB' 1-6.
αὶ εἶπε Κύριος τῷ Ἀβραμ· ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω· καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα καὶ εὐλογήσω σε καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος· καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη Ἀβραμ, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος, καὶ ὤχετο μετ' αὐτοῦ Λῶτ. Ἀβραμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομηκονταπέντε, ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ Χαρράν. Καὶ ἔλαβεν Ἀβραμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὸν Λῶτ υἷόν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο, καὶ πᾶσαν ψυχὴν, ἣν ἐκτήσαντο ἐκ Χαρράν, καὶ ἐξήλθοσαν πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν.

IZ' 1-11. Ἐγένετο δὲ Ἀβραμ ἐτῶν ἐνενηκονταεννέα, καὶ ὤφθη Κύριος τῷ Ἀβραμ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου· εὐαρέσκει ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ γίνου ἄμεμπτος, καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀνά μέσον ἐμοῦ καὶ ἀνά μέσον σοῦ καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. Καὶ ἔπεσεν Ἀβραμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ Θεός λέγων· καὶ ἐγὼ ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔσῃ πατὴρ πλήθους ἐθνῶν, καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ,

ἀλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε. Καὶ αὐξανῶ σε σφόδρα σφόδρα καὶ θήσω σε εἰς ἔθνη, καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. Καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ, εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον, εἶναι σου Θεὸς καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ. Καὶ δώσω σοι καὶ τῷ σπέρματί σου μετὰ σέ τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναάν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ· σὺ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σέ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν. Καὶ αὕτη ἡ διαθήκη, ἣν διατηρήσεις, ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν· περιτμηθήσεται ὑμῶν πᾶν ἀρσενικόν.

Στίχ. 19. Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς πρὸς Ἀβραάμ· ναί· ἰδοὺ Σάρρα ἡ γυνὴ σου τέξεται σοι υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσαάκ, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς αὐτὸν εἰς διαθήκην αἰώνιον, εἶναι αὐτῷ Θεὸς καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν.

ΚΒ' 15-19. Καὶ ἐκάλεσεν ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραάμ δευτέρον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγων· κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος, οὗ εἵνεκεν ἐποίησας τὸ ρῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς.

5. Τὰ δεινὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν Αἰγύπτῳ

(Ἐξόδ. Α' 1-15)

Τ αὔτα τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ τῶν εἰσπεπορευμένων εἰς Αἴγυπτον ἅμα Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτῶν, ἕκαστος πανοικί αὐτῶν εἰσῆλθosan. Ρουβήν, Συμεών, Λευί, Ἰούδας, Ἰσάαχ, Ζαβουλὼν καὶ Βενιαμίν, Δάν καὶ Νεφθαλείμ, Γὰδ καὶ Ἀσήρ. Ἰωσήφ δὲ ἦν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦσαν δὲ πᾶσαι ψυχαὶ ἐξ Ἰακώβ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα. Ἐτελεύτησε δὲ Ἰωσήφ καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ πᾶσα ἡ γενεὰ ἐκείνη. Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἠὺξήθησαν καὶ ἐπληθύνθησαν καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο. Καὶ κατίσχυον σφόδρα σφόδρα, ἐπλήθυνε δὲ ἡ γῆ αὐτούς. Ἀνέστη δὲ βασιλεὺς ἕτερος ἐπ' Αἴγυπτον, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ. Εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτοῦ· ἰδοὺ τὸ γένος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ μέγα πλῆθος καὶ ἰσχύει ὑπὲρ ἡμᾶς· δεῦτε οὖν κατασοφισώμεθα αὐτούς, μὴ ποτε πληθυνθῆ, καὶ ἡνίκα ἂν συμβῆ ἡμῖν πόλεμος, προστεθήσονται καὶ οὗτοι πρὸς τοὺς ὑπεναντίους καὶ ἐκπολεμήσαντες ἡμᾶς ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς.

Καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπιστάτας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτούς ἐν τοῖς ἔργοις· καὶ ᾤκοδόμησαν πόλεις ὀχυράς τῷ Φαραῶ, τὴν τε Πειθώμ καὶ Ραμεσσῆ καὶ Ὡν, ἣ ἐστὶν Ἡλιοῦπολις. Καθότι δὲ αὐτοὺς ἐταπείνου, τοσοῦτω πλείους ἐγίνοντο, καὶ ἰσχυον σφόδρα σφόδρα· καὶ ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. Καὶ κατεδυνάστευον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ βία καὶ κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς, τῷ πηλῷ καὶ τῇ πλινθείᾳ καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις, κατὰ πάντα τὰ ἔργα, ὧν κατεδουλοῦντο αὐτοὺς μετὰ βίας.

6. Ἡ κλήσις τοῦ Μωϋσέως

(Ἐξόδ. Γ' 1-9, 10-11, 16-21)

Κ Στίχ. 1-9.

καὶ Μωϋσῆς ἦν ποιμαίνων τὰ πρόβατα Ἰσοθὸρ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ τοῦ ἱερέως Μαδιὰμ καὶ ἤγαγε τὰ πρόβατα ὑπὸ τὴν ἔρημον καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος Χωρήβ. Ὁφθῆ δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐν πυρὶ φλογὸς ἐκ τοῦ βάτου, καὶ ὄρα ὅτι ὁ βάτος καίεται πυρὶ, ὁ δὲ βάτος οὐ κατεκαίετο. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς· παρελθὼν ὄψομαι τὸ ὄραμα τὸ μέγα τοῦτο, ὅτι οὐ κατακαίεται ὁ βάτος. Ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προσάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ τοῦ βάτου λέγων· Μωϋσῆ, Μωϋσῆ. Ὁ δὲ εἶπε· τί ἐστὶ; Ὁ δὲ εἶπε· μὴ ἐγγίσης ὧδε. Λῦσαι τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ σὺ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστί. Καὶ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς σου, Θεὸς Ἀβραάμ καὶ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ Θεὸς Ἰακώβ. Ἀπέστρεψε δὲ Μωϋσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· εὐλαβεῖτο γὰρ κατεμβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν· οἶδα γὰρ τὴν ὀδύνην αὐτῶν, καὶ κατέβην ἐξελεῖσθαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλήν, εἰς γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι, εἰς τὸν τόπον τῶν Χανααίων.

Στίχ. 10-11. Καὶ νῦν δεῦρο ἀποστείλω σε πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου, καὶ ἐξάξεις τὸν λαόν μου τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

Στίχ. 16-21. Ἐλθὼν οὖν συνάγαγε τὴν γερουσίαν τῶν

υιῶν Ἰσραὴλ καὶ ἔρεῖς πρὸς αὐτούς· Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ὄπται μοι, Θεὸς Ἀβραάμ καὶ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ Θεὸς Ἰακώβ, λέγων· ἐπισκοπῆ ἐπέσκεμμαι ὑμᾶς καὶ ὅσα συμβέβηκεν ὑμῖν ἐν Αἰγύπτῳ. Καὶ εἶπεν· ἀναβιβάσω ὑμᾶς ἐκ τῆς κακώσεως τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὴν γῆν τῶν Χαναναίων καὶ Χετταίων καὶ Ἀμορραίων καὶ Φερεζαίων καὶ Γεργεσαίων καὶ Εὐαίων καὶ Ἰεβουσαιῶν, εἰς γῆν ρέουσαν γάλα καὶ μέλι. Καὶ εἰσακούσονται σου τῆς φωνῆς· καὶ εἰσελεύσῃ σὺ καὶ ἡ γερουσία Ἰσραὴλ πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου καὶ ἔρεῖς πρὸς αὐτόν· ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων προσκέκληται ἡμᾶς· πορευσόμεθα οὖν ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἔρημον, ἵνα θύσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν. Ἐγὼ δὲ οἶδα ὅτι οὐ προήσεται ὑμᾶς Φαραὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου πορευθῆναι, ἐὰν μὴ μετὰ χειρὸς κραταιᾶς. Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα πατάξω τοὺς Αἰγυπτίους ἐν πᾶσι τοῖς θαυμασίοις μου, οἷς ποιήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξαποστελεῖ ὑμᾶς.

7. Προπαρασκευαὶ διὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Αἰγύπτου Τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων

(Ἐξὸδ. IB' 1-14, 18-28)

Ε Στίχ. 1-14.
Ἴπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν ἐν γῆ Αἰγύπτου λέγων. Ὁ μὴν οὗτος ὑμῖν ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτος ἐστὶν ὑμῖν ἐν τοῖς μηνσὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ. Λάλησον πρὸς πᾶσαν συναγωγὴν υἱῶν Ἰσραὴλ λέγων· τῇ δεκάτῃ τοῦ μηνὸς τούτου λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ' οἶκους πατριῶν, ἕκαστος πρόβατον κατ' οἰκίαν. Ἐὰν δὲ ὀλιγοστοὶ ᾧσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε μὴ εἶναι ἱκανοὺς εἰς πρόβα-

τον, συλλήψεται μεθ' ἑαυτοῦ τὸν γείτονα τὸν πλησίον αὐτοῦ κατὰ ἀριθμὸν ψυχῶν· ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμῆσεται εἰς πρόβατον. Πρόβατον τέλειον, ἄρσεν, ἐνιαύσιον ἔσται ὑμῖν· ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων λήψεσθε. Καὶ ἔσται ὑμῖν διατετηρημένον ἕως τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης τοῦ μηνὸς τούτου, καὶ σφάζουσιν αὐτὸ πᾶν τὸ πλῆθος συναγωγῆς υἰῶν Ἰσραὴλ πρὸς ἑσπέραν. Καὶ λήφονται ἀπὸ τοῦ αἵματος καὶ θήσουσιν ἐπὶ τῶν δύο σταθμῶν καὶ ἐπὶ τῆν φλιάν ἐν τοῖς οἴκοις, ἐν οἷς ἐὰν φάγωσιν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ φάγονται τὰ κρέα τῆ νυκτὶ ταύτῃ· ὅπτα πυρὶ καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικριδῶν ἔδονται. Οὐκ ἔδεσθε ἀπ' αὐτῶν ὦμὸν οὐδὲ ἠψημένον ἐν ὕδατι, ἀλλ' ἦ ὅπτα πυρὶ, κεφαλὴν σὺν τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς ἐνδοσθίοις. Οὐκ ἀπολείψετε ἀπ' αὐτοῦ ἕως πρωῆ καὶ ὄστοῦν οὐ συντρίψετε ἀπ' αὐτοῦ· τὰ δὲ καταλείπομενα ἀπ' αὐτοῦ ἕως πρωῆ ἐν πυρὶ κατακαύσετε. Οὕτω δὲ φάγεσθε αὐτό· αἱ ὀσφύες ὑμῶν περιεζωσμένοι, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐν τοῖς ποσὶν ὑμῶν, καὶ αἱ βακτηρίαι ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν· καὶ ἔδεσθε αὐτὸ μετὰ σπουδῆς· πάσχα ἐστὶ Κυρίῳ.

Καὶ διελεύσομαι ἐν γῆ Αἰγύπτῳ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ καὶ πατάξω πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτῳ ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους καὶ ἐν πᾶσι τοῖς θεοῖς τῶν Αἰγυπτίων ποιήσω τὴν ἐκδίκησιν· ἐγὼ Κύριος. Καὶ ἔσται τὸ αἶμα ὑμῖν ἐν σημείῳ ἐπὶ τῶν οἰκιῶν, ἐν αἷς ὑμεῖς ἐστε ἐκεῖ, καὶ ὄψομαι τὸ αἶμα καὶ σιεπάσω ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἔσται ἐν ὑμῖν πληγὴ τοῦ ἐκτριβῆναι, ὅταν παίω ἐν γῆ Αἰγύπτῳ.

Στίχ. 18-28. Ἐναρχόμενοι τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου ἀφ' ἑσπέρας ἔδεσθε ἄζυμα ἕως ἡμέρας μιᾶς καὶ εἰκάδος τοῦ μηνός, ἕως ἑσπέρας. Ἐπτά ἡμέρας ζύμη οὐχ εὐρεθήσεται ἐν ταῖς οἰκίαις ὑμῶν· πᾶς ὃς ἂν φάγη ζυμωτόν, ἐξολοθρευθήσεται ἢ ψυχὴ ἐκείνη ἐκ συναγωγῆς Ἰσραὴλ, ἐν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι

τῆς γῆς· πᾶν ζυμωτὸν οὐκ ἔδεσθε, ἐν παντὶ δὲ κατοικη-
τηρίῳ ὑμῶν ἔδεσθε ἄζυμα.

Ἐκάλεσε δὲ Μωϋσῆς πᾶσαν γερουσίαν υἱῶν Ἰσραὴλ
καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· ἀπελθόντες λάβετε ὑμῖν αὐτοῖς πρό-
βατον κατὰ συγγενείας ὑμῶν καὶ θύσατε τὸ πάσχα. Λή-
ψεσθε δὲ δέσμην ὑσσώπου, καὶ βάψαντες ἀπὸ τοῦ αἵματος
τοῦ παρὰ τὴν θύραν καθίζετε τῆς φλιάς καὶ ἐπ' ἀμφοτέ-
ρων τῶν σταθμῶν ἀπὸ τοῦ αἵματος, ὃ ἐστὶ παρὰ τὴν θύραν·
ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐξελεύσεσθε ἕκαστος τὴν θύραν τοῦ οἴκου
αὐτοῦ ἕως πρωῆ. Καὶ παρελεύσεται Κύριος πατάξαι τοὺς
Αἰγυπτίους καὶ ὄψεται τὸ αἷμα ἐπὶ τῆς φλιάς καὶ ἐπ' ἀμφο-
τέρων τῶν σταθμῶν, καὶ παρελεύσεται Κύριος τὴν θύραν
καὶ οὐκ ἀφήσει τὸν ὀλοθρευόντα εἰσελθεῖν εἰς τὰς οἰκίας
ὑμῶν πατάξαι. Καὶ φυλάξασθε τὸ ρῆμα τοῦτο νόμιμον
σεαυτῶ, καὶ τοῖς υἱοῖς σου ἕως αἰῶνος. Ἐὰν δὲ εἰσέλθητε
εἰς τὴν γῆν, ἣν ἂν δῶ Κύριος ὑμῖν, καθότι ἐλάλησε, φυλά-
ξασθε τὴν λατρείαν ταύτην. Καὶ ἔσται ἐὰν λέγωσι πρὸς
ὑμᾶς οἱ υἱοὶ ὑμῶν· τίς ἡ λατρεία αὕτη; Καὶ ἐρεῖτε αὐτοῖς·
θυσία τὸ πάσχα τοῦτο Κυρίῳ, ὡς ἐσκέπασε τοὺς οἴκους
τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν Αἰγύπτῳ, ἠνίκα ἐπάταξε τοὺς Αἰγυ-
πτίους, τοὺς δὲ οἴκους ἡμῶν ἐρρύσατο. Καὶ κύψας ὁ λαὸς
προσεκύνησε.

8. Κύρωσις τῆς Διαθήκης διὰ θυσιῶν καὶ ραντισμῶν

(Ἐξόδ. ΚΔ' 4-9)

Καὶ ἔγραψε Μωϋσῆς πάντα τὰ ρήματα Κυρίου. Ὁρθρί-
σας δὲ Μωϋσῆς τὸ πρωῆ ἠκοδόμησε θυσιαστήριον ὑπὸ
τὸ ὄρος καὶ δώδεκα λίθους εἰς τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ·

καὶ ἐξαπέστειλε τοὺς νεανίσκους τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, καὶ ἀνήνεγκαν ὀλοκαυτώματα καὶ ἔθυσαν θυσίαν σωτηρίου τῷ Θεῷ μοσχάρια. Λαβὼν δὲ Μωϋσῆς τὸ ἥμισυ τοῦ αἵματος ἐνέχεεν εἰς κρατῆρας, τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ αἵματος προσέχεε πρὸς τὸ θυσιαστήριον. Καὶ λαβὼν τὸ βιβλίον τῆς διαθήκης ἀνέγνω εἰς τὰ ὦτα τοῦ λαοῦ, καὶ εἶπαν· πάντα, ὅσα ἐλάλησε Κύριος, ποιήσομεν καὶ ἀκουσόμεθα. Λαβὼν δὲ Μωϋσῆς τὸ αἶμα κατεσκέδασε τοῦ λαοῦ καὶ εἶπεν· ἰδοὺ τὸ αἶμα τῆς διαθήκης, ἧς διέθετο Κύριος πρὸς ὑμᾶς περὶ πάντων τῶν λόγων τούτων.

13-1-62

9. Ὁ Δεκάλογος

(Ἐξόδ. Κ' 1-18)

Καὶ ἐλάλησε Κύριος πάντα τοὺς λόγους τούτους λέγων·

1. Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Οὐκ ἔσονται σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ.

2. Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλον, οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς. Οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδὲ μὴ λατρεύσεις αὐτοῖς· ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, Θεός ζηλωτής, ἀποδιδούς ἀμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς τοῖς μισοῦσί με καὶ ποιῶν ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσί με καὶ τοῖς φυλάσσουν τὰ προστάγματά μου.

3. Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ· οὐ γὰρ μὴ καθάρισθαι Κύριος ὁ Θεός σου τὸν λαμβάνοντα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ ματαίῳ.

4. Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας ἑργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου· οὐ ποιήσεις ἐν αὐτῇ πᾶν ἔργον, σὺ καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου, ὁ παῖς σου καὶ ἡ παιδίσκη σου, ὁ βοῦς σου καὶ τὸ ὑπόζυγιόν σου καὶ πᾶν κτήνός σου καὶ ὁ προσήλυτος ὁ παροικῶν ἐν σοί. Ἐν γὰρ ἐξ ἡμέραις ἐποίησε Κύριος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ· διὰ τοῦτο εὐλόγησε Κύριος

τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην καὶ ἠγίασεν αὐτήν.

7-13-1-62

5. Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἀγαθῆς, ἧς Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι.

6. Οὐ μοιχεύσεις. 7. Οὐ κλέψεις.

8. Οὐ φονεύσεις.

9. Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ.

10. Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου. Οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν τοῦ πλησίον σου οὔτε τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ οὔτε τὸν παῖδα αὐτοῦ οὔτε τὴν παιδίσκην αὐτοῦ οὔτε τοῦ βοῦς αὐτοῦ οὔτε τοῦ ὑποζυγίου αὐτοῦ οὔτε παντὸς κτήνους αὐτοῦ οὔτε ὅσα τῶ πλησίον σου ἐστί.

10. Ἄλλαι ἠθικαὶ ἐντολαὶ τῆς Μωσ. Νομοθεσίας

(Ἐξόδ. ΚΑ' 1-3, 12-18, 24-26, ΚΒ' 20-31, ΚΓ' 1-14)

Κ ΚΑ' 1-3.

αἰ ταῦτα τὰ δικαιώματα, ἃ παραθήσῃ ἐνώπιον αὐτῶν. Ἐὰν κτήσῃ παῖδα Ἑβραῖον, ἐξ ἔτη δουλεύσει σοι· τῶ δὲ ἑβδόμῳ ἔτει ἀπελεύσεται ἐλεύθερος δωρεάν.

Στιχ. 12-18. Ἐὰν δὲ πατάξῃ τις τινα, καὶ ἀποθάνῃ, θανάτῳ θανατούσθω· ὁ δὲ οὐχ ἐκὼν, ἀλλ' ὁ Θεὸς παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, δώσω σοι τόπον, οὗ φεύξεται ἐκεῖ ὁ φονεύσας. Ἐὰν δὲ τις ἐπιθῆται τῶ πλησίον ἀποκτεῖναι αὐτὸν δόλω καὶ καταφύγῃ, ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου μου λήψῃ αὐτὸν θανατῶσαι. Ὅς τύπτει πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αὐτοῦ, θανάτῳ θανατούσθω. Ὁ κακολογῶν πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αὐτοῦ τελευτήσῃ θανάτῳ. Ὅς ἐὰν κλέψῃ τις τινα τῶν υἰῶν Ἰσραὴλ καὶ καταδυναστεύσας αὐτὸν ἀποδῶται, καὶ εὐρεθῆ ἔν αὐτῶ, θανάτῳ τελευτάτω.

Στίχ. 24-26. Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος, χεῖρα ἀντὶ χειρός, πόδα ἀντὶ ποδός, κατάκαυμα ἀντὶ κατακαύματος, τραῦμα ἀντὶ τραύματος, μώλωπα ἀντὶ μώλωπος.

ΚΒ' 20-31. Ὁ θουσιάζων θεοὶς θανάτῳ ἐξολοθρευθήσεται, πλὴν Κυρίῳ μόνῳ. Καὶ προσήλυτον οὐ κακώσετε, οὐδὲ μὴ θλίψητε αὐτόν· ἦτε γὰρ προσήλυτοι ἐν γῆ Αἰγύπτῳ. Πᾶσαν χήραν καὶ ὀρφανὸν οὐ κακώσετε· ἐὰν δὲ κακία κακώσητε αὐτούς, καὶ κεκραῖξαντες καταβοήσωσι πρὸς με, ἀκοῆ εἰσακούσομαι τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ ὀργισθήσομαι θυμῷ καὶ ἀποκτενῶ ὑμᾶς μαχαίρᾳ, καὶ ἔσονται αἱ γυναῖκες ὑμῶν χῆραι καὶ τὰ παιδία ὑμῶν ὀρφανά.

Ἐὰν δὲ ἀργύριον ἐκδανείσης τῷ ἀδελφῷ τῷ πενιχρῷ παρὰ σοί, οὐκ ἔση αὐτόν κατεπείγων, οὐκ ἐπιθήσεις αὐτῷ τόκον. Ἐὰν δὲ ἐνεχύρασμα ἐνεχυράσης τὸ ἱμάτιον τοῦ πλησίον, πρὸ δυσμῶν ἡλίου ἀποδώσεις αὐτῷ· ἔστι γὰρ τοῦτο περιβόλαιον αὐτοῦ, μόνον τοῦτο τὸ ἱμάτιον ἀσχημοσύνης αὐτοῦ· ἐν τίνι κοιμηθήσεται; ἐὰν οὖν καταβοήσῃ πρὸς με, εἰσακούσομαι αὐτοῦ· ἐλεήμων γάρ εἰμι. Θεοὺς οὐ κακολογήσεις καὶ ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐ κακῶς ἔρεις. Ἀπαρχὰς ἄλωνος καὶ ληνοῦ σου οὐ καθυστερήσεις· τὰ πρωτότοκα τῶν υἱῶν σου δώσεις ἐμοί. Οὕτω ποιήσεις τὸν μόσχον σου καὶ τὸ πρόβατόν σου καὶ τὸ ὑποζύγιόν σου· ἑπτὰ ἡμέρας ἔσται ὑπὸ τὴν μητέρα, τῇ δὲ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀποδώσεις μοι αὐτό. Καὶ ἄνδρες ἅγιοι ἔσεσθέ μοι. Καὶ κρέας θηριάλωτον οὐκ ἔδεσθε, τῷ κυνὶ ἀπορρίψατε αὐτό.

ΚΓ' 1-14. Οὐ παραδέξῃ ἀκοὴν ματαίαν. Οὐ συγκαταθήσῃ μετὰ τοῦ ἀδίκου γενέσθαι μάρτυς ἀδικός. Οὐκ ἔση μετὰ πλειόνων ἐπὶ κακία. Οὐ προστεθήσῃ μετὰ πλήθους ἐκκλῖναι μετὰ τῶν πλειόνων, ὥστε ἐκκλῖναι κρίσιν. Καὶ πένητα οὐκ ἐλεήσεις ἐν κρίσει. Ἐὰν δὲ συναντήσης τῷ

βοῖ τοῦ ἐχθροῦ σου ἢ τῷ ὑποζυγίῳ αὐτοῦ πλανωμένοις, ἀποστρέψας ἀποδώσεις αὐτῷ. Ἐὰν δὲ ἴδῃς τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐχθροῦ σου πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ, οὐ παρελεύσῃ αὐτό, ἀλλὰ συναρεῖς αὐτὸ μετ' αὐτοῦ. Οὐ διαστρέψεις κρίμα πένητος ἐν κρίσει αὐτοῦ. Ἀπὸ παντὸς ῥήματος ἀδίκου ἀποστήσῃ· ἀθῶον καὶ δίκαιον οὐκ ἀποκτενεῖς καὶ οὐ δικαιώσεις τὸν ἀσεβῆ ἕνεκεν δώρων. Καὶ δῶρα οὐ λήψῃ· τὰ γὰρ δῶρα ἐκτυφλοῖ ὀφθαλμούς βλεπόντων καὶ λυμαίνεται ῥήματα δίκαια. Καὶ προσήλυτον οὐ θλίψετε· ὑμεῖς γὰρ οἴδατε τὴν ψυχὴν τοῦ προσήλυτου· αὐτοὶ γὰρ προσήλυτοι ἦτε ἐν γῆ Αἰγύπτῳ. Ἐξ ἔτη σπερεῖς τὴν γῆν σου καὶ συνάξεις τὰ γεννήματα αὐτῆς· τῷ δὲ ἐβδόμῳ ἄφεσιν ποιήσεις καὶ ἀνήσεις αὐτήν, καὶ ἔδονται οἱ πτωχοὶ τοῦ ἔθνους σου, τὰ δὲ ὑπολειπόμενα ἔδεται τὰ ἄγρια θηρία. Οὕτω ποιήσεις τὸν ἀμπελιῶνά σου καὶ τὸν ἐλαιῶνά σου.

Ἐξ ἡμέρας ποιήσεις τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀνάπαυσις, ἵνα ἀναπαύσῃται ὁ βοῦς σου καὶ τὸ ὑποζύγιόν σου, καὶ ἵνα ἀναψύξῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου καὶ ὁ προσήλυτος. Πάντα, ὅσα εἶρηκα πρὸς ὑμᾶς, φυλάξασθε. Καὶ ὄνομα θεῶν ἐτέρων οὐκ ἀναμνησθήσεσθε, οὐδὲ μὴ ἀκουσθῆ ἕκ τοῦ στόματος ὑμῶν.

11. Συμβουλαὶ τοῦ εὐσεβοῦς Τωβίτ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Τωβίαν

(Τωβίτ Α' 1-12, 13-21)

Ε 1-12. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐμνήσθη Τωβίτ περὶ τοῦ ἀρχιερέως, οὗ παρέθετο Γαβαήλ ἐν Βάγοις τῆς Μηδίας, καὶ

εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· ἐγὼ ἤτησάμην θάνατον, τί οὐ καλῶ Τωβίαν τὸν υἱὸν μου, ἵνα αὐτῷ ὑποδείξω πρὶν ἀποθανεῖν με ;
Καὶ καλέσας αὐτὸν εἶπε·

Παιδίον, ἐὰν ἀποθάνω, θάψον με, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν μητέρα σου· τίμα αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ ποίει τὸ ἀρεστὸν αὐτῇ καὶ μὴ λυπήσῃς αὐτήν. Μνήσθητι, παιδίον, ὅτι πολλοὺς κινδύνους ἐώρακεν ἐπὶ σοὶ ἐν τῇ κοιλίᾳ· ὅταν ἀποθάνῃ, θάψον αὐτὴν παρ' ἐμοὶ ἐν ἐνὶ τάφῳ. Πάσας τὰς ἡμέρας, παιδίον, Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μνημόνευε καὶ μὴ θελήσῃς ἀμαρτάνειν καὶ παραβῆναι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ. Δικαιοσύνην ποίει πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ μὴ πορευθῆς ταῖς ὁδοῖς τῆς ἀδικίας· διότι ποιῶντός σου τὴν ἀλήθειαν, εὐδοαί ἐσονται ἐν τοῖς ἔργοις σου καὶ πᾶσι τοῖς ποιούσι τὴν δικαιοσύνην.

Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σοὶ ποίει ἐλεημοσύνην, καὶ μὴ φθονεσάτω σοὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ ποιεῖν σε ἐλεημοσύνην· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ παντός πτωχοῦ, καὶ ἀπὸ σοῦ οὐ μὴ ἀποστραφῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Ὡς σοὶ ὑπάρχει κατὰ τὸ πλῆθος, ποιήσον ἐξ αὐτῶν ἐλεημοσύνην· ἐὰν ὀλίγον σοὶ ὑπάρχη, κατὰ τὸ ὀλίγον μὴ φοβοῦ ποιεῖν ἐλεημοσύνην· θέμα γὰρ ἀγαθὸν θησαυρίζεις σεαυτῷ εἰς ἡμέραν ἀνάγκης· διότι ἐλεημοσύνη ἐκ θανάτου ρύεται καὶ οὐκ ἐᾷ εἰσελθεῖν εἰς τὸ σκότος· δῶρον γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶν ἐλεημοσύνη πᾶσι τοῖς ποιούσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. 13-21. Καὶ νῦν, παιδίον, ἀγάπα τοὺς ἀδελφούς σου καὶ μὴ ὑπερηφανεῖς τῇ καρδίᾳ σου ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σου καὶ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων τοῦ λαοῦ σου λαβεῖν σεαυτῷ ἐξ αὐτῶν γυναῖκα· διότι ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ ἀπώλεια καὶ ἀκαταστασία πολλή, καὶ ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια μεγάλη· ἡ γὰρ ἀχρειότης μήτηρ ἐστὶ τοῦ λιμοῦ.

Μισθὸς παντός ἀνθρώπου, ὃς ἐὰν ἐργάσῃται παρὰ

σοί, μὴ ἀυλισθήτω, ἀλλ' ἀπόδος αὐτῷ παραυτίκα, καὶ ἐὰν δουλεύσης τῷ Θεῷ, ἀποδοθήσεται σοι. Πρόσεχε σεαυτῷ, παιδίον, ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου καὶ ἴσθι πεπαιδευμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ σου. Καὶ ὁ μισεῖς, μηδενὶ ποιήσης. Οἶνον εἰς μέθην μὴ πίης, καὶ μὴ πορευθήτω μετὰ σοῦ μέθη ἐν τῇ ὁδῷ σου.

Ἐκ τοῦ ἄρτου σου δίδου πεινῶντι καὶ ἐκ τῶν ἱματίων σου τοῖς γυμνοῖς· πᾶν, ὃ ἐὰν περισσεύσῃ σοι, ποίει ἐλεημοσύνην, καὶ μὴ φθονεσάτω σου ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ ποιεῖν σε ἐλεημοσύνην. Ἐκχεον τοὺς ἄρτους σου ἐπὶ τὸν τάφον τῶν δικαίων καὶ μὴ δῶς τοῖς ἀμαρτωλοῖς. Συμβουλίαν παρὰ παντὸς φρονίμου ζήτησον καὶ μὴ καταφρονήσης ἐπὶ πάσης συμβουλίας χρησίμης.

Καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλόγει Κύριον τὸν Θεὸν καὶ παρ' αὐτοῦ αἴτησον, ὅπως αἱ ὁδοί σου εὐθεῖαι γένωνται, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι καὶ αἱ βουλαί σου εὐδοιωθῶσι· διότι πᾶν ἔθνος οὐκ ἔχει βουλήν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος δίδωσι πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ ὃν ἐὰν θέλῃ, ταπεινοῖ, καθὼς βούλεται. Καὶ νῦν, παιδίον, μνημόνευε τῶν ἐντολῶν μου, καὶ μὴ ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ τῆς καρδίας σου.

Καὶ νῦν ὑποδεικνύω σοι τὰ δέκα τάλαντα τοῦ ἀργυρίου, ἃ παρεθέμην Γαβαήλῳ τῷ τοῦ Γαβρία ἐν Ράγοις τῆς Μηδίας. Καὶ μὴ φοβοῦ, παιδίον, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν· ὑπάρχει σοι πολλά, ἐὰν φοβηθῆς τὸν Θεόν, καὶ ἀποστῆς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας καὶ ποιήσης τὸ ἀρεστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ.

12. Ἡ μεγάλη ἀξία τῆς σοφίας

(Παροιμ. Γ' 13-20)

Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ

χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων
πολυτελῶν, οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνω-
στός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ
ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ
δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα·
ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ
καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ
πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ· ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι
τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις
ἐπ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς. Ὁ
Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν,
ἠτοίμασε δὲ οὐρανοὺς
φρονήσει.

Η ΕΝ ΨΑΛΜΟΙΣ ΚΑΙ ΥΜΝΟΙΣ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

**13. Ὑμνος πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τὴν θαυμαστὴν
διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης**

(Ἐξόδ. ΙΕ' 1-20)

Τότε ἤσεν Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Θεῷ καὶ εἶπαν λέγοντες·

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται· ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν. Κύριος συντρίβων πολέμου, Κύριος ὄνομα αὐτῷ. Ἄρματα Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἔρριψεν εἰς θάλασσαν, ἐπιλέκτους ἀναβάτας τριστάτας κατεπόντισεν ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, πόντην ἐκάλυψεν αὐτούς, κατέδυσαν εἰς βυθὸν ὡσεὶ λίθος.

Ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, δεδόξασται ἐν ἰσχύϊ· ἡ δεξιὰ σου χεὶρ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθρούς. Καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους· ἀπέστειλας τὴν ὀργὴν σου καὶ κατέφαγεν αὐτούς ὡς καλάμην. Καὶ διὰ πνεύματος τοῦ θυμοῦ σου διέστη τὸ ὕδωρ· ἐπάγη ὡσεὶ τεῖχος τὰ ὕδατα, ἐπάγη τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Εἶπεν ὁ ἐχθρὸς, διώξας καταλήψομαι, μεριῶ σκῦλα, ἐμπλήσω ψυχὴν μου, ἀνελῶ τῇ μαχαίρᾳ μου, κυριεύσει ἡ χεὶρ μου. Ἀπέστειλας τὸ πνεῦμά σου, ἐκάλυψεν αὐτοὺς θάλασσα· ἔδυσαν ὡσεὶ μῶλιβος ἐν ὕδατι σφοδρῶ.

Τίς ὅμοιός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε ; τίς ὅμοιός σοι, δεδοξασμένος ἐν ἀγίοις, θαυμαστός ἐν δόξαις, ποιῶν τέρατα.

Ἐξέτεινας τὴν δεξιάν σου, κατέπιεν αὐτοὺς γῆ. Ὡδήγησας τῇ δικαιοσύνῃ σου τὸν λαόν σου τοῦτον, ὃν ἐλυτρώσω, παρεκάλεσας τῇ ἰσχύϊ σου εἰς κατάλυμα ἁγίον σου.

Ἦκουσαν ἔθνη καὶ ὠργίσθησαν· ὠδῖνες ἔλαβον κατοικοῦντας Φιλιστιεῖμ. Τότε ἔσπευσαν ἡγεμόνες Ἐδώμ, καὶ ἄρχοντες Μωαβιτῶν, ἔλαβεν αὐτοὺς τρόμος, ἐτάκησαν πάντες οἱ κατοικοῦντες Χαναάν. Ἐπιπέσοι ἐπ' αὐτοὺς τρόμος καὶ φόβος, μεγέθει βραχίονός σου ἀπολιθωθήτωσαν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου, Κύριε, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου οὗτος, ὃν ἐκθήσω. Εἰσαγαγὼν καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας σου, εἰς ἕτοιμον κατοικητήριόν σου, ὃ κατηρτίσω, Κύριε, ἁγίασμα, Κύριε, ὃ ἠτοίμασαν αἱ χεῖρες σου. Κύριος βασιλεύων τὸν αἰῶνα καὶ ἐπ' αἰῶνα καὶ ἔτι. "Ὅτι εἰσῆλθεν ἵππος Φαραὼ σὺν ἄρμασι καὶ ἀναβάταις εἰς θάλασσαν, καὶ ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς Κύριος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

14. Τὸ κύκνειον ᾄσμα τοῦ Μωϋσέως.

Ἡ τελευταῖα αὐτοῦ

(Δευτ. ΑΒ' 1-23, 39-44)

Κ 1-23.

καὶ ἐλάλησε Μωϋσῆς εἰς τὰ ὦτα πάσης ἐκκλησίας τὰ ρήματα τῆς ψῆδης ταύτης ἕως εἰς τέλος.

Πρόσεχε οὐρανέ, καὶ λαλήσω, καὶ ἀκουέτω ἡ γῆ ρήματα ἐκ στόματός μου. Προσδοκάσθω ὡς ὑετός τὸ ἀπόφθεγμα μου, καὶ καταβήτω ὡς δρόσος τὰ ρήματά μου, ὡσεὶ ὄμβρος ἐπ' ἄγρωσιν καὶ ὡσεὶ νιφετός ἐπὶ χόρτον. "Ὅτι τὸ ὄνομα Κυρίου ἐκάλεσα· δότε μεγαλωσύνην τῷ Θεῷ ἡμῶν. Θεός, ἀληθινὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κρίσεις·

Θεός πιστός; και οὐκ ἔστιν ἀδικία, δίκαιος και ὁσιος Κύριος. Ἡμάρτοσαν οὐκ αὐτῷ τέκνα μωμητά, γενεὰ σχολιά και διεστραμμένη. Ταῦτα Κυρίῳ ἀνταποδίδοτε; οὕτω λαὸς μωρὸς και οὐχὶ σοφός; οὐκ αὐτὸς οὗτός σου πατήρ ἐκτίσατό σε και ἐποίησέ σε και ἔπλασέ σε; Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος, σύνετε ἔτη γενεᾶς γενεῶν· ἐπερώτησον τὸν πατέρα σου, και ἀναγγελεῖ σοι, τοὺς πρεσβυτέρους σου, και ἐροῦσί σοι.

Ὅτε διεμέριζεν ὁ Ὑψιστος ἔθνη, ὡς διέσπειρεν υἱὸς Ἀδάμ, ἔστησεν ὄρια ἔθνων κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων Θεοῦ.

Και ἐγεννήθη μερὶς Κυρίου λαὸς αὐτοῦ Ἰακώβ, σχολίονισμα κληρονομίας αὐτοῦ Ἰσραήλ. Αὐτάρκησεν αὐτὸν ἐν γῆ ἐρήμῳ, ἐν δίψῃ καύματος ἐν γῆ ἀνύδρῳ· ἐκύκλωσεν αὐτὸν και ἐπαίδευσεν αὐτὸν και διεφύλαξεν αὐτὸν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὡς ἀετὸς σκεπάσαι νοσσιὰν αὐτοῦ και ἐπὶ τοῖς νεοσσοῖς αὐτοῦ ἐπεπόθησε, διεῖς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐδέξατο αὐτοὺς και ἀνέλαβεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ. Κύριος μόνος ἤγεν αὐτοὺς και οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν θεὸς ἀλλότριος. Ἀνεβίβασεν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἰσχύν τῆς γῆς, ἐψώμισεν αὐτοὺς γεννήματα ἀγρῶν· ἐθήλασαν μέλι ἐκ πέτρας και ἔλαιον ἐκ στερεᾶς πέτρας, βούτυρον βοῶν και γάλα προβάτων μετὰ στέατος ἀρνῶν και κριῶν, υἰῶν ταύρων και τράγων, μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ, και αἷμα σταφυλῆς ἔπιον οἶνον.

Και ἔφαγεν Ἰακώβ και ἐνεπλήσθη, και ἀπελάκτισεν ὁ ἡγαπημένος, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνηθη, ἐπλατύνθη· και ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸν τὸν ποιήσαντα αὐτὸν και ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτήρος αὐτοῦ. Παρώξυνάν με ἐπ' ἀλλοτρίοις, ἐν βδελύγμασιν αὐτῶν παρεπίκρανάν με· ἔθυσαν δαιμονίους και οὐ Θεῶν, θεοῖς, οἷς οὐκ ἤδειςαν· καινοὶ και πρόσφατοι ἤκασιν, οὓς οὐκ ἤδειςαν οἱ πατέρες αὐτῶν. Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες και ἐπελάθου Θεοῦ τοῦ τρέφοντός σε. Και εἶδε Κύριος και ἐξήλωσε και παρωξύνθη δι' ὀργὴν υἰῶν αὐτοῦ και θυ-

γατέρων και εἶπεν· ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν και δείξω τί ἔσται αὐτοῖς ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν· ὅτι γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν, υἱοί, οἷς οὐκ ἔστι πίστις ἐν αὐτοῖς. Αὐτοὶ παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ Θεῶ, παρώξυνάν με ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν· καὶ γὰρ παραζηλώσω αὐτούς ἐπ' οὐκ ἔθνει, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ αὐτούς. Ὅτι πῦρ ἐκκέκαυται ἐκ τοῦ θυμοῦ μου, καυθήσεται ἕως ἄβδου κάτω, καταφάγεται γῆν και τὰ γεννήματα αὐτῆς, φλέξει θεμέλια ὀρέων.

Στίχ. 39-44. Ἴδετε ἴδετε ὅτι ἐγὼ εἰμι, και οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν ἐμοῦ· ἐγὼ ἀποκτενῶ και ζῆν ποιήσω, πατάξω καὶ γὰρ ἰάσομαι, και οὐκ ἔστιν ὃς ἐξελεῖται ἐκ τῶν χειρῶν μου. Ὅτι ἀρῶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν χειρὰ μου και ὀμοῦμαι τὴν δεξιάν μου και ἐρῶ· ζῶ ἐγὼ εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι παροξυνῶ ὡς ἀστραπὴν τὴν μάχαιράν μου, και ἀνθέξεται κρίματος ἡ χεὶρ μου, και ἀποδώσω δίκην τοῖς ἐχθροῖς και τοῖς μισοῦσί με ἀνταποδώσω· μεθύσω τὰ βέλη μου ἀφ' αἵματος, και ἡ μάχαιρά μου φάγεται κρέα, ἀφ' αἵματος τραυματιῶν και αἰχμαλωσίας, ἀπὸ κεφαλῆς ἀρχόντων ἐχθρῶν.

Εὐφράνθητε, οὐρανοί, ἅμα αὐτῷ, και προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ· εὐφράνθητε, ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, και ἐνισχυσάτωσαν αὐτῷ πάντες υἱοὶ Θεοῦ· ὅτι τὸ αἷμα τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἐκδικᾶται, και ἐκδικήσει και ἀνταποδώσει δίκην τοῖς ἐχθροῖς και τοῖς μισοῦσιν ἀνταποδώσει, και ἐκκαθαριεῖ Κύριος τὴν γῆν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, περὶ τοῦ βίου τοῦ Μωϋσέως ἢ περὶ τῆς κατ' ἀρετὴν τελειότητος, Mign. E.Π. 44, 429.

... Τοῦ γὰρ κατωρθωθέναι τὸν Μωϋσέα τὴν ἐνδεχομένην τελειότητα, τίς ἂν ἡμῖν ἀξιοπιστότερος εὐρεθῆι μάρτυς τῆς θείας φωνῆς, ἢ φησι πρὸς αὐτόν· ὅτι « Ἐγνων σὲ παρὰ πάντας ; » ἀλλὰ και τὸ φίλον αὐτόν ὀνομα-

σθῆναι Θεοῦ παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ τὸ συναπολέσθαι μᾶλλον ἐλόμενον μετὰ πάντων, εἰ μὴ κακείνοις, ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησαν ἰλεωθεῖη δι' εὐμενείας τὸ Θεῖον, στήσαι κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν τὴν ὀργήν, τὴν ἰδίαν τοῦ Θεοῦ κρίσιν παρατρέψαντας, ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν φίλον. Καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, μαρτυρία σαφῆς ἐστὶ καὶ ἀπόδειξις τοῦ πρὸς τὸν ἀκρότατον τῆς τελειότητος ὄρον ἀναβεβηκέναι τοῦ Μωϋσέως τὸν βίον. . . Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς ἡ τελειότης, τὸ μὴ δουλοπρεπῶς φόβῳ κολάσεως τοῦ κατὰ κακίαν βίου χωρίζεσθαι· μηδὲ τῇ τῶν μισθῶν ἐλπίδι τὸ ἀγαθὸν ἐνεργεῖν, πραγματευτικῇ τινι καὶ συναλλαγματικῇ διαθέσει κατεμπορευομένους τῆς ἐναρέτου ζωῆς· ἀλλ' ὑπεριδόντας πάντων καὶ τῶν ἐν ἐπαγγελίαις δι' ἐλπίδος ἀποκειμένων, μόνον ἡγεῖσθαι φοβερόν, τὸ τῆς φιλίας τοῦ Θεοῦ ἐκπεσεῖν· καὶ μόνον τίμιόν τε καὶ ἐράσμιον ἑαυτοῖς κρῖναι, τὸ φίλον γενέσθαι Θεῷ· ὅπερ ἐστί, κατὰ γε τὸν ἐμὸν λόγον, ἡ τελειότης τοῦ βίου.

15. Ὕμνος τῆς Ἄννης, μητρὸς τοῦ Σαμουὴλ

(*Α' Βασ. Β' 1-11*)

Καὶ εἶπεν Ἄννα· ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου· ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίᾳ σου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς Κύριος, καὶ οὐκ ἔσοι δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου. Μὴ καυχᾶσθε, καὶ μὴ λαλεῖτε ὑψηλά, μὴ ἐξεληθέτω μεγαλορρημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν, ὅτι Θεὸς γνώσεων Κύριος καὶ Θεὸς ἐτοιμάζων ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν· πλήρεις ἄρτων ἠλαττώθησαν, καὶ οἱ πεινῶντες παρῆκαν γῆν· ὅτι στεῖρα ἔτεκεν ἐπτά, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε.

Κύριος θανατοῖ καὶ ζωογονεῖ, κατάγει εἰς ἄδου καὶ ἀνάγει· Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυ-

ψοῦ. Ἄνιστᾶ ἀπὸ γῆς πένητα καὶ ἀπὸ κοπρίας ἐγείρει πτωχὸν καθίσει μετὰ δυναστῶν λαοῦ καὶ θρόνον δόξης κατακληρονομῶν αὐτοῖς. Διδούς εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ καὶ εὐλόγησεν ἔτη δικαίου· ὅτι οὐκ ἐν ἰσχύϊ δυνατὸς ἀνὴρ, Κύριος ἀσθενῆ ποιήσει ἀντίδικον αὐτοῦ, Κύριος ἅγιος. Μὴ καυχάσθω ὁ φρόνιμος ἐν τῇ φρονήσει αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχάσθω ὁ δυνατὸς ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχάσθω ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν τούτῳ καυχάσθω ὁ καυχώμενος, συνιεῖν καὶ γινώσκειν τὸν Κύριον καὶ ποιεῖν κρίμα καὶ δικαιοσύνην ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Κύριος ἀνέβη εἰς οὐρανοὺς καὶ ἐβρόντησεν, αὐτὸς κρινεῖ ἄκρα γῆς, καὶ δίδωσιν ἰσχύϊ τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν καὶ ὑψώσει κέρας χριστοῦ αὐτοῦ.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, λόγος Α' περὶ τῆς Ἄννης· ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως «Ἐψώθη κέρας ἐν Θεῷ μου», Mign. E. II. 53 - 54, 663.

Οὐδὲν οὖν διὰ ταύτου ἄλλο φησὶν ἢ γυνή, ἀλλ' ἡ, ὅτι Ἐψώθη ἡ δόξα μου. Καὶ πῶς ὑψώθη; «Ἐν Θεῷ μου», φησί. Διὰ τοῦτο καὶ ἀσφαλές τὸ ὕψος ἐστὶ, βεβαίαν καὶ ἀκίνητον ἔχον τὴν ρίζαν. Ἡ μὲν γὰρ παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξα, τῶν δοξαζόντων μιμεῖται τὴν εὐτέλειαν, ὅθεν καὶ μεταπίπτει ραδίως· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ οὐχ' οὕτως, ἀλλ' ἀκίνητος μένει διὰ παντός. Καὶ δῆλον τοῦτο καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς γυναικός. Βασιλεῖς μὲν γὰρ καὶ στρατηγοὶ καὶ δυνάσται, πολλὰ πραγματευσάμενοι πολ- λάκις, ὥστε αὐτῶν ἄληστον γενέσθαι τὴν μνήμην, καὶ τάφους λαμπροὺς οἰκοδομησάμενοι, καὶ ἀνδριάντας ἀναστήσαντες, καὶ εἰκόνας πολλὰς πολλαχοῦ, καὶ κατορθωμάτων ὑπομνήματα μυρία καταλιπόντες, σεί- γηται, καὶ οὐδὲ ἀπὸ φιλῆς προσηγορίας εἰσὶ τινὶ γνώριμοι· αὕτη δὲ ἡ γυνὴ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἄδεται νῦν· κἂν εἰς Σκυθίαν ἀπέλθης, κἂν εἰς Αἴγυπτον, κἂν εἰς Ἰνδοὺς, κἂν εἰς αὐτὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκου- μένης, πάντων ἀκούσῃ τὰ κατορθώματα τῆς γυναικός ταύτης ἄδόντων, καὶ πᾶσαν ἀπλῶς, ὅσην ἥλιος ἐφορᾷ γῆν, ἡ δόξα τῆς Ἄννης καταλαμ- βάνει. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ θαυμαστόν, ὅτι πανταχοῦ τῆς οἰκου-

μένης ἄδεται ἡ γυνή, ἀλλ' ὅτι τοσούτου παρελθόντος χρόνου, οὐ μόνον οὐκ ἐσβέσθη τὰ τῆς εὐφημίας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αὖξεται καὶ ἐπιτείνεται πολλῶ πλεον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς καὶ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν καρτερίαν ἅπαντες ἴσασι, καὶ ἐν πόλεσι καὶ ἐν ἀγροῦς καὶ ἐν οἰκίαις καὶ ἐν στρατοπέδοις καὶ ἐν πλοίοις καὶ ἐν ἐργαστηρίοις καὶ πανταχοῦ τῆς γυναικὸς ἐγκωμιαζομένης ἀκούσῃ ταύτης. Ὅταν γὰρ ὁ Θεὸς τινα δοξάσαι βουληθῇ, καὶ θάνατος ἐπιγένηται, καὶν χρόνου πλήθος, καὶν ἄλλο ὅτιοῦν, μένει τὰ τῆς δόξης ἐκείνης ἀνθοῦντα διηνεκῶς, καὶ οὐδεὶς ἐπισκοτῆσαι τῇ περιφανείᾳ ταύτῃ δυνήσεται.

16. Ψ α λ μ ὀ ς 1ος

Αἱ δύο ὁδοὶ

Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἔσθη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν. Ἄλλ' ἢ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται· καὶ πάντα, ὅσα ἐν ποιῇ, κατευοδαθήσεται.

Οὐχ οὕτως οἱ ἀσεβεῖς, οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἢ ὡσεὶ χνοῦς, ἐν ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει, οὐδὲ ἀμαρτωλοὶ ἐν βουλῇ δικαίων· ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολεῖται.

Μακάριος οὖν ὁ μὴ ἐγχνονίσας τῇ ὁδῷ τῶν ἁμαρτανόντων, ἀλλὰ λογισμῶ βελτίονι πρὸς τὴν εὐσεβῆ πολιτείαν μεταπηδήσας. Δύο γὰρ εἰσιν ὁδοὶ ἐναντία ἀλλήλαις· ἡ μὲν πλατεῖα καὶ εὐρύχωρος, ἡ δὲ στενὴ καὶ τεθλιμμένη. Καὶ δύο ὁδηγοί, ἐκάτερος πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφειν ἐπιχειρῶν. Ἐχει οὖν ἡ μὲν λεία ὁδὸς καὶ πρηνὴς ὁδηγὸν ἀπατηλόν, δαίμονα πονηρόν, δι' ἡδονῆς πρὸς τὴν ἀπώλειαν τοὺς ἐπομένους ἐπισυρόμενον . . . Καὶ ὁ μὲν τῶν ἁμαρτωλῶν βίος πάντα δείκνυσι τὰ τοῦ παρόντος αἰῶνος τερπνά· ὁ δὲ τῶν δικαίων, μόνον ὑποφαίνει τὰ τοῦ μέλλοντος ἀγαθά. Καὶ ἡ μὲν τῶν σωζομένων ὁδὸς ὅσον καλὰ ὑπισχνεῖται τὰ μέλλοντα, τοσοῦτον ἐπίπονα παρέχεται τὰ παρόντα· ὁ δὲ ἡδὺς καὶ ἀκόλαστος βίος οὐχὶ προσδοκωμένην εἰς ὕστερον, ἀλλ' ἤδη παροῦσαν προτείνεται τὴν ἀπόλαυσιν. Ἰλιγγιᾶ οὖν πᾶσα ψυχὴ, καὶ μετοκλάζει τοῖς λογισμοῖς, ὅταν μὲν ἐνθυμηθῇ τὰ αἰώνια, τὴν ἀρετὴν αἰρουμένη, ὅταν δὲ ἀποβλέψῃ πρὸς τὰ παρόντα, τὴν ἡδονὴν προτιμῶσα. Ὡςδε βλέπει σαρκὸς εὐπάθειαν, ἐκεῖ δουλαγωγίαν σαρκὸς· ὦδε μέθην, ἐκεῖ νηστείαν· ὦδε γέλωτας ἀκρατεῖς, ἐκεῖ δάκρυον δαψιλές· ἐνταῦθα ὄρχησιν, κάκει προσευχῆν· αὐλοὺς ὦδε, κάκει στεναγμούς· ὦδε πορνείαν, κάκει παρθεσίαν.

17. Ψ α λ μ ὸ ς 2ος

Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ

Ινατί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν.

Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς, καὶ ὁ

Κύριος ἐκμηκτυριεῖ αὐτούς. Τότε λαλήσει πρὸς αὐτούς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταράξει αὐτούς. Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου καὶ τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ποιμανεῖς αὐτούς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾶ, ὡς σκευὴ κεραμέως συντρίψεις αὐτούς.

Καὶ νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράξασθε παιδείας, μὴ ποτε ὀργισθῆ ὁ Κύριος καὶ ἀπολεισθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

18. Ψ α λ μ ο ς 5 Ὁδς

Ἡ μετάνοια τῶν ἀγίων

Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνέμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσεις ἐν τῷ

κρίνεσθαί σε. Ἴδου γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ραντιεῖς με ὑσώπω, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαινίσον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἠγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ ἐπιστρέψουσι.

Ρῦσάι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν ἀῖνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μύσχους.

« Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου ».

Καὶ τῷ θειοτάτῳ Δαβίδ, καὶ τῷ δορυαλώτῳ λαῷ, καὶ τοῖς ἐν ἡμῖν διακειμένοις κακῶς, ἀρμόττει τὰ προκείμενα ρητά. Τὰ γὰρ μεγάλα τῶν τραυμάτων ἰσομέτρων δεῖται φαρμάκων, καὶ ὁ χαλεπῆ νόσῳ περιπεσῶν, πλείονος χρήξει κηδεμονίας, καὶ ὁ μεγάλη πλημμελήσας μεγάλης φιλανθρωπίας δεῖται. Οὐ δὴ χάριν καὶ ὁ μέγας ἰκετεύει Δαβίδ ὅλον εἰς αὐτὸν ἐκχυθῆναι τὸν ἔλεον, πᾶσαν τῶν οἰκτιρισμῶν τὴν πηγὴν κατακενώσαι τῆς ἀμαρτίας τὸ ἔλκος. Οὔτε γὰρ ἄλλως οἶόν τε ἦν ἐξάλειφθῆναι τῆς ἀμαρτίας τὰ ἴχνη . . . « Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα ». Πολλῶν, φησί, καὶ μεγάλων παρὰ σοῦ δωρεῶν ἀπολαύσας, τοῖς ἐναντίοις ἡμειψάμην τὰ δῶρα· τὰ ἀπειρημένα τῷ νόμῳ δρᾶσαι τολμήσας. Οὐ γὰρ τοῦτό φησιν, ὅτι τὸν Οὐρίαν οὐκ ἠδίκησα· ἠδίκησε μὲν γὰρ ἀκαεῖνον, καὶ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ μεγίστη παρανομία εἰς αὐτὸν τετόλμηται τὸν Θεόν, τὸν ἐκλεξάμενον, τὸν ἀντὶ προβατέως βασιλέα πεποιηκότα, καὶ κρείττονα τῶν ἐχθρῶν ἀποφύγαντα, καὶ παντοδαποῖς ἀγαθοῖς ἐπικλύσαντα.

19. Ψ α λ μ ὸ ς 1 0 2ος

Εὐχαριστήριος ὕμνος πρὸς τὸν πολυέλεον
καὶ πανάγαθον Θεόν

Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καί, πάντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ· Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ· Τὸν εὐιλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου·

Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν σου, τὸν στεφάνουτά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς·

Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθῆσεται ὡς ἀετοῦ ἢ νεότης σου.

Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος καὶ κρίμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις. Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωϋσῆϊ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.

Οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθῆσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνηεῖ·

Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν,

Ἵτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν·

Καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Καθὼς οἰκτεῖρει πατὴρ υἱούς, ἠκτεῖρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν,

Ἵτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.

Ἵνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει·

Ἵτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, δυ-

νατοὶ ἰσχυροὶ ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ὁμιλία εἰς τοὺς Ψαλμούς· ἡ μεγάλη ἀξία τῶν Ψαλμῶν, Mign. E.Π. 29, 212, 213.

Ψαλμὸς γαλήνη ψυχῶν, βραβευτῆς εἰρήνης, τὸ θορυβοῦν καὶ κυμαῖνον τῶν λογισμῶν καταστέλλων. Μαλάσσει μὲν γὰρ τῆς ψυχῆς τὸ θυμούμενον, τὸ δὲ ἀκόλαστον σωφρονίζει. Ψαλμὸς φιλίας συναγωγός, ἕνωσις διεστώτων, ἐχθραίνοντων διαλλακτῆριον. . . . Ψαλμὸς δαιμόνων φυγαδευτήριον, τῆς τῶν ἀγγέλων βοήθειας ἐπαγωγὴ· ὄπλον ἐν φόβοις νυκτερινοῖς, ἀνάπαυσις κόπων ἡμερινῶν· νηπίοις ἀσφάλεια, ἀκμάζουσιν ἐγκαλλώπισμα, πρεσβυτέροις παρηγορία, γυναίξιν κόσμος ἀρμεδιώτατος. Τὰς ἐρημίας οἰκίζει, τὰς ἀγορὰς σωφρονίζει· εἰσαγόμενοις στοιχειώσις, προκοπτόντων αὔξησις, τελειουμένων στήριγμα, Ἐκκλησίας φωνή. Οὗτος τὰς ἑορτὰς φαιδρύνει·

οὗτος τὴν κατὰ Θεὸν λύπην δημιουργεῖ. Ψαλμὸς γὰρ καὶ ἐκ λιθίνης καρδίας δάκρυον ἐκκαλεῖται.

20. Αἱ ιδιότητες τοῦ Μεσσίου καὶ τὰ μεγάλα ἀγαθὰ
τῆς ἐποχῆς του

(Ἦσ. ΙΑ' 1-11)

Καὶ ἐξελεύσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναβήσεται. Καὶ ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλήs καὶ ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας· ἐμπλήσει αὐτὸν πνεῦμα φόβου Θεοῦ. Οὐ κατὰ τὴν δόξαν κρινεῖ οὐδὲ κατὰ τὴν λαλιὰν ἐλέγξει, ἀλλὰ κρινεῖ ταπεινῶ κρίσιν καὶ ἐλέγξει τοὺς ταπεινοὺς τῆς γῆς· καὶ πατάξει γῆν τῶ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβῆ· καὶ ἔσται δικαιοσύνη ἐζωσμένος τὴν ὀσφύν αὐτοῦ καὶ ἀληθεία εἰλημένος τὰς πλευράς.

Καὶ συμβοσκηθήσεται λύκος μετ' ἄρνός, καὶ πάρδαλις συναναπαύσεται ἐρίφῳ, καὶ μοσχάριον καὶ ταῦρος καὶ λέων ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ παιδίον μικρὸν ἄξει αὐτούς· καὶ βοῦς καὶ ἄρκος ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ ἅμα τὰ παιδία αὐτῶν ἔσονται, καὶ λέων καὶ βοῦς ἅμα φάγονται ἄχυρα.

Καὶ παιδίον νήπιον ἐπὶ τρώγλην ἀσπίδων καὶ ἐπὶ κοίτην ἐκγόνων ἀσπίδων τὴν χειρὰ ἐπιβαλεῖ. Καὶ οὐ μὴ κακοποιήσουσιν, οὐδὲ μὴ δύνωνται ἀπολέσαι οὐδένα ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου, ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ σύμπασα τοῦ γνῶναι τὸν Κύριον ὡς ὕδωρ πολὺ κατακαλύψαι θαλάσσης. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί καὶ ὁ ἀνιστάμενος

ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσι, καὶ ἔσται ἡ ἀνά-
παυσις αὐτοῦ τιμῆ.

21. Τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου

(Ἦσ. ΝΓ' 1-9)

Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν, καὶ ὁ βραχίον Κυ-
ρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναν-
τίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῆ διψώση. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῶ
οὐδὲ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλ-
λος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ πάν-
τας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν
καὶ εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον
αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη.

Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυ-
νᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν
πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ
τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν·
παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν. Τῶ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς
ιάθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ
ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη· καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς
ἁμαρτίαις ἡμῶν. Καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει
τὸ στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς
ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοί-
γει τὸ στόμα. Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν
γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἶρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ
αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον.

22. Ἡ εἰρήνη τῶν λαῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσσίας

(Μιχ. Δ' 1-6)

Καὶ ἔσται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, ἔτοιμον ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὄρέων, καὶ μετεωρισθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ σπεύσουσι πρὸς αὐτὸ λαοί, καὶ πορεύσονται ἔθνη πολλὰ καὶ ἔροῦσι· δεῦτε, ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ δείξουσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ πορευσόμεθα ἐν ταῖς τρίβοις αὐτοῦ· ὅτι ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ.

Καὶ κρινεῖ ἀνὰ μέσον λαῶν πολλῶν καὶ ἐξελέγξει ἔθνη ἰσχυρὰ ἕως εἰς μακρὰν, καὶ κατακόψουσι τὰς ρομφαίας αὐτῶν εἰς ἄροτρα καὶ τὰ δόρατα αὐτῶν εἰς δρέπανα, καὶ οὐκέτι μὴ ἀντάρη ἔθνος ἐπ' ἔθνος ρομφαίαν, καὶ οὐκέτι μὴ μάθωσι πολεμεῖν. Καὶ ἀναπαύσεται ἕκαστος ὑποκάτω ἀμπέλου αὐτοῦ καὶ ἕκαστος ὑποκάτω συκῆς αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν, διότι τὸ στόμα Κυρίου παντοκράτορος ἐλάλησε ταῦτα. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύσονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ἐπέκεινα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΡΕΥΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ
ΕΡΕΥΝΗΜΑΤΑ

ΜΕΡΟΣ
B'
ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ
ΕΚ ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ
ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ

Β

ΠΑΡΑΚΟΛΑ

ΕΚΤΗΣ

ΚΑΤΙΝΣ

ΑΛΛΟΝΚΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

1. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

(Λουκ. α' 26-39)

Εν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον Μαριάμ. Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν. Ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος. Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. Εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει

Υἱὸς Θεοῦ
κληθήσεται
α' 35

σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβητ ἡ συγγενὴς σου καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στεῖρα· ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα. Εἶπε δὲ Μαριάμ· ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος.

2. Ἡ Ἐλισάβητ καὶ ἡ Μαρία

(Λουκ. α' 39 - 57)

Αναστᾶσα δὲ Μαριάμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβητ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβητ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβητ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ·

Ἐποίησέ μοι
μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς α' 49

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Ἐποίησε κράτος

ἐν βραχίονι αὐτοῦ, διεσχόρπισεν ὑπερηφάνους διανοία καρδίας αὐτῶν· καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὑψωσε ταπεινοὺς, πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξάπεστειλε κενούς. Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους, καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἐμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὥσει μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

3. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ

(Λουκ. β' 1-21)

Εγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις || Ἐτέχθη ὑμῖν
ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐ- || σωτῆρ β' 11
γουστοῦ ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυὶδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυὶδ, ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὔσῃ ἐγκύω. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν, καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι.

Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Καὶ

εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ. Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ. Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανόυ αἰνούντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων· δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Καὶ ἐγένετο ὡς ἀπῆλθον ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους· διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ καὶ ἴδωμεν τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν. Καὶ ἦλθον σπεύσαντες, καὶ ἀνεῦρον τὴν τε Μαριάμ καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ. Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ρήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου· καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς. Ἡ δὲ Μαριάμ πάντα συνετήρει τὰ ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Καὶ ὑπέστρεψαν οἱ ποιμένες δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὰ Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος, Mign. E.II. 36, 312, 313.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. « Ἄσατε τῷ Κυρίῳ, πᾶσα ἡ γῆ » καὶ, ἐν ἀμφοτέροις συνελὼν εἶπω, « Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ », διὰ τὸν ἐπουράνιον, εἶτα ἐπίγειον. Χριστὸς ἐν σαρκί, τρόμφ καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε· τρόμφ, διὰ τὴν ἁμαρτίαν· χαρᾷ, διὰ τὴν ἐλπίδα. Χριστὸς ἐκ Παρθένου· γυναῖκες παρθενεύετε, ἵνα Χριστοῦ γένησθε μητέρες. Τίς οὐ προσκυνεῖ τὸν ἀπ' ἀρχῆς; τίς οὐ δοξάζει τὸν τελευταῖον;

Πάλιν τὸ σκότος λύεται, πάλιν τὸ φῶς ὑψίσταται, πάλιν Αἴγυπτος σκότῳ κολάζεται, πάλιν Ἰσραὴλ στύλῳ φωτίζεται. Ὁ λαός, ὃ

καθήμενος ἐν σκότει τῆς ἀγνοίας, ἰδέτω φῶς μέγα τῆς ἐπιγνώσεως.
«Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν· ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινὰ».

4. Ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα

(Λουκ. β' 25 - 39)

Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεὼν, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής,

Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου β' 30

προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ Πνεῦμα ἦν Ἅγιον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου. Καὶ ἤλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε·

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ. Καὶ ἦν Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ. Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν καὶ εἶπε πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί. Καὶ ἦν Ἄννα πρόφῃτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς, καὶ αὕτη χήρα ὡς ἑτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστεύσασα

καὶ δεήσῃσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ.

5. Ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου

(Μαθ. γ' 13-17)

Τότε παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτὸν λέγων· ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· ἄφες ἄρτι· οὕτω γὰρ πρέπειν ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Τότε ἀφήσιν αὐτόν· καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ ἀνεφύθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστήν, Mign. E.Π. 57-58, 204-206.

«Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ ἀνεφύθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί», ἵνα μάθῃς ὅτι καὶ σοῦ βαπτιζομένου ταῦτο γίνεται, πρὸς τὴν ἄνω πατρίδα τοῦ Θεοῦ σε καλοῦντος, καὶ πείθοντος μηδὲν κοινὸν ἔχειν πρὸς τὴν γῆν. Εἰ δὲ μὴ ὁρᾷς, μὴ ἀπιστήσῃς. Καὶ γὰρ ἐν προσιμίῳ ἀεὶ τῶν παραδόξων καὶ πνευματικῶν πραγμάτων αἰσθηταὶ φαίνονται ὄψεις καὶ σημεῖα τοιαῦτα, διὰ τοὺς ἀνοητότερον διακειμένους καὶ χρῆζοντας ὄψεως αἰσθητῆς, καὶ μηδεμίαν ἐννοίαν ἀσωμάτου φύσεως λαβεῖν δυναμένους, πρὸς δὲ τὰ ἑρατὰ μόνον ἐπτοημένους· ἵνα καὶ μετὰ ταῦτα μὴ γένηται ταῦτα τὰ ἐξ αὐτῶν δηλωθέντα ἅπαξ καὶ ἐν ἀρχῇ παραδέξῃ τῇ πίστει. . . . Τότε γοῦν καὶ οἱ οὐρανοὶ ἀνεφύθησαν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐπῆλθεν. Ἀπὸ γὰρ τῆς παλαιᾶς

λοιπὸν ἐπὶ τὴν καινὴν ἐξάγει πολιτείαν ἡμᾶς, τὰς τε πύλας ἡμῶν ἀνοι-
γνύς τὰς ἄνω, καὶ Πνεῦμα πέμπων ἐκεῖθεν, καλοῦν εἰς τὴν ἐκεῖ πα-
τρίδα· καὶ οὐχ ἀπλῶς καλοῦν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀξιώματος τοῦ μεγίστου.

Οὐ γὰρ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους ἐποίησεν, ἀλλὰ υἱοὺς Θεοῦ
κατασκευάσας καὶ ἀγαπητούς, οὕτως ἔλκει πρὸς
ἐκείνην τὴν λῆξιν ἡμᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Η ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

6. Θέμα και σκοπός τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς δράσεώς του ἡ ἱδρυσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς

(*Μάρκ. α' 14 - 16, Λουκ. δ' 43, ιζ' 20 - 22*)

Μετὰ δὲ τὸ παραδο- || Εὐαγγελίσασθαι με δεῖ
θῆναι Ἰωάννην ἤλ- || τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ
θεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν || *Λουκ. δ' 43*

Γαλιλαίαν κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ
καὶ λέγων ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρὸς καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία
τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε καὶ πιστεῦτε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅτι καὶ ταῖς ἐτέραις πόλεσιν
εὐαγγελίσασθαι με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο
ἀπέσταλμαι. Καὶ ἦν κηρύσσων εἰς τὰς συναγωγὰς τῆς Γα-
λιλαίας (*Λουκ. δ' 43*).

Ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καὶ εἶπεν· οὐκ ἔρχεται
ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως, οὐδὲ ἐροῦσιν ἰδοὺ
ᾧδε ἢ ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν
ἐστίν (*Λουκ. ιζ' 20 - 22*).

7. Αἱ παραβολαὶ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς

(*Μαθ. ιγ' 1 - 13, 18 - 50*)

Εν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελθὼν ὁ || Ὁ οὐράνιος
Ἰησοῦς τῆς οἰκίας ἐκάθητο παρὰ τὴν || σπορευῶν
θάλασσαν· καὶ συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι || *1 - 12, 18 - 24*

πολλοί, ὥστε αὐτὸν εἰς πλοῖον ἐμβάντα καθῆσθαι, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εἰστήκει. Καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλὰ ἐν παραβολαῖς λέγων· ἰδοὺ ἐξῆλθεν ὁ σπεύρων τοῦ σπεύραι. Καὶ ἐν τῷ σπεύρειν αὐτὸν ἃ μὲν ἔπεσε παρά τὴν ὁδόν, καὶ ἐλθόντα τὰ πετεινὰ κατέφαγεν αὐτά· ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν, καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς, ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ρίζαν ἐξηράνθη· ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἀκανθαὶ καὶ ἀπέπνιζαν αὐτά· ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου καρπὸν ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἐξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἶπον αὐτῷ· διατί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· ὅτι ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται. Ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ...

Στίχ. 18 - 24. Ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπεύραντος. Παντὸς ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς καὶ αἶρει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρά τὴν ὁδὸν σπαρεῖς. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρεῖς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ εὐθέως μετὰ χαρᾶς δεχόμενος καὶ λαμβάνων αὐτόν· οὐκ ἔχει δὲ ρίζαν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστι, γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον εὐθὺς σκανδαλίζεται. Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρεῖς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ ἢ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἢ ἀπάτη τοῦ πλοῦτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἀκαρπὸς γίνεται. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρεῖς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων καὶ συνιῶν·

ὅς δὴ καρποφορεῖ καὶ ποιεῖ ὁ μὲν ἑκατόν, ὁ δὲ ἐξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα.

Αλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων· || Τὰ ζιζάνια
ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀν- 24-31, 36-44
θρώπῳ σπείραντι καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ· ἐν δὲ τῷ
καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους ἤλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἔσπειρε
ζιζάνια ἀνά μέσον τοῦ σίτου καὶ ἀπῆλθεν. "Ὅτε δὲ ἐβλάστησεν
ὁ χόρτος καὶ καρπὸν ἐποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια.
Προσελθόντες δὲ οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότης εἶπον αὐτῷ·
κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρας ἐν τῷ σῷ ἀγρῷ; πόθεν
οὖν ἔχει ζιζάνια; Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· ἐχθρὸς ἀνθρώπου τοῦτο ἐ-
ποίησεν. Οἱ δὲ δοῦλοι εἶπον αὐτῷ· θέλεις οὖν ἀπελθόντες
συλλέξωμεν αὐτά; Ὁ δὲ ἔφη· οὐ, μήποτε συλλέγοντες τὰ
ζιζάνια ἐκριζώσῃτε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον· ἄφετε συνα-
ξάνεσθαι ἀμφοτέρα μέχρι τοῦ θερισμοῦ, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ
θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζά-
νια καὶ δῆσατε αὐτὰ εἰς δέσμας πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά, τὸν
δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

Στίχ. 36-44. Τότε ἀφείδους τοὺς ὄχλους ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν
αὐτοῦ. Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· φρά-
σον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ. Ὁ δὲ ἀπο-
κριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· ὁ σπείρων τὸ καλὸν σπέρμα ἐστὶν ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου· ὁ δὲ ἀγρός ἐστὶν ὁ κόσμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα,
οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνιά εἰσιν οἱ υἱοὶ
τοῦ πονηροῦ· ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτὰ ἐστὶν ὁ διάβολος·
ὁ δὲ θερισμὸς συντέλεια τοῦ αἰῶνος ἐστὶν· οἱ δὲ θερισταὶ
ἄγγελοί εἰσιν. "Ὡσπερ οὖν συλλέγεται τὰ ζιζάνια καὶ πυρὶ
καίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ
συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα

καὶ τοὺς ποιῶντας τὴν ἀνομίαν, καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν ἀκουέτω.

Α λην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς λέγων· ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ· ὁ μικρότερον μὲν ἐστὶ πάντων τῶν σπερμάτων, ὅταν δὲ αὐξηθῇ, μεῖζον πάντων τῶν λαχάνων ἐστὶ καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

|| Ὁ κόκκος
σινάπεως
γ' 31-33

Α λην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

|| Ἡ καλὴ
ζύμη
33-34

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστήν, Mign. E.H. 57-58, 478, 479.

Καθάπερ γὰρ ἡ ζύμη τὸ πολὺ ἄλευρον μεθίστησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς ἰσχύν, οὕτω καὶ ὑμεῖς τὸν πάντα κόσμον μεταστήσετε. Καὶ ὅρα σύνεσιν. Τὰ γὰρ τῆς φύσεως παράγει, δεικνύς ὅτι ὡσπερ ἐκεῖνα ἀνεγκώρητον μὴ γενέσθαι, οὕτω καὶ ταῦτα. Μὴ γὰρ μοι τοῦτο λέγε· τί δυνασόμεθα δώδεκα ἄνθρωποι εἰς πλῆθος ἐμπεσόντες τοσοῦτον; Καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ μάλιστα ὑμῶν ποιεῖ τὴν ἰσχύν ἐκλάμψαι, τὸ ἀναμιγῆναι τῷ πλήθει καὶ μὴ φυγεῖν. . . . Μηδεὶς τοίνυν ὀλιγότητα αἰτιάσθω. Πολλὴ γὰρ τοῦ κηρύγματος ἡ δύναμις· καὶ τὸ ζυμωθὲν ἅπαξ, ζύμη γίνεται τῷ λοιπῷ πάλιν. . . . Εἰ δὲ ἄνθρωποι δώδεκα τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἐζύμωσαν, ἐνόησαν ὅση ἡμῶν ἡ κακία, ὅταν τοσοῦτοι ὄντες τοὺς ὑπολειπομένους μὴ δυναθῶμεν διορθοῦν, οὐς μυρίαὶς κόσμοις ἀρκεῖν ἔχρην καὶ γενέσθαι ζύμην. Ἄλλ' ἐκεῖνοι, φησὶν, ἀπόστολοι ἦσαν. Καὶ τί τοῦτο; Οὐχὶ τῶν αὐτῶν σοὶ μετέσχον; οὐκ ἐν πόλεσιν ἐτράφησαν;

οὐ τῶν αὐτῶν ἀπέλαυσαν ; οὐχὶ τέχνας μετεχειρίσαντο ; μὴ γὰρ ἄγγελοι ἦσαν ; μὴ γὰρ ἐξ οὐρανοῦ κατέβησαν ; Ἄλλὰ τὰ σημεῖα, φησὶν, εἶχον. Οὐ τὰ σημεῖα θαυμαστοὺς αὐτοὺς ἐποίησε . . . Καὶ τί ποτ' οὖν ἐστὶ, φησὶν, ὁ μεγάλους αὐτοὺς ἔδειξε ; Τὸ χρημάτων καταφρονεῖν, τὸ δόξης ὑπερορᾶν, τὸ πραγμάτων ἀπηλλάχθαι βιοτικῶν. Ὡς εἶγε μὴ ταῦτα εἶχον, ἀλλὰ δοῦλοι τῶν παθῶν ἦσαν, εἰ καὶ μυρίους νεκροὺς ἤγειραν, οὐ μόνον οὐδὲν ἂν ὠφέλησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπατεῶνες ἂν ἐνομισθησαν εἶναι. Οὕτως ὁ βίος ἐστὶν ὁ πανταχοῦ λάμπων, ὁ καὶ τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν ἐπισπώμενος.

Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῶ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἄγρῳ, ὃν εὐρῶν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει καὶ πάντα ὅσα ἔχει πωλεῖ καὶ ἀγοράζει τὸν ἄγρον ἐκεῖνον.

|| Ὁ κεκρυμμένος
θησαυρὸς
γ' 44-45

Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας· ὃς εὐρῶν ἓνα πολύτιμον μαργαρίτην ἀπελθὼν πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

|| Ὁ πολύτιμος
μαργαρίτης
γ' 45-47

Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ· ἦν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες αὐτὴν ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἄγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον. Οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος. Ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων, καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

|| Ἡ σαγήνη
γ' 47-51

8-3-8. Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία

(Μαθ. ε' - η')

Ι δὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος, **||** **Οἱ Μακαρισμοὶ**
καὶ καθίσαντος αὐτοῦ προσῆλθον αὐ- **||** **ε' 1-13**
τῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐδί-
δασκεν αὐτοὺς λέγων· **Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι,**
ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. **Μακάριοι οἱ**
πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται. **Μακάριοι οἱ πρα-**
εῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. **Μακάριοι οἱ πει-**
νῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθή-
σονται. **Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,** ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. **Μα-**
κάριοι οἱ καθαρὸι τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.
Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.
Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν
ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. **Μακάριοι ἐστε ὅταν ὄνει-**
δίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα
καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ. Χαίrete καὶ ἀγαλλιᾶσθε,
ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίω-
ξαν τοὺς προφῆτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον. Ἑρμηνεῖα καὶ
ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως «μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι»,
Mign. E.H. 57-58, 224, 225.

Τί ἐστὶν, «οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι;» Οἱ ταπεινοὶ καὶ συντετριμμένοι
τὴν διάνοιαν. Πνεῦμα γὰρ ἐνταῦθα τὴν ψυχὴν καὶ τὴν προαίρεσιν εἴρη-
κεν. Ἐπειδὴ γὰρ εἰσι πολλοὶ ταπεινοί, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τῶν
πραγμάτων ἀνάγκης βιαζόμενοι, ἀφείς ἐκείνους (αὐδὲ γὰρ ἂν εἶη ταῦτα
ἐγκώμιον), τοὺς ἀπὸ προαιρέσεως ἑαυτοὺς ταπεινοῦντας καὶ καταστέλ-

λοντας μακαρίζει πρώτους Ταύτης γάρ (τῆς ταπεινοφροσύνης) ὑποκειμένης, μετὰ ἀσφαλείας ἅπαντα τὰ ἄλλα ἐπιτίθησιν ὁ οἰκοδομῶν ταύτης δὲ ἀνηρημένης, κἂν μέχρι τῶν οὐρανῶν φθάσῃ πολιτευόμενος, ἅπαντα ὑποσύρεται ραδίως, καὶ εἰς χαλεπὸν καταστρέφει τέλος. Κἂν νηστείαν, κἂν εὐχήν, κἂν ἐλεημοσύνην, κἂν σωφροσύνην, κἂν ἄλλο ὅτιοῦν συναγάγῃς ἀγαθόν, ταπεινοφροσύνης χωρὶς, διαρρεῖ καὶ ἀπόλλυται ἅπαντα . . . "Ὡσπερ γάρ ἡ ἀπόνοια πηγὴ κακίας ἀπάσης ἐστίν, αὐτως ἡ ταπεινοφροσύνη φιλοσοφίας ἀπάσης ἀρχή. Διὸ καὶ ἐντεῦθεν ἀρχεται, πρόρριζον ἀνασπῶν τὴν ἀλαζονείαν ἐκ τῆς τῶν ἀκούοντων ψυχῆς.

15-3-62
Υμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀλισθῆσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. 15-3-62

22-3-62
Μὴ νομίσητε ὅτι ἤλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ ἤλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἄμην γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὅς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· δεῦθ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ηκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐ φονεύσεις· ὃς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῆ ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὃς δ' ἂν εἶπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὃς δ' ἂν εἶπῃ μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ κειῖ μνησθῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἔλθων πρόσφερε τὸ δῶρόν σου. Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, μήποτε σε παραδῶ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ καὶ ὁ κριτὴς σε παραδῶ τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακὴν βληθήσῃ· ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὗ ἀποδώσῃ τὸν ἔσχατον κοδράντην. 22-3-62

29-3-62
Πάλιν ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμῶσαι ὅλως· μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ· μήτε ἐν τῇ γῆ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱερουσόλυμα, ὅτι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως· μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμώσης, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι. Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν. 29-3-62

5-4-62
Ηκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ' ὅστις σε ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ

τὴν ἄλλην· καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον· καὶ ὅστις σε ἀγαρεύσει μίλιον ἓν, ὑπάγε μετ' αὐτοῦ δύο· τῷ αἰτοῦντί σε δί-
δου καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῆς.

✓ **Η** κούσατε ὅτι ἐρρέθη, ἀγαπή- **||** Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς
σεις τὸν πλησίον σου καὶ **||** ἐχθροὺς ε' 43-48
μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶ-
τε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους
ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχε-
σθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεάζοντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς,
ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι
τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ
βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς
ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ
αὐτὸ ποιοῦσι; Καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς φίλους ὑμῶν μόνον,
τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν;
Ἔσσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς
οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν. 5-4-62

4-62 **Π** ροσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν **||** Ἡ ἐλεημοσύνη
μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώ- **||** ε' 1-5
πων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ
ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ὅταν
οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσσης ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ
οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ρύμαις,
ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην
μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου, ὅπως ἡ σου

ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Κ αὶ ὅταν προσεύχη, οὐκ ἔσῃ ὡσπερ οἱ ὑποκριταί, ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συνα-

|| Ἡ προσευχή
ς' 5-16

γωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἐστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις· ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ ὅταν προσεύχη, εἰσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ,

καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Ἡ Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε

ὡσπερ οἱ ἔθνη· δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατήρ ὑμῶν ὃν χρεῖαν ἔχετε πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν. Οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. 12-4-62

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστήν, Mign. E.II. 57 - 58, 278.

« Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν ταῖς οὐρανοῖς ». Ὅρα πῶς εὐθέως ἀνέστησε τὸν

ἀκροατὴν, καὶ πάσης ἀνέμνησε τῆς εὐεργεσίας ἐν προσιμίοις. Ὁ γὰρ Πατέρα εἰπὼν τὸν Θεόν, καὶ ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, καὶ κολάσεως ἀναίρεσιν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἁγιασμόν, καὶ ἀπολύτρωσιν, καὶ υἰοθεσίαν, καὶ κληρονομίαν, καὶ ἀδελφότητα τὴν πρὸς τὸν Μονογενῆ, καὶ Πνεύματος χορηγίαν, διὰ τῆς μιᾶς ταύτης ὁμολόγησε προσηγορίας. Οὐδὲ γὰρ δυνατόν καλέσαι πατέρα τὸν Θεόν, μὴ πάντων ἐκείνων ἐπιτυχόντα τῶν ἀγαθῶν. Διπλῆ τοίνυν αὐτῶν διεγείρει τὸ φρόνημα, καὶ τῷ ἀξιώματι τοῦ καλουμένου, καὶ τῷ μεγέθει τῶν εὐεργετημάτων ὧν ἀπέλυσαν. Τὸ δὲ, «ἐν τοῖς οὐρανοῖς», ἔταν εἶπη, οὐκ ἐκεῖ τὸν Θεὸν συγκλείων τοῦτό φησιν, ἀλλὰ τῆς γῆς ἀπάγων τὸν εὐχόμενον, καὶ τοῖς ὑψηλοῖς προσηλῶν χωρίοις, καὶ ταῖς ἄνω διατριβαῖς.

Οταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Ἡ νηστεία
ς' 16-19

Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ἡμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ἡμῶν. Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυοὶς κυρίως δου-

Οἱ θησαυρισμοὶ
ς' 19-25

λεύειν· ἡ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἡ
ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε
Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ. 12 - 5 - 62

14-5-62

Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε
τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίν- **||** **Αἱ μέριμναι τοῦ**
τε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖον **βίου** ς' 25 - 34
ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; Ἐμβλέψατε εἰς
τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ
συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει
αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν
μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν
ἕνα; Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα
τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν
ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν
τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔ-
ριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιένυσιν, οὐ
πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγον-
τες, τί φάγωμεν ἢ τί πίνωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα; Πάντα γὰρ
ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος
ὅτι χρήσετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα
προστεθήσεται ὑμῖν. Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον·
ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κα-
κία αὐτῆς.

Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε· ἐν ᾧ γὰρ **||** **Ἡ κατάκρισις**
κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, καὶ **ς' 1 - 6**
ἐν ᾧ μέτρω μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν. Τί δὲ βλέπεις
τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν
δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς; Ἡ πῶς ἐρεῖς

τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; Ὑποκριτά, ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

17-5-6

19-5

Μ ἢ δώτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ μηδὲ
βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν || Ὁ σεβασμὸς πρὸς
τὰ ἅγια ζ' 6-7
ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν
τοῖς ποσὶν αὐτῶν καὶ στραφέντες ρήξωσιν ὑμᾶς.

Α ἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζη-
τεῖτε, καὶ εὐρήσετε, κρούετε, || Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσε-
ται ὑμῖν ζ' 7-13
καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ
ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. Ἡ τίς ἐστὶν
ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ
λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; Καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπι-
δώσει αὐτῷ; Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόμα-
τα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πα-
τήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν
αὐτόν; Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄν-
θρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ
νόμος καὶ οἱ προφῆται.

19-5-62

24-5-62

Ε ἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης·
ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος || Ἡ στενὴ ὁδὸς
ζ' 13-15
ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσὶν οἱ
εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς. Τὶ στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ
ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρί-
σκοντες αὐτήν!

Π ροσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπρο-
φητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς || Οἱ ψευδοδιδά-
σκαλοι ζ' 15-21

ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες. Ἐπὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα; Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποῦς καλοῦς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποῦς πονηροῦς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποῦς πονηροῦς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποῦς καλοῦς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ ποιῶν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. 2 4-5-62

26-5-62

Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου. τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ: Κύριε Κύριε, οὐ τῷ σῶ ὀνόματι προσεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔργων ὑμᾶς ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

|| Οἱ ποιηταὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ζ' 21-24

Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν· καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἤλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν. Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτούς ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον· καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἤλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς μεγάλη.

|| Οἰκία ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ οἰκία ἐπὶ τῆς ἄμμου ζ' 24-29

Καὶ ἐγένετο ὅτε συνετέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, ἐξεπλήσσαντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστήν, Mign. E.Π. 57 - 58, 323, 324.

« Κατέβη γὰρ ἡ βροχή, φησὶν, ἦλθον οἱ ποταμοί, ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν »· βροχὴν ἐνταῦθα καὶ ποταμοὺς καὶ ἀνέμους μεταφορικῶς τὰς ἀνθρωπίνους λέγων συμφορὰς καὶ δυσπραγίας, ὅσων συκοφαντίας, ἐπιβουλάς, πένθη, θανάτους, οἰκειῶν ἀποβολάς, ἀλλοτριῶν ἐπηρείας, πάντα ὅσα ἂν εἴποι τις τὰ ἐν τῷ βίῳ κακά. Ἄλλ' οὐδενὶ εἵκει, φησὶν, ἡ ταιαύτη ψυχὴ· τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι ἐπὶ τῆς πέτρας τεθεμελίωται. Πέτραν δὲ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἑαυτοῦ διδασκαλίας καλεῖ. Καὶ γὰρ πέτρας ἰσχυρότερα τὰ προστάγματα, ὑψηλότερον πάντων ποιῶντα τῶν ἀνθρωπίνων κυμάτων. Ὁ γὰρ ταῦτα μετὰ ἀκριβείας φυλάττων, οὐκ ἀνθρώπων περιέσται μόνον ἐπηρεαζόντων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν δαιμόνων ἐπιβουλεόντων αὐτῷ. Καὶ ὅτι οὐ κόμπος τὰ εἰρημένα, μάρτυς ἡμῖν ὁ Ἰώβ, πάσας δεξάμενος τοῦ διαβόλου τὰς προσβολάς, καὶ μείνας ἀκίνητος· μαρτυρήσειαν δ' ἂν καὶ οἱ ἀπόστολοι, τῶν κυμάτων τῆς οἰκουμένης προσρηγνυμένων αὐτοῖς, καὶ δῆμων καὶ τυράννων, καὶ οἰκειῶν καὶ ἀλλοτριῶν, καὶ δαιμόνων καὶ διαβόλου, καὶ πάσης μηχανῆς κινηθείσης, πέτρας στερρότερον στάντες, καὶ ταῦτα πάντα διαλύσαντες. Τί τοίνυν τοῦ βίου τούτου μακαριώτερον γένοιτ' ἂν ; Τοῦτο γὰρ οὐ πλοῦτος, οὐ σώματος ἰσχύς, οὐ δόξα, οὐ δυναστεία, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ὑποσχέσθαι δυνήσεται, ἀλλ' ἡ τῆς ἀρετῆς κτῆσις μόνη.

α'. Ἡ ἀλαζονεία, οἱ ἐγωϊσμοὶ καὶ ἡ φιλοδοξία

9. Ὁ τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος

(Λουκ. ιη' 9-15)

Εἶπε δὲ καὶ πρὸς τινὰς τοὺς πεποι-
θότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι,
καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιπούς, τὴν πα-
ραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προ-
σεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρι-
σαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσήχητο· ὁ Θεός, εὐχα-
ριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρ-
παγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω
δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ
τελώνης μακρόθεν ἑστῶς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς
εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ
λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν,
κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ
ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπει-
νῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Οὐκ εἰμι ὡσπερ
οἱ λοιποὶ τῶν ἀν-
θρώπων ις' 11

10. Αἱ πρωτοκλισίαι

(Λουκ. ιδ' 7-12)

Ελεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους
παραβολὴν, ἐπέχων πῶς τὰς
πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο, λέγων πρὸς αὐτούς· ὅταν κληθῆς
ὑπὸ τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῆς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν,

Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν τα-
πεινωθήσεται ιδ' 11

μήποτε ἐντιμότερός σου ἢ κεκλημένος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐλθὼν ὁ σὲ καὶ αὐτὸν καλέσας ἐρεῖ σοι· δὸς τούτῳ τόπον· καὶ τότε ἄρξῃ μετ' αἰσχύνῃς τὸν ἔσχατον τόπον κατέχειν. Ἄλλ' ὅταν κληθῆς, πορευθεὶς ἀνάπεσον εἰς τὸν ἔσχατον τόπον, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ κεκληκῶς σε εἴπῃ σοι· φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον· τότε ἔσται σοι δόξα ἐνώπιον τῶν συνανακειμένων σοι. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀνάπτυξις τοῦ πρὸς Ρωμ. ι' 11 - 13, περὶ κενοδοξίας, Mign. E.II. 60, 568 - 570

Ἄλλ' οὐδὲν κενοδοξίας χεῖρον· αὕτη γάρ, αὕτη μάλιστα πάντων τοὺς ἀνθρώπους ἀπώλεσε. Διὸ καὶ ὁ Χριστὸς αὐτοῖς ἔλεγε· « πῶς δύνασθε πιστεῦειν, δόξαν παρ' ἀλλήλων λαμβάνοντες, καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητοῦντες ; » Αὕτη μετὰ τῆς ἀπολείας πολὺν καὶ τὸν γέλωτα ἐπάγει, καὶ πρὸ τῆς κολάσεως τῆς ἐκεῖ, μυρίαις ἐνταῦθα περιβάλλει δεινοῖς Τί τοίνυν ταύτης δαπανηρότερον ; Τί δὲ αἰσχρότερον γένοιτ' ἂν καὶ δυσκολώτερον ; Ὅτι μὲν γὰρ δαπανηρὸν τὸ νόσημα τοῦτο, δῆλον ἐκ τῶν ἀναλισκόντων εἰκῆ καὶ μάτην ἐν θεάτραις καὶ ἵπποδρομίαις καὶ ἄλλαις ταιαύταις ἀκαίραις φιλοτιμίαις· ἐκ τῶν τὰς οἰκίας οἰκοδομούντων τὰς λαμπράς καὶ πολυτελεῖς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ εἰς περιουσίαν κατασκευαζόντων ἀνόητον, ἅπερ οὐκ ἔστιν ἐπελθεῖν τῷ λόγῳ νῦν. Ὅτι δὲ δαπανηρὸν ὄντα καὶ πολυτελεῖ τὸν οὕτω νοσοῦντα, καὶ ἄρπαγα καὶ πλεονέκτην εἶναι ἀνάγκη, παντὶ που δῆλον. Ἴνα γὰρ ἔχη τῷ θηρίῳ παρέχειν τροφήν, εἰς τὴν τῶν ἄλλων οὐσίαν τὰς ἑαυτοῦ ρίπτει χεῖρας Καὶ ὁ ἔσμός τῶν οἰκετῶν, καὶ οἱ χρυσοφοροῦντες βάρβαροι, καὶ οἱ παράσιτοι, καὶ οἱ κόλακες, καὶ τὰ ἀργυρένδετα ὀχήματα, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τούτων καταγελαστότερα, οὐχ ἡδονῆς ἔνεκον οὐδὲ χρείας τινὸς γίνεται, ἀλλ' ἡ κενοδοξίας μόνης Καίτοι γε εἰ δόξης καὶ ἐπαίνων ἐρᾷς, φεῦγε τὸν παρ' ἀνθρώπων ἐπαῖνον, καὶ τότε ἐπιτεύξῃ δόξης· ἀποστράφηθι τὰς εὐφημίας, καὶ τότε μυρίων ἀπολαύσεις τῶν ἐπαίνων καὶ παρὰ Θεοῦ, καὶ παρ' ἀνθρώποις. Οὐδένα γὰρ οὕτω δοξάζειν εἰδῶθαμεν ὡς τὸν ὑπερορῶντα δόξης, οὐδὲ ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν ὡς τὸν καταφρονούντα τοῦ θαυμάζεσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι.

11. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ αἱ φιλοδοξίαι των

(Μαθ. κ' 20-29)

12-4-62

Τότε προσῆλθεν αὐτῷ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς προσκυνούσα καὶ αἰτοῦσά τι παρ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· τί θέλεις; λέγει αὐτῷ· εἰπέ ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν, ἢ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; λέγουσιν αὐτῷ· δυνάμεθα. Καὶ λέγει αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἠγανάκτησαν περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς εἶπεν· οἶδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος· ὡςπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

12-4-62

12. Μέγας εἶναι ὁ ἔχων ψυχὴν παιδικήν

(Μαθ. ιη' 1-6)

Εν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες· τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν; ιη' 1

σιλεία τῶν οὐρανῶν; Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Καὶ ὅς ἐάν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἐν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται.

β'. Ὁ πλοῦτος, αἱ μέριμναι καὶ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ

13. Ὁ πλούσιος νεανίσκος

(Μάρκ. ι' 17-28)

Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδὸν προσδραμῶν εἰς καὶ γονυπετήσας αὐτὸν ἐπὴρῶτα αὐτόν· διδάσκαλε ἀγαθέ,

Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται! ι' 23

τί ποιήσω ἵνα ζωῶν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰμὴ εἰς ὁ Θεός. Τὰς ἐντολάς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, μὴ ἀποστερήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτόν καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐν σε ὑστερεῖ· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν σου. Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά. Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς

τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται! Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκριθεὶς λέγει αὐτοῖς· τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν· εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ἐμβλέψας αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγει· παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον, ἀλλ' οὐ παρὰ Θεοῦ· πάντα γὰρ δυνατὰ ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

14. Ὁ ἄφρων πλούσιος

(Λουκ. ιβ' 13-22)

Εἶπε δὲ τις αὐτῷ ἐκ τοῦ ὄχλου· Ἄναπαύου, φάγε, διδάσκαλε, εἰπέ τῷ ἀδελφῷ μου || πῖε, εὐφραίνου ιβ' 19 μερίσασθαι τὴν κληρονομίαν μετ' ἐμοῦ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπε, τίς με κατέστησε δικαστὴν ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης πλεονεξίας· ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἢ ζῶῃ αὐτοῦ ἐστὶν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ. Εἶπε δὲ παραβολὴν πρὸς αὐτούς λέγων· ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχῆ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πῖε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρων, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.

15. Τὸ Μέγα Δεῖπνον

(Λουκ. ιδ' 15-25)

Ακούσας δέ τις τῶν συνανακει-
μένων ταῦτα εἶπεν αὐτῷ· μα-
κάριος ὃς φάγεται ἄριστον ἐν τῇ
βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπός τις
ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς. Καὶ ἀπέστειλε
τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κε-
κλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ
ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν
αὐτῷ· ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ
ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος
εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκι-
μάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος
εἶπε· γυναῖκα ἔγνημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ
παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ
ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ·
ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως, καὶ
τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσά-
γαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας,
καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν δούλον·
ἐξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν,
ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν
ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου.

Κυρίλλου, Ἄρχιεπ. Ἀλεξανδρείας, ἐξηγήσις εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν
Εὐαγγέλιον, Mign. E. II. 72, 789.

«Ἐρχεσθε, ὡς ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα». Ἡτοίμασε γὰρ τοῖς
ἐπὶ γῆς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἐν Χριστῷ τὰ δι' αὐτοῦ τῷ κόσμῳ
δεδωρημένα ἀγαθὰ, ἁμαρτιῶν ἀπόθεσιν, Πνεύματος Ἁγίου μέθεξιν,
υἱοθεσίας λαμπρότητα, βασιλείαν οὐρανῶν. Ἐπὶ ταῦτα κέκληκεν ὁ

Χριστός, διὰ τῶν εὐαγγελικῶν θεσπισμάτων, καὶ πρό γε τῶν ἄλλων, τὸν Ἰσραήλ. Ἐὰρ τεθναμάκασι τοῦ κεκληκότος τὴν ἡμερότητα, τοῦ διακονοῦντος τῇ κλήσει τὴν οἰκονομίαν; Οὐ μὲν οὖν ἄλλ' ἠτίμασαν καὶ τὸν καλοῦντα καὶ τὸν ἀπεσταλμένον· καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, τουτέστιν ἐξ ἑνὸς συνθήματος.

16. Ὁ Πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος

(Λουκ. ις' 19-31)

Ανθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραϊνό-
μονος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ἄδη ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκείθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δέ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα

πέμψης αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασιάνου. Λέγει αὐτῷ Ἄβραάμ· ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἄβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· εἰ Μωϋσεώς καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται.

17. Ἡ Μάρθα

(Λουκ. ι' 38-42)

Εγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτούς καὶ αὐτὸς εἰσηλθεν εἰς κώμην τινά. Γυνή δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ τῆδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλήν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἶπε οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς.

Εγὼ γὰρ ἔμαθον ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Οἶδα καὶ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι· πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ.

Εστι δὲ πορισμὸς μέγας ἢ εὐσέ- || 1 Τιμ. ε' 6-11
 βεια μετὰ αὐταρκειᾶς. Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν
 κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα· ἔχοντες δὲ
 διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. Οἱ δὲ
 βουλόμενοι πλουτεῖν ἐπιπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ πᾶγίδα
 καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθί-
 ζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν. Ρίζα γὰρ
 πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι
 ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιπέειραν
 ὀδύνας πολλὰς.

Γ'. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΛΕΙ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥΣ, ΤΟΥΣ
 ΤΑΠΕΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

18. Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον

(Λουκ. ιε' 1-8)

Ησαν δὲ ἐγγίζοντες αὐτῷ πάν- || Οὗτος ἁμαρτωλὸς
 τες οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρ- || προσδέχεται καὶ συν-
 τωλοὶ ἀκούειν αὐτοῦ. Καὶ διεγύγ- || εσθίει αὐτοῖς ιε' 2
 γυζον οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς λέγοντες ὅτι οὗτος
 ἁμαρτωλὸς προσδέχεται καὶ συνεσθίει αὐτοῖς. Εἶπε δὲ πρὸς
 αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγων· τίς ἄνθρωπος ἐξ ὑμῶν
 ἔχων ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐ καταλεί-
 πει τὰ ἑνενηκοντα ἑννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπο-
 λωλὸς ἕως οὗ εὑρῇ αὐτό; Καὶ εὐρῶν ἐπιτίθησιν ἐπὶ τοὺς ὤμους
 αὐτοῦ χαίρων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον συγκαλεῖ τοὺς φίλους
 καὶ τοὺς γείτονας λέγων αὐτοῖς· συγχαρήτέ μοι ὅτι εὑρον τὸ
 πρόβατόν μου τὸ ἀπολωλός. Λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω γὰρ ἔσται
 ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἑνενη-
 κοντα ἑννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρεῖαν ἔχουσι μετανοίας.

19. Ἡ ἀπολεσθεῖσα δραχμὴ

(Λουκ. ιε' 8-11)

Η τίς γυνὴ δραχμάς ἔχουσα δέκα, ἂν ἀπολέσῃ δραχμὴν μίαν, οὐχὶ ἅπτει λύχον καὶ σαροῦ τὴν οἰκίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς ἕως ὅτου εὔρῃ; Καὶ εὑροῦσα συγκαλεῖ τὰς φίλας καὶ τὰς γείτονας λέγουσα· συγχάρητέ μοι ὅτι εὑρον τὴν δραχμὴν ἣν ἀπόλεσα. Οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι.

Συγχάρητέ μοι ὅτι
εὑρον τὴν δραχμὴν
ἣν ἀπόλεσα ιε' 9

20. Ὁ ἄσωτος υἱὸς

(Λουκ. ιε' 11-32)

Ε ἶπε δέ· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ Πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατιῶν ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! Ἄναστας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρ-

Πάτερ, ἤμαρτον εἰς
τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου ιε' 18

τον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστάς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἤκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη.

21. Ὁ ζυγὸς τοῦ Κυρίου ἑλαφρὸς

(Μαθ. ια' 28-30)

Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, γὰρ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρὸν ἐστίν.

22. Διατί ὁ Κύριος συνανεστρέφετο μετὰ ἁμαρτωλῶν

(Μαθ. θ' 10-14)

Καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνακειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἰδοὺ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐλθόντες συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καὶ ἰδόντες οἱ Φαρισαῖοι εἶπον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστίν ἔλεος θέλω καὶ οὐ θυσίαν. Οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

Δ'. Η ΚΑΙΝΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΝΟΜΟΣ
ΕΝ Τῇ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

23. Ποία ἡ μεγίστη τῶν ἐντολῶν

(Μάρκ. ιβ' 28-35)

Καὶ προσελθὼν εἰς τῶν γραμματέων, ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, ἰδὼν ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν αὐτόν· ποία ἄγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου... καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν ιβ' 30-31

ἐστὶ πρώτη πάντων ἐντολή; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη αὐτῷ ὅτι πρώτη πάντων ἐντολή· ἄκουε, Ἰσραήλ, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν Κύριος εἷς ἐστὶ· καὶ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου. Αὕτη πρώτη ἐντολή. Καὶ δευτέρα ὁμοία, αὕτη ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Μείζων τούτων ἄλλη ἐντολή οὐκ ἔστι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ γραμματεὺς· καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ' ἀληθείας εἶπας ὅτι εἷς ἐστὶ Θεὸς καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ· καὶ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς συνέσεως καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν πλεῖον ἐστὶ πάντων τῶν ὀλοκαυτωμάτων καὶ θυσιῶν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὐδεὶς οὐκέτι ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

24. Ὁ ἐλεήμων Σαμαρείτης

(Λουκ. ι' 25 - 38)

Καὶ ἰδοὺ νομικός τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεὶ καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ

Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ι' 25

ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχώ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανάρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

25. Ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου

(1 Κορ. ιγ' 1-13)

Εὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθῆσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν,

οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γινῶσις, καταργηθήσεται. Ἐκ μέρους δὲ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται. Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου. Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην. Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

26. Ἡ ἀγάπη ἐν τῇ Χριστιανικῇ οἰκογενείᾳ

(Ἐφεσ. ε' 22-23, ς' 1-10)

Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίους ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε ὡς τῷ Κυρίῳ, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐστὶ κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, καὶ αὐτὸς ἐστὶ σωτὴρ τοῦ σώματος. Ἄλλ' ὡσπερ ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίους ἀνδράσιν ἐν παντί. Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιασῇ καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἑνδοξὸν τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾗ ἁγία καὶ ἄμωμος. Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα. Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἑαυτὸν ἀγαπᾷ· οὐδεὶς γὰρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ

Οἱ σύζυγοι
ε' 22-23

σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν· ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ· ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν, ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα.

Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν || **Τὰ τέκνα**
ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον. Τίμα || **ς' 1-4**
τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα, ἣτις ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη
ἐν ἐπαγγελίᾳ, ἵνα εὖ σοι γένηται καὶ ἔση μακροχρόνιος
ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα || **Οἱ γονεῖς**
ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ || **ς' 4-5**
καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου.

Οἱ δοῦλοι ὑπακούετε τοῖς κυρίοις κατὰ || **Οἱ ὑπηρέται**
σάρκα μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐν || **ς' 5-9**
ἀπλότῃ τῆς καρδίας ὑμῶν ὡς τῷ Χριστῷ, μὴ κατ' ὀφθαλ-
μοδουλίαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ,
ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς, μετ' εὐνοίας δου-
λεύοντες ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις, εἰδότες ὅτι ὁ
ἐάν τι ἕκαστος ποιῆσῃ ἀγαθόν, τοῦτο κομιεῖται παρὰ τοῦ
Κυρίου, εἴτε δοῦλος εἴτε ἐλεύθερος.

Καὶ οἱ κύριοι τὰ αὐτὰ ποιεῖτε πρὸς αὐ- || **Οἱ κύριοι**
τούς, ἀνιέντες τὴν ἀπειλήν, εἰδότες ὅτι || **ς' 9-10**

καὶ ὑμῶν αὐτῶν ὁ Κύριός ἐστιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ προσω-
ποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῶ.

27. Τὰ καθήκοντα τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὰς Ἀρχάς

(Ρωμ. γ' 1-11)

Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑ- || Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ
περεχούσαις ὑποτασσέ- || μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους
σθω. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξουσία εἰ || γ' 8
μὴ ὑπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τετα-
γμέναι εἰσὶν. Ὡστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ
Θεοῦ διαταγῇ ἀνθεστήκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρι-
μα λήψονται. Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν
ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξου-
σίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἔξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς· Θεοῦ
γὰρ διάκονός ἐστὶ σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν
ποιῆς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεοῦ γὰρ
διάκονός ἐστιν εἰς ὀργήν, ἔκδικος τῶ τὸ κακὸν πράσσουντι.
Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ
καὶ διὰ τὴν συνείδησιν. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τε-
λεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσ-
καρτεροῦντες. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, τῶ τὸν φό-
ρον τὸν φόρον, τῶ τὸ τέλος τὸ τέλος, τῶ τὸν φόβον τὸν φό-
βον, τῶ τὴν τιμὴν τὴν τιμὴν. Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ
ἀγαπᾶν ἀλλήλους· ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον νόμον πεπλή-
ρωκε· τὸ γὰρ οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐκ
ἐπιθυμήσεις, καὶ εἴ τις ἑτέρα ἐντολή, ἐν τούτῳ τῶ λόγῳ ἀνα-
κεφαλαιοῦται, ἐν τῶ, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σε-
αυτόν. Ἡ ἀγάπη τῶ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλη-
ρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, περὶ τοῦ καθήκοντος τῆς ὑποταγῆς εἰς τὰς Ἀρχάς, (Ρωμ. γ' 1), Mign. E.Π. 60, 613, 615.

Πολὺν τοῦ πράγματος τούτου ποιεῖται λόγον (ὁ Παῦλος) καὶ ἐν ἑτέροις ἐπιστολαῖς, καθάπερ τοὺς οἰκέτας τοῖς δεσπόταις, οὕτω καὶ τοὺς ἀρχομένους τοῖς ἄρχουσιν ὑποτάσσω. Ποιεῖ δὲ τοῦτο, δεικνύς ὡς οὐκ ἐπὶ ἀνατροπῇ τῆς κοινῆς πολιτείας ὁ Χριστὸς τοὺς παρ' αὐτοῦ νόμους εἰσήγαγεν, ἀλλ' ἐπὶ διαρθώσει βελτίονι Ἐπειδὴ γὰρ τὸ ὁμότιμον μάχην πολλὰκις εἰσάγει, πολλὰς ἐποίησε (ὁ Θεὸς) τὰς ἀρχάς καὶ τὰς ὑποταγὰς, οἷον ὡς ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ὡς παιδὸς καὶ πατρός, ὡς πρεσβύτου καὶ νέου, ὡς δούλου καὶ ἐλευθέρου, ὡς ἄρχοντος καὶ ἀρχομένου, ὡς διδασκάλου καὶ μαθητοῦ. Καὶ τί θαυμάζεις ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος τὸ αὐτὸ τοῦτο πεποιήκεν ; Οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθα ὁμότιμα πάντα εἰργάσατο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἔλαττον, τὸ δὲ κρείττον κατεσκευάσε, καὶ τὰ μὲν ἄρχειν τῶν μελῶν, τὰ δὲ ἄρχεσθαι ἐποίησε. Καὶ ἐν ταῖς ἀλόγοις δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἴδοι τις ἂν, ὡς ἐν ταῖς μελίσαις, ὡς ἐν ταῖς γεράνοις, ὡς ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν ἀγρίων προβάτων Καὶ γὰρ ἡ ἀναρχία πανταχοῦ κακόν, καὶ συγχύσεως αἴτιον.

Ε'. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΥΡΗΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

28. Ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων

(Μάρκ. γ' 13-20)

Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ προσκαλεῖται οὓς ἤθελεν αὐτός, καὶ ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ᾧσι μετ' αὐτοῦ καὶ ἵνα ἀποστέλλῃ αὐτοὺς κηρύσσειν καὶ ἔχειν ἐξουσίαν θεραπεύειν τὰς νόσους καὶ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια· καὶ ἐπέθηκεν ὄνομα τῷ Σίμωνι Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα Βοανεργές, ὃ ἐστὶν υἱοὶ βροντῆς· καὶ Ἀνδρέαν καὶ Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον

καὶ Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου
καὶ Θαδδαῖον καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην καὶ Ἰούδαν Ἰσκα-
ριώτην, ὃς καὶ παρέδωκεν αὐτόν.

29. Ὁδηγίαι τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Μαθητὰς

(Μαθ. ι' 5 - 42)

Τούτους τοὺς δώδεκα ἀπέστειλεν
ὁ Ἰησοῦς παραγγείλας αὐτοῖς
λέγων· εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλ-
θητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε· πορεύεσθε
δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ.
Πορευόμενοι δὲ κηρῦσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βα-
σιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπρούς
καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δω-
ρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. Μὴ κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ
ἄργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, μὴ πήραν
εἰς ὁδὸν μηδὲ δύο χιτῶνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ράβδον·
ἄξιός γάρ ἐστιν ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ. Εἰς ἣν
δ' ἂν πόλιν ἢ κώμην εἰσέλθητε, ἐξετάσατε τίς ἐ. αὐτῇ
ἄξιός ἐστι, κακεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε. Εἰσερχό-
μενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἀσπάσασθε αὐτὴν λέγοντες· εἰρήνη
τῷ οἴκῳ τούτῳ. Καὶ ἐὰν μὲν ἦ ἡ οἰκία ἄξια, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη
ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ ἦ ἄξια, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς
ἐπιστραφήτω. Καὶ ὃς ἐὰν μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς
λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι ἔξω τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως
ἐκείνης ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν. Ἀμήν
λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῆ Σοδόμων καὶ Γομόρρας
ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω
ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς

Ἔσεσθε μισούμενοι
ὑπὸ πάντων διὰ τὸ
ὄνομά μου ι' 22

οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς· καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παραδώσωσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε. Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον καὶ πατὴρ τέκνον, καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται. Ὅταν δὲ διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Οὐκ ἔστι μαθητῆς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον οὐδὲ δούλος ὑπὲρ τὸν κύριον αὐτοῦ. Ἄρκετόν τῳ μαθητῇ ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, καὶ τῳ δούλῳ ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ. Εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβούλ ἐκάλεσαν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ; Μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς· οὐδὲν γὰρ ἔστι κεκαλυμμένον ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτόν ὃ οὐ γνωσθήσεται. Ὁ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἶπατε ἐν τῷ φωτί, καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωματίων. Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γέννη. Οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; καὶ ἐν ἑξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἡριθμημέναι εἰσὶ. Μὴ οὖν φοβηθῆτε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε ὑμεῖς. Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ

ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Μὴ νομίσῃτε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. Ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς· καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ὁ εὐρῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὕρησει αὐτήν. Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται, καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με. Ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται. Καὶ ὁς ἐὰν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς Ματθαῖον· ἀνάπτυξις τοῦ ρητοῦ «Μὴ νομίσῃτε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν», Mign. E.H. 57 - 58, 405.

Πάλιν τὰ φορτικώτερα τίθησι καὶ μετὰ πολλῆς τῆς περιουσίας· καὶ ὅπερ ἐμελλον ἀνθυποφέρειν, τοῦτο προλέγει. Ἵνα γὰρ μὴ ταῦτα ἀκούοντες λέγωσι· Διὰ τοῦτο οὖν παραγέγονας, ὥστε καὶ ἡμᾶς ἀνελεῖν καὶ τοὺς ἡμῖν πειθωμένους, καὶ πολέμου τὴν γῆν ἐμπλήσαι; πρότερον αὐτὸς φησιν· «οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν». Πῶς οὖν αὐτοῖς ἐπέταξεν εἰς ἐκάστην οἰκίαν εἰσιοῦσιν εἰρήνην ἐπιλέγειν; πῶς δὲ καὶ οἱ ἄγγελοι ἔλεγον, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη»; πῶς δὲ καὶ οἱ προφῆται πάντες τοῦτο εὐηγγελίζοντο; Ὅτι τοῦτο μάλιστα εἰρήνη, ὅταν τὸ νενοσηκὸς ἀποτέμνηται, ὅταν τὸ στασιάζον χωρί-

ζηται. Οὕτω γὰρ δυνατὸν τὸν οὐρανὸν τῇ γῆ συναφθῆναι. Ἐπεὶ καὶ ἱατρὸς οὕτω τὸ λοιπὸν διασώζει σῶμα, ὅταν τὸ ἀνιάτως ἔχον ἐκτέμῃ· καὶ στρατηγός, ὅταν κακῶς ὁμονοοῦντας εἰς διάστασιν ἀγάγῃ. Οὐ γὰρ πανταχοῦ ὁμόνοια καλόν· ἐπεὶ καὶ λησται συμφωνοῦσιν. Οὐκ ἄρα οὖν τῆς αὐτοῦ προθέσεως τὸ ἔργον, ἀλλὰ τῆς ἐκεῖνων γνώμης ὁ πόλεμος. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐβούλετο πάντας ὁμονοεῖν εἰς τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι διστασάσζον, πόλεμος γίνεται.

30. Τὰ μαρτύρια τῶν Ἀποστόλων

(1 Κορ. δ' 9-14)

Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς | Ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀπο-
τοὺς ἀποστόλους ἐσχά- | στόλους ἐσχάτους ἀπέδει-
τους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανα- | ξεν, ὡς ἐπιθανατίους
τίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ
ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν
Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι,
ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ δι-
ψῶμεν καὶ γυμνητούμεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν
καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λαιδορούμενοι
εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρα-
καλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάν-
των περίφημα ἕως ἄρτι.

Η ΕΚ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

31. Ὁ Κύριος ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν
τῶν ἔργων του

(Ἰωάν. ι' 24-26, 37-39)

Ε κύκλωσαν οὖν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἔλεγον αὐτῷ· ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις; εἰ σὺ εἶ ὁ

Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, εἰπέ ἡμῖν παρρησίᾳ ι' 23

Χριστός, εἰπέ ἡμῖν παρρησίᾳ. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· εἶπον ὑμῖν, καὶ οὐ πιστεύετε· τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, ταῦτα μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.

Εἰ οὐ ποιῶ τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς μου, μὴ πιστεύετε μοι· εἰ δὲ ποιῶ, κἂν ἐμοὶ μὴ πιστεύητε, τοῖς ἔργοις πιστεύσατε, ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσῃτε ὅτι ἐν ἐμοὶ ὁ πατὴρ κατέγω ἐν αὐτῷ.

32. Ὁ ἐν Κανᾷ γάμος

(Ἰωάν. β' 1-12)

Κ αὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ γάμος ἐγένετο ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἦν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ· ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ

Καὶ ἐφανερώσῃ τὴν δόξαν αὐτοῦ β' 11

Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον. Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν· οἶνον οὐκ ἔχουσι. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι; οὐπω ἤκει ἡ ὥρα μου. Λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς διακόνοις· ὅ τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαὶ λίθιναι ἕξ κεί-

μεναι κατὰ τὸν καθαρισμόν τῶν Ἰουδαίων, χωροῦσαι ἀνά μετρητάς δύο ἢ τρεῖς. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἄνω. Καὶ λέγει αὐτοῖς· ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Καὶ ἤνεγκαν. Ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ ἀρχιτρικλίνος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγεννημένον — καὶ οὐκ ᾔδει πόθεν ἐστίν· οἱ δὲ διάκονοι ᾔδεισαν οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ — φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ ἀρχιτρικλίνος καὶ λέγει αὐτῷ· πᾶς ἄνθρωπος πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησι, καὶ ὅταν μεθυσθῶσι, τότε τὸν ἐλάσσω· σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. Ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

33. Ὁ χορτασμός τῶν πεντακισχιλίων

(*Μαθ. ιδ' 13-22*)

Ακούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον κατ' ἰδίαν· καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἤκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων. Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. Ὁψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρῆλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρεῖαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας. Ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτούς ὧδε. Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλά-

σας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

34. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας

(Μαθ. ιδ' 23-34)

Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεβύξασθαι. Ὁψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτη δὲ φυκακῆ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμα ἔστι, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν, ἐλθέ. Καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος· οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· ἄληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ.

Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος ιδ' 32

35. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου

(Ματθ. η' 5-14)

Εἰσελθόντι δὲ αὐτῷ εἰς Καπερναοὺμ προσῆλθεν αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ ἔλθων θεραπεύσω αὐτόν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμι ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας, καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται, καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται, καὶ τῷ δούλῳ μου, ποιήσον τοῦτο, καὶ ποιεῖ. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον. Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἤξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῳ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ

η' 13

36. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ ἐν Καπερναοὺμ

(Μάρκ. β' 1-13)

Καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν·

Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν

β' 12

καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας — λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

37. Ἡ θεραπεία τῆς θυγατρὸς τῆς Χαναναίας

(*Ματθ. ιε' 21-29*)

Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα ἐκραύγασεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον.

Μεγάλη σου ἡ πίστις·
γεννηθήτω σοὶ ὡς
θέλεις *ιε' 28*

Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἡρώτων αὐτὸν λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἴαθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκεῖνης.

38. Ἡ ἀνάστασις τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας

(Λουκ. ζ' 11-18)

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐξῆς ἐπορευέτο εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτήν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἐλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ.

Προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν ζ' 16

Διὰ τί δὲ οὐ λόγῳ μόνον ἐπλήρου τὸ θαῦμα, ἀλλὰ καὶ ἤψατο τῆς σαοῦ ; Ἴνα γνοίης ὡς ἔστιν ἐνεργὲς πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπου τὸ ἅγιον σῶμα Χριστοῦ· σῶμα γάρ ἐστι ζωῆς, καὶ σὰρξ τοῦ πάντα ἰσχύοντος Λόγου καὶ τὴν αὐτοῦ πεφόρηκε δύναμιν. Ὡσπερ γὰρ σίδηρος ὁμιλήσας πυρί, τὰ πυρὸς ἐνεργεῖ, καὶ τὴν αὐτοῦ χρεῖαν πληροῖ, οὕτως, ἐπειδή-περ ἰδία γέγονε τοῦ Λόγου ἢ σὰρξ τοῦ τὰ πάντα ζωογονούντος, διὰ τοῦτο ζωοποιὸς ἐστὶ καὶ αὐτή, καὶ θανάτου καὶ φθορᾶς ἀναιρετικῆ· ζωοποιὸν γὰρ τὸ σῶμα Χριστοῦ εἶναι πιστεύομεν, ἐπεὶπερ ἐστὶ τοῦ ζῶντος Λόγου ναὸς τε καὶ ἐνδιαίτημα, πᾶσαν ἔχον αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν. Οὐκ ἠρκέσθη τοίνυν μόνῳ τῷ προστάξαι, καίτοι λόγῳ κατορθοῦν εἰθι-σμένος ὅσαπερ ἂν βούλοιο, ἀλλ' ἐπέτιθει τῇ σαοῦ καὶ τὰς χεῖρας, δεικνύς ὡς καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν ζωοποιὸν ἐνέργειαν ἔχει.

39. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου καὶ ἡ θεραπεία τῆς αἱμορροῦσης γυναικὸς

(Λουκ. η' 40-56)

Ε γένετο δὲ ἐν τῷ ὑποστρέψαι τὸν Ἰησοῦν ἀπεδέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλος· ἦσαν γὰρ πάντες προσδοκῶντες αὐτόν. **Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε**
η' 48
Καὶ ἰδοὺ ἦλθεν ἀνὴρ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελ-θοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔσθη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν

ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου ; ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μου τίς· ἐγὼ γὰρ ἔγνω δύνάμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐπι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεταιί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Ἡ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ
ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΟΤΙ ΗΤΟ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ

40. Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου

(Λουκ. κα' 5-25, 34-37)

Καί τινων λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀ-
 ναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε· ταῦτα ἂ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται
 ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυ-
 θήσεται. Ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν λέγοντες· διδάσκαλε, πότε
 οὖν ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνε-
 σθαι; Ὁ δὲ εἶπε· βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσον-
 ται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμι καὶ ὁ
 καιρὸς ἤγγικε. Μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν. Ὅταν
 δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε·
 δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ' οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.
 Τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασι-
 λεία ἐπὶ βασιλείαν, σεισμοὶ τε μεγάλοι κατὰ τόπους, καὶ
 λιμοὶ καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρα-
 νοῦ μεγάλα ἔσται. Πρὸ δὲ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ'
 ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς
 συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγε-
 μόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς
 μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν
 ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἥ
 οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντι-
 κείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγ-

γενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θριξὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ὅταν δὲ ἴδῃτε κυκλομένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε γινώτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς. Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη, καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκχωρείτωσαν, καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν, ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὐταὶ εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα. Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἔσται γὰρ τότε ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὀργὴ τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

Στίχ. 34-37. Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιοτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη· ὡς παγίς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς. Ἀγρυπνεῖτε οὖν ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

41. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων

(Μαθ. κε' 1-14)

Τότε ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνι-

|| Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ἣ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται κε' 13

μοι καὶ αἱ πέντε μωραὶ. Αἴτινες μωραὶ λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθειδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε οὐκ ἀρκέσει ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι ἦλθεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι· κύριε κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

1-3-62
42. Ἡ τελικὴ κρίσις

(Ματθ. κε' 31-46)

Οταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ

Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε κε' 40

θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὡσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρί-

φια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπειάσα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθῆσονται αὐτῶ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν ; Πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν ; Πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σε ; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπειάσα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενῆς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθῆσονται καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι ; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον. 1-3-Q

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, κατὰ Ματθ. Mign. E.II. 57 - 58, 718.

Καὶ σκόπει πῶς κοῦφα ἐπιτάττει. Οὐκ εἶπεν, Ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἀπηλλάξατέ με· ἄρρωστος ἤμην, καὶ ἀνεστήσατέ με· ἀλλ', « ἐπεσκέψασθέ με », καί, « ἤλθετε πρὸς με ». Καὶ οὐδὲ ἐν τῷ πεινῆν ἐπαχθεῖς τὸ κελεύμενον. Οὐδὲ γὰρ πολυτελεῖ ἐζήτει τράπεζαν, ἀλλὰ τὴν χρεῖαν μόνον,

καὶ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, καὶ ἐζήτει ἐν ἑαυτοῦ σχήματι. Ὡστε πάντα αὐτοὺς ἰκανὰ καλᾶσαι· τὸ εὐκόλον τῆς αἰτήσεως, ἄρτος γάρ ἦν· τὸ ἐλεεινὸν τοῦ αἰτοῦντος, πτωχὸς γάρ ἦν· τὸ συμπαθὲς τῆς φύσεως, ἄνθρωπος γάρ ἦν· τὸ ποθεινὸν τῆς ἐπαγγελίας, βασιλείαν γάρ ἐπηγγείλατο· τὸ φοβερὸν τῆς καλᾶσεως, γέενναν γάρ ἠπέιλησε· τὸ ἀξίωμα τοῦ λαμβάνοντος, Θεὸς γάρ ἦν ὁ διὰ τῶν πτωχῶν λαμβάνων· τὸ ὑπερβάλλον τῆς τιμῆς, ὅτι τοσοῦτον καταβῆναι κατηξίωσε· τὸ δίκαιον τῆς παροχῆς, ἀπὸ γάρ τῶν ἑαυτοῦ ἐλάμβανεν. Ἀλλὰ πρὸς ἅπαντα ταῦτα ἡ φιλαργυρία καθάπαξ ἐπῆρωσε τοὺς ἀλόντας, καὶ ταῦτα τασαύτης ἀπειλῆς κειμένης.

ΤΑ ΠΑΘΗ, Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ
ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

43. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

(Μαθ. κς' 17-30)

Ἡ δὲ πρώτη τῶν ἀζύμων προσήλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ λέγοντες αὐτῷ. Πού θέλεις ἐτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ πάσχα; Ὁ δὲ εἶπεν· ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα καὶ εἶπατε αὐτῷ· ὁ διδάσκαλος λέγει, ὁ καιρὸς μου ἐγγύς ἐστι· πρὸς σέ ποιῶ τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου. Καὶ ἐποίησαν οἱ μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἠτοίμασαν τὸ πάσχα. Ὁψίας δὲ γενομένης ἀνέκειτο μετὰ τῶν δώδεκα. Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με. Καὶ λυπούμενοι σφόδρα ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· μήτι ἐγὼ εἰμι, Κύριε; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χειρα, οὗτός με παραδώσει. Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος. Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰούδας ὁ παραδιδούς αὐτὸν εἶπε· μήτι ἐγὼ εἰμι, ραββί; λέγει αὐτῷ· σὺ εἶπας. Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς καὶ εἶπε· λάβετε φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου· καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον καὶ εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων· πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γάρ ἐστι

τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ πῖω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πῖνω μεθ' ὑμῶν καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς μου.

44. Ἡ μεγάλη ἀγωνία ἐν Γεθσημανῇ. Σύλληψις τοῦ Κυρίου

(Μαθ. κς' 30-57)

14-4-62

Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· γέγραπται γάρ, πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς· μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναί με προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται ἐν σοί, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε σκανδαλισθήσομαι. Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρεῖς ἀπαρνήσῃ με. Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· κἂν δέῃ με σὺν σοὶ ἀποθανεῖν, οὐ μὴ σε ἀπαρνήσομαι. Ὁμοίως δὲ καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ εἶπον. Τότε ἔρχεται μετ' αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῇ, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς· καθίσατε αὐτοῦ ἕως οὗ ἀπελθῶν προσεῦξώμαι ἐκεῖ. Καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ. Καὶ προσελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος καὶ λέγων· πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.

Περίλυπός ἐστιν ἡ
ψυχὴ μου ἕως
θανάτου κς' 38

Και ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ! Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο λέγων· πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίνω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Καὶ ἐλθὼν εὐρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι. Καὶ ἀφείς αὐτοὺς ἀπελθὼν πάλιν προσηύξατο ἐκ τρίτου τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

Τότε ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτοῖς· καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! Ἴδου ἤγγικεν ἡ ὥρα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν. Ἐγείρεσθε ἄγωμεν· ἰδου ἤγγικεν ὁ παραδιδούς με. Καὶ ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδου Ἰούδας εἰς τῶν δώδεκα ἦλθε, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ. Ὁ δὲ παραδιδούς αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον λέγων· ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτόν. Καὶ εὐθέως προσελθὼν τῷ Ἰησοῦ εἶπε· χαῖρε, ραββί, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; Τότε προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν. Καὶ ἰδου εἰς τῶν μετὰ Ἰησοῦ ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἀπέσπασε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ πατάξας τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως ἀφείλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἀπόστρεψόν σου τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται. Ἡ δοκεῖς ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων; Πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι; Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις· ὡς

ἐπὶ ληστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με· καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἐκαθεζόμεν διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον. 14 - 4 - 62

45. Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ

(Μάρκ. ιδ' 53-66, ιε' 1-21)

καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν ἀρχιερέα· καὶ συνέρχονται αὐτῷ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς. Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ἐζήτησαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν εἰς τὸ θανατώσαι αὐτόν, καὶ οὐκ εὔρισκον· πολλοὶ γὰρ ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἴσαι αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν. Καὶ τινες ἀναστάντες ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ λέγοντες, ὅτι ἡμεῖς ἠκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω. Καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν. Καὶ ἀναστάς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον ἐπηρώτα τὸν Ἰησοῦν λέγων· οὐκ ἀποκρίνη οὐδέν; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν; Ὁ δὲ ἐσιώπα καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτόν καὶ λέγει αὐτῷ· σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἐγὼ εἰμι· καὶ ὤψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καὶ ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαρρήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ λέγει· τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν

μαρτύρων ; Ἦκούσατε πάντως τῆς βλασφημίας· τί ὑμῖν φαίνεται ; οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου. Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ κολαφίζειν αὐτὸν καὶ λέγειν αὐτῷ· προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε. Καὶ οἱ ὑπηρέται ραπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλον.

ιε' 1-21 Καὶ εὐθέως ἐπὶ τὸ πρῶτ' συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δῆσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ. Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Πιλάτος· σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· σὺ λέγεις. Καὶ κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλά, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ δὲ Πιλάτος πάλιν ἐπηρώτα αὐτὸν λέγων· οὐκ ἀποκρίνη οὐδέν ; ἴδε πόσα σου καταμαρτυροῦσιν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκέτι οὐδὲν ἀπεκρίθη, ὥστε θαυμάζειν τὸν Πιλάτον. Κατὰ δὲ ἑορτὴν ἀπέλυεν αὐτοῖς ἓνα δέσμιον, ὃνπερ ἤτοῦντο. Ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν συστασιαστῶν δεδεμένος, οἵτινες ἐν τῇ στάσει φόνον πεποιήκεισαν. Καὶ ἀναβοήσας ὁ ὄχλος ἤρξατο αἰτεῖσθαι καθὼς αἰεὶ ἐποίει αὐτοῖς. Ὁ δὲ Πιλάτος ἀπεκρίθη αὐτοῖς λέγων· θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ; Ἐγίνωσκε γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παραδεδώκεισαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον ἵνα μᾶλλον τὸν Βαραββᾶν ἀπολύσῃ αὐτοῖς. Ὁ δὲ Πιλάτος ἀποκριθεὶς πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· τί οὖν θέλετε ποιήσω ὃν λέγετε τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ; Οἱ δὲ πάλιν ἔκραζαν· σταύρωσον αὐτόν. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔλεγεν αὐτοῖς· τί γὰρ ἐποίησε κακόν ; οἱ δὲ περισσοτέρως ἔκραζαν· σταύρωσον αὐτόν. Ὁ δὲ Πιλάτος βουλόμενος τῷ ὄχλῳ τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι, ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν φραγγελλώσας ἵνα σταυρωθῇ.

Οἱ δὲ στρατιῶται ἀπήγαγον αὐτὸν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὃ

ἔστι πραιτώριον, καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν· καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον, καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν· χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ καὶ ἐνέπτυσον αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια, καὶ ἐξάγουσιν αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν.

46. Ἡ Σταύρωσις

(*Μάρκ. ιε' 21-42*)

~~Καὶ~~ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον, ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον κρανίου τόπος. Καὶ ἐδίδου αὐτῷ πιεῖν ἐσφυρnisμένον οἶνον· ὁ δὲ οὐκ ἔλαβε. Καὶ σταυρώσαντες αὐτὸν διαμερίζονται τὰ ἱμάτια αὐτοῦ βάλлонτες κλῆρον ἐπ' αὐτὰ τίς τί ἄρῃ. Ἦν δὲ ὥρα τρίτη καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφή τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο ληστὰς, ἓνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἓνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ. Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφή ἡ λέγουσα· καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη. Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ λέγοντες· οὐά, ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν! Σῶσον σεαυτὸν καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Ὁ Χριστὸς ὁ

Ἦν δὲ ὥρα τρίτη
καὶ ἐσταύρωσαν
αὐτόν *ιε' 25*

βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεῦσωμεν αὐτῷ. Καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν. Γενομένης δὲ ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης· καὶ τῇ ὥρᾳ τῇ ἐνάτῃ ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ λέγων· Ἐλωὶ Ἐλωὶ, λιμᾶ σαβαχθανί; ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Θεός μου ὁ Θεός μου, εἰς τί με ἐγκατέλιπες; Καὶ τινες τῶν παρεστηκότων ἀκούσαντες ἔλεγον· ἴδε Ἥλιαν φωνεῖ. Δραμῶν δὲ εἷς καὶ γεμίσας σπόγγον ὄξους περιθείς τε καλάμῳ ἐπότιζεν αὐτόν λέγων· ἄφετε ἴδωμεν εἰ ἔρχεται Ἥλιος καθελεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφείς φωνὴν μεγάλην ἐξέπνευσε. Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω. Ἰδὼν δὲ ὁ κεντυρίων ὁ παρεστηκὸς ἐξ ἐναντίας αὐτοῦ ὅτι οὕτω κράζας ἐξέπνευσε, εἶπεν· ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ. Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ Σαλώμη, αἱ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ καὶ διηκόνουν αὐτῷ, καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

47. Ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος περὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου

(1 Κορ. α' 18 - 26)

Ο λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σφζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ.

Γέγραπται γάρ· ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθε-

Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον

α' 22

τήσω. Ποῦ σοφός ; ποῦ γραμματεὺς ; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου ; οὐχὶ ἐμώρανε·ν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου ; Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαῖοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν· ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ.

48. Ἡ Ταφή

(*Μάρκ. ιε' 42-47*)

Καὶ ἤδη ὀψίας γενομένης, ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδὸνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε
τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν
αὐτὸν ἐν μνημείῳ *ιε' 46*

49. Ἡ Ἀνάστασις

10-5-62 (Μάρκ. ις' 1-9)

Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μα-
 ρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ
 Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι
 ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωτὴ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται
 ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς
 ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ
 μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ
 λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον
 εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλη-
 μένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει
 αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητῶνα
 τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου
 ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε εἰπάτε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
 καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ
 αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον
 ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ
 οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ. 10-5-62

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τῆ ἀγίας καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα. Ἀνα-
 γινώσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Πάσχα
 ἀπὸ τῆς ὥρας Πύλης.

Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ
 λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς
 τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν
 τὸ δηνάριον. Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον
 τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑαρτα-
 σάτω. Εἴ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γὰρ
 οὐδὲν ζημιούται. Εἴ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην, προσελθέτω,
 μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκάτην, μὴ

φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον· ἀναπαύει τὸν τῆς ἐνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης· καὶ τὸν ὕστερον ἐλεεῖ, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει· κἀκείνῳ δίδωσι, καὶ ταῦτα χαρίζεται· καὶ τὰ ἔργα δέχεται καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται· καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾷ καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δευτεροί, τὸν μισθὸν ἀπολαύετε· πλοῦσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε· ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμῆσατε· νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέληθη πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμπασίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηγῆτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ καινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβεῖσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἔσβεσεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἔσκύλευσε τὸν Ἄδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἄδην. Ἐπικρανεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Καὶ τοῦτα προλαβὼν Ἡσαΐας ἐβόησεν· « ὁ Ἄδης, φησίν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω ». Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδουλεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ περιέτυχεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνήνητησεν οὐρανῶ. Ἐλαβεν ὕπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. « Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον, ποῦ σου, Ἄδην, τὸ νῆκος; » Ἄνστη Χριστός, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἄνστη Χριστός, καὶ πεπτῶκασι δαίμονες. Ἄνστη Χριστός, καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἄνστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἄνστη Χριστός, καὶ νεκρὸς αὐδαίς ἐν τῷ μνήματι. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκαυμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

50. Ἡ Ἀνάληψις

(Λουκ. κδ' 50-53)

Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἕξ ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐ-

λογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἦσαν διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

Η ΕΚ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΑΠΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝ.
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΟΤΙ ΗΤΟ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ

51. Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

(Πράξ. β' 1-19, 22-25, 32-37)

Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἐγενήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ρωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες,

Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου β' 4

ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ; Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι; Ἔτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσὶ.

Σταθεῖς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἔνδεκα ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεφθέγγετο αὐτοῖς· ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου. Οὐ γάρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ· καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται· καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι.

Στίχ. 22-25. Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους. Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημεῖοις οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε, τοῦτον τῇ ὀρισμαμένη βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἐκδοτον λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσπῆξαντες ἀνείλετε· ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ.

Στίχ. 32-37. Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε. Οὐ γὰρ Δαυὶδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, λέγει δὲ αὐτός· εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς

ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Ἀσφαλῶς οὖν γνωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι καὶ Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.

52. Ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία

(Πράξ. δ' 32-37)

Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ'

Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία δ' 32

ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά. Καὶ μεγάλη δυνάμει ἀπεδίδουν τὸ μαρτύριον οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτούς. Οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων· διεδίδοτο δὲ ἐκάστῳ καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχεν. Ἰωσῆς δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν ἀποστόλων, ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον υἱὸς παρακλήσεως, Λευΐτης, Κύπριος τῷ γένει, ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων.

53. Ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος

(Πράξ. ε' 8-15, ζ' 2, 51-60, η' 1-3)

Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ. Ἀνέστησαν δὲ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερ-

Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου! ε' 59

τίνων καὶ Κυρηναίων καὶ Ἀλεξανδρέων καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ, καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει. Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωϋσῆν καὶ τὸν Θεόν· συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἐπιστάντες συνήρπασαν αὐτὸν καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον, ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς λέγοντάς· ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ νόμου· ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον τοῦτον καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθνη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς. Καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου. Εἶπε δὲ ὁ ἀρχιερεὺς· εἰ ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει; Ὁ δὲ ἔφη·

ζ' 51 - 60. Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν, ὑμεῖς αἰεὶ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς. Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε· οἷτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων καὶ οὐκ ἐφυλάξατε. Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. Ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπεν· ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα. Κράζαντες δὲ φωνῇ μεγάλη συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν καὶ ὤρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν. Καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια

αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου, καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνευμά μου. Θεὸς δὲ τὰ γόνατα ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκοιμήθη. Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ.

ἡ 1-3. Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες δὲ διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν ἀποστόλων. Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς καὶ ἐποίησαν κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, ἐγκώμιον ἕκτον εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον τὸν Πρωτομάρτυρα, Mign. E.Π. 46, 724, 725.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ συνέδριον τῶν Χριστοφώνων ὁ Χριστοφόρος· εἰσεπήδησεν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν λύκων τὸ πρόβατον· ἀλλ' ἦν οὐχ ὡς ἀπλῶς πρόβατον θηριάωτον, ἀλλὰ πρόβατον ὑπὸ Χριστοῦ ποιμαινόμενον, καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀγωνιζόμενον. Οἱ μὲν γὰρ ἐλύσσαν καὶ διεπρίοντο, ταῖς κατηγορίαις καὶ ταῖς ἀπειλαῖς τὸ ποίμνιον καταδάκνοντες· ὁ δὲ μᾶλλον αὐτοὺς τοῖς ἐλέγχοις διεσπάραττεν, ἢ ταῖς ἀπειλαῖς καὶ ταῖς κατηγορίαις, ὡς ἐκεῖνοι. Μὴ ψιλῶς, μηδ' ἐπιπολαίως παραδράμωμεν τὰ λεγόμενα. Οὗτος γὰρ πρὸς τοσαύτην συναγωγὴν πονηρευομένων, καὶ πρὸς τοσαύτην λύκων ἔφοδον κατὰ τῆς ἀδικίας ἐθάρσησε παρρησιάσασθαι, καὶ εἰπεῖν μετὰ τὴν πολλὴν ἐκείνην διδασκαλίαν· « Σκληροτράχηλοι, καὶ ἀπερίτμηται τῇ καρδίᾳ καὶ ταῖς ὠσίν, ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, καθὼς αἱ πατέρες ὑμῶν », καὶ τὰ ἐξῆς. Οὕτως ὁ ἐπὶ μὲν γῆς φαινόμενος, τὰ δὲ ἐν οὐρανῷ κατοπτριζόμενος· καὶ ἀνθρώπου μὲν φύσιν ἐνδεδυμένος, ἀγγέλου δὲ ὄψιν καὶ σχῆμα μεταμορφωσάμενος (καὶ τούτων οὐδὲν ἀπεικός· ἔπρεπε γὰρ ἀληθῶς ἐν τῷ Πρωτομάρτυρι δειχθῆναι τῶν μαρτύρων τὸ ἀξίωμα, καὶ γινῶναι λοιπὸν ἅπαντας τῆς καινῆς χάριτος τὰ ἔργα)· ὁ τοῦ μαρτυρίου πόθος οὐ μόνον ἀγγελικὴν ἀξίαν χαρίζεται, ἀλλὰ καὶ οὐρανῶν ἀνοίγει πύλας· οὐκέτι θανάτῳ τὰς ψυχὰς παραπέμπων, ἀλλ' εἰς χεῖρας Χριστοῦ τὸ πνεῦμα παρατιθέμενος.

54. Ἀποκεφάλισις Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου.

Φυλάκισις τοῦ Ἀπ. Πέτρου

(Πράξ. ιβ' 1-18)

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χειρας κακῶσαι τινὰς τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρα.

Προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ

ιβ' 5

Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστὸν ἔστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον· ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἀζύμων· ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν, βουλόμενος μετὰ τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ. Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκεῖνη ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν δεδεμένος ἀλύσει δις, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἴκηματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτὸν λέγων· ἀνάστα ἐν τάχει· καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν. Εἶπέ τε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· περίζωσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ· περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι. Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἔστι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν. Διελθόντες δὲ πρῶτην φυλακὴν καὶ δευτέραν ἤλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἣτις αὐτομάτη ἠνοίχθη αὐτοῖς, καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ρύμην μίαν, καὶ εὐθέως

ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ εἶπε· νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξείλατό με ἐκ χειρὸς Ἑρώδου καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων. Συνιδὼν τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι. Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος προσῆλθε παιδίσκη ὑπακούσαι ὀνόματι Ρόδη, καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἐστάναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· μαίνη. Ἡ δὲ δισχυρίζετο οὕτως ἔχειν. Οἱ δὲ ἔλεγον· ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἐστίν. Ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων. Ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτὸν καὶ ἐξέστησαν. Κατασεισας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾶν διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ὁ Κύριος ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς, εἶπε δέ· ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

55. Ὁ Ἀπ. Παῦλος

(Πράξ. θ' 1-23)

Ο δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόβου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, προσελθὼν τῷ ἀρχιερεῖ ἤτήσατο παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς συναγωγάς, ὅπως εἰάν τις εὕρη τῆς ὁδοῦ ὄντας, ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίξειν τῇ Δαμασκῷ, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; Εἶπε δέ· τίς εἶ, κύριε; ὁ δὲ Κύριος εἶπεν· ἐγώ εἰμι Ἰη-

Σκεῦος ἐκλογῆς
μοί ἐστιν οὗτος

θ' 15

σοῦς ὃν σὺ διώκεις· ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ εἴσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεται σοι τί σε δεῖ ποιεῖν. Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ εἰστήκεισαν ἑνεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες. Ἡγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, ἀνεωγμένων τε τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ οὐδένα ἔβλεπε· χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν εἰσήγαγον εἰς Δαμασκόν. Καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων, καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲ ἔπιεν.

Ἦν δὲ τις μαθητῆς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὀράματι· Ἀνανία. Ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε· ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτὸν· ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται, καὶ εἶδεν ἐν ὀράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανιαν εἰσελθόντα καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψῃ. Ἀπεκρίθη δὲ Ἀνανίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς ἁγίοις σου ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἔθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ· ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῷ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν. Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφέ, ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με, Ἰησοῦς ὁ ὀφθεῖς σοι ἐν τῇ ὁδῷ ἧ ἤρχου, ὅπως ἀναβλέψῃς καὶ πλησθῆς Πνεύματος Ἁγίου. Καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε, καὶ ἀναστὰς ἐβαπτίσθη, καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν. Ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος μετὰ τῶν ὄντων ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς, καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν Ἰησοῦν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες καὶ ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν

ὁ πορθήσας ἐν Ἱερουσαλήμ τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ὧδε εἰς τοῦτο ἐλήλυθεν, ἵνα δεδεμένους αὐτοὺς ἀγάγη ἐπὶ τοὺς ἀρχιερεῖς; Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.

ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

56. Ἐξ Ἀντιοχείας εἰς Κύπρον καὶ Μ. Ἀσίαν

(Πράξ. ιγ' 1-52)

Ησαν δὲ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὔσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὃ τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ ἐπικαλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναὴν τε Ἡρώδου τοῦ τετράρχου σύντροφος καὶ Σαῦλος. Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστεύοντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς. Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες αὐτοῖς τὰς χεῖρας ἀπέλυσαν. Οὗτοι μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατήλθον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἐκεῖθεν τε ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον, καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμίῃ κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην. Διελθόντες δὲ τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον ᾧ ὄνομα Βαρισησοῦς, ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ. Οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον ἐπεζήτησεν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἀντίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος—οὕτω γὰρ

Ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς ιγ' 2

μεθερμηγεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ—ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως. Σαῦλος δέ, ὁ καὶ Παῦλος, πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἀτενίσας πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ραδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἔχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας; Καὶ νῦν ἰδοὺ χεὶρ Κυρίου ἐπὶ σέ, καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ. Παραχρῆμα δὲ ἔπεσεν ἐπ’ αὐτὸν ἀγλὺς καὶ σκότος, καὶ περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς. Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονός ἐπίστευσεν, ἐκπλησσομένος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου.

Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον ἦλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας· Ἰωάννης δὲ ἀποχωρήσας ἀπ’ αὐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα. Αὐτοὶ δὲ διελθόντες ἀπὸ τῆς Πέργης παρεγένοντο εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν συναγωγὴν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐκάθισαν. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν ἀπέστειλαν οἱ ἀρχισυναγωγοὶ πρὸς αὐτοὺς λέγοντες· ἄνδρες ἀδελφοί, εἰ ἔστι λόγος ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς τὸν λαόν, λέγετε. Ἀναστὰς δὲ Παῦλος καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ εἶπεν· ἄνδρες Ἰσραηλῖται καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ἀκούσατε. Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ τὸν λαόν ὑψωσεν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς, καὶ ὡς τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῆ Χαναάν κατεκληρονόμησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν. Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πενήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου. Κακεῖθεν ἠτήσαντο βασιλέα, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κίς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμίν, ἔτη τεσσαράκοντα· καὶ μεταστῆσας αὐτὸν ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαυὶδ εἰς βασιλέα, ὃ καὶ εἶπε μαρτυρήσας· εὗρον

Δαυὶδ τὸν τοῦ Ἰησοῦ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου. Τούτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ σπέρματος κατ' ἐπαγγελίαν ἤγειρε τῷ Ἰσραὴλ Σωτῆρα Ἰησοῦν, προκηρύξαντος Ἰωάννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου αὐτοῦ βάπτισμα μετανοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραὴλ. Ὡς δὲ ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; οὐκ εἰμὶ ἐγώ, ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται μετ' ἐμὲ οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι. Ἄνδρες ἀδελφοί, υἱοὶ γένους Ἀβραάμ καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἀπεστάλη. Οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκομένας κρίναντες ἐπλήρωσαν. Καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὐρόντες ἠτήσαντο Πιλάτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν. Ὡς δὲ ἐτέλεσαν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου ἔθηκαν εἰς μνημεῖον. Ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· ὃς ὥφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλὴμ, οἵτινες εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν. Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν, ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν, ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ γέγραπται· υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθοράν, οὕτως εἶρηκεν, ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαυὶδ τὰ πιστά. Διὸ καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· οὐ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. Δαυὶδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλήν ἐκοιμήθη καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ καὶ εἶδε διαφθοράν· ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν. Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται, καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ

ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως δικαιοθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται. Βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ' ὑμᾶς τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις· ἴδετε, οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανίσθητε, ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ οὐ μὴ πιστεύσητε ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.

Ἐξιώντων δὲ αὐτῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον λαληθῆναι αὐτοῖς τὰ ρήματα ταῦτα. Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβῳ, οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς ἔπειθον αὐτοὺς προσμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ. Τῷ τε ἐρχομένῳ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες. Παρρησιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας εἶπον· ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀπωθεῖσθε αὐτὸν καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη. Οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· θέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἔχαιρον καὶ ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον· διεφέρετο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου δι' ὅλης τῆς χώρας. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας καὶ τοὺς πρῶτους τῆς πόλεως καὶ ἐπήγειραν διαγωγὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτῶν. Οἱ δὲ ἐκτιναζάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς ἤλθον εἰς Ἰκόνιον. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος Ἁγίου.

57. Εἰς Ἰκόνιον καὶ Λύστραν

(Πράξ. ιδ' 1-28)

Εγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ λαλῆσαι οὕτως

Εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα *ιδ' 15*

ὥστε πιστεῦσαι Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος. Οἱ δὲ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν. Ἰκανὸν μὲν οὖν χρόνον διέτριψαν παρρησιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, διδόντι σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις. Ὡς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐτούς, συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὴν περίχωρον, κακεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι.

Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπατήκει. Οὗτος ἤκουσε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι, εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ· ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἤλατο καὶ περιεπάτει. Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν Λυκαονιστὶ λέγοντες· οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς· ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν. Ἀκού-

σαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαρρήξαν-
τες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες
καὶ λέγοντες· ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπα-
θεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τού-
των τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς
ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα
τὰ ἐν αὐτοῖς· ὃς ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς εἶασε πάντα
τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν· καίτοι γε οὐκ ἀμάρ-
τυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς
διδούς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ
εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν. Καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις
κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι, καὶ
πίσαντες τοὺς ὄχλους καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον ἔσυραν
ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι. Κυκλωσάντων
δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν ἀναστὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ
τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην. Εὐαγγελι-
σάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ μαθητεύσαντες ἱκανοὺς
ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν,
ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλοῦντες
ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς
εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Χειροτονήσαντες δὲ
αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν καὶ προσευξάμενοι μετὰ
νηστειῶν παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, εἰς ὃν πεπιστεύκασι.
Καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν ἦλθον εἰς Παμφυλίαν, καὶ
λαλήσαντες ἐν Πέργῃ τὸν λόγον κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν,
κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδο-
μένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν. Παρα-
γενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν ἀνήγγειλαν
ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι

θύραν πίστεως. Διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἀπέκρουον τὰς τιμὰς καὶ τὴν θεοποίησιν. (εἰς Πράξ. ιδ' 14), Mign. E.Π. 60, 223, 227, 230.

“Ορα αὐτοὺς πανταχοῦ δόξης καθαρούς, οὐ μόνον οὐκ ἐπιγεμένους, ἀλλὰ καὶ διδομένην ἀποκραυμένους· ὥσπερ καὶ Πέτρος ἔλεγε· «Τί ἡμῖν ἀτενίζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιημένοι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν;» Καὶ οὗτοι τὸ αὐτὸ φασίν.

“Ορα πάντα μετὰ σφοδρότητος τοὺς Ἀποστόλους ποιῶντας. Διέρρηξαν τὰ ἱμάτια, ἐπήδησαν, ἔκραξαν, πάντα ἀπὸ διαθέσεως ψυχῆς, ἀποστρεφόμενοι τὰ γενόμενα. Πένθος γὰρ ἦν, ὄντως πένθος ἀπαραιμύθητον, εἰ γὰρ ἔμελλον θεοὶ νομίζεσθαι, καὶ εἰδωλολατρεῖαν εἰσάγειν, ἦν ἦλθον καταλύσαντες.

Αὐτῇ τῇ ὄψει κατέπληξαν αὐτοὺς διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια. Τοῦτο καὶ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐποίει ἐπὶ τῇ ἡττῇ τοῦ λαοῦ. Μὴ τοίνυν νομίσης ἀνάξιον αὐτῶν εἶναι τοῦτο, καὶ τῆς εὐσταθείας αὐτῶν· οὐκ ἂν γὰρ ἄλλως ἐπέσχον τὴν τοσαύτην ὀρμήν, οὐκ ἂν ἄλλως τὴν πυρὰν ἔσβεσαν. “Ὅταν οὖν τι δέη τῶν δεόντων γενέσθαι, μηδὲ ἡμεῖς παραιτώμεθα. Εἰ τοίνυν καὶ μετὰ ταῦτα μόλις ἔπεισαν, εἰ μὴ οὕτως εἰργάσαντα, τί οὐκ ἂν ἐγένετο; Εἰ γὰρ μὴ οὕτως ἐποίησαν, ἐνομίσθησαν ἂν πως ὑψηλοφρονεῖν, καὶ μᾶλλον ἐφίεσθαι τῆς τιμῆς.

58. Ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος

(Πράξ. ιε' 1-32)

Καί τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφούς ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως,

οὐ δύνασθε σωθῆναι. Γενομένης οὖν στάσεως καὶ ζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτούς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καὶ τινὰς ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλὴμ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέν-

Ἐγὼ κρίνω, μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν *ιε' 19*

τες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἔθνων, καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγάλην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς. Παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀνήγγειλάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως. Ἐξανέστησαν δὲ τινες τῶν ἀπὸ τῆς αἰρέσεως τῶν Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες ὅτι δεῖ περιτέμνειν αὐτοὺς παραγγέλλειν τε τηρεῖν τὸν νόμον Μωϋσέως. Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περὶ τοῦ λόγου τούτου. Πολλῆς δὲ συζητήσεως γενομένης ἀναστὰς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου καὶ πιστεῦσαι. Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς δούς αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμῖν, καὶ οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, τῇ πίστει καθάρισας τὰς καρδίας αὐτῶν. Νῦν οὖν τί πειράζετε τὸν Θεόν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι; Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πιστεύομεν σωθῆναι καθ' ὃν τρόπον κάκεινοι. Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος καὶ ἤκουον Βαρνάβαν καὶ Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι' αὐτῶν. Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς ἀπεκρίθη Ἰάκωβος λέγων· ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούσατέ μου. Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἔθνων λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, καθὼς γέγραπται· μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαυὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καὶ ἀνορθώσω αὐτήν, ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν

Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομα μου ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα. Γνωστά ἀπ' αἰῶνός ἐστι τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. Διὸ ἐγὼ κρίνω μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἔθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πορνείας καὶ τοῦ πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος. Μωϋσῆς γὰρ ἐκ γενεῶν ἀρχαίων κατὰ πόλιν τοὺς κηρύσσοντας αὐτὸν ἔχει ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκόμενος. Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ Βαρνάβᾳ, Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Βαρσαββᾶν καὶ Σίλαν, ἄνδρας ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς, γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτῶν τάδε· Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἔθνῶν χαίρειν. Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελλθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, λέγοντες περιτέμενεσθαι καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, οἷς οὐ διεστείλάμεθα, ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμαθυμαδόν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ, ἀνθρώποις παραδεδοκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπεστάλακαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σίλαν καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά. Ἐδοξε γὰρ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς εὖ πράξετε· Ἐρρωσθε. Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες ἦλθον εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν. Ἀναγνόντες δὲ ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.

59. Ὁ Ἄπ. Παῦλος εἰς Μακεδονίαν

(Πράξ. ις' 8-40, ις' 1-15)

Παρελθόντες δὲ τὴν Μυσίαν κατέβησαν εἰς Τρωάδα. Καὶ ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη τῷ Παύλῳ·

Διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν
ις' 9

ἄνθρωπος ἦν Μακεδὼν ἐστῶς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων· διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν. Ὡς δὲ τὸ ὄραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζήτησαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.

Ἀναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρωάδος εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην, τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν, ἐκεῖθεν τε εἰς Φιλίππους, ἧτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις κολωνία. Ἡμεῖς δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς, τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρά ποταμὸν οὗ ἐνομιζέτο προσευχὴ εἶναι, καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναῖξί. Καὶ τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεόν, ἤκουεν, ἧς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου. Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε λέγουσα· εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου μένατε· καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς. Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἧτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ ἔκραζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε·

παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὔσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. Καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ραβδίσειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι. Ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἐαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγῆναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· μηδὲν πράξεις σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· πιστεύσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἔβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ,

παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιόσατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ραβδούχους λέγοντες· ἀπόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους. Ἀπήγγειλε δὲ ὁ δεσμοφύλαξ τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν Παῦλον, ὅτι ἀπεστάλκασιν οἱ στρατηγοὶ ἵνα ἀπολυθῆτε. Νῦν οὖν ἐξελθόντες πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ. Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη πρὸς αὐτούς· δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ρωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακὴν· καὶ νῦν λάθρα ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; οὐ γάρ, ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν. Ἀνήγγειλαν δὲ τοῖς στρατηγοῖς οἱ ραβδοῦχοι τὰ ρήματα ταῦτα· καὶ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι Ρωμαῖοί εἰσι, καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτούς, καὶ ἐξαγαγόντες ἡρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως. Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰσῆλθον πρὸς τὴν Λυδίαν, καὶ ἰδόντες τοὺς ἀδελφούς παρεκάλεσαν αὐτούς καὶ ἐξῆλθον.

ἰζ' 1-15. Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων. Κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτούς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν, διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, Ἰησοῦς ὃν ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν καὶ προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος, γυναικῶν τε τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι. Προσλαβόμενοι δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι τῶν ἀγροραίων τινὰς ἀνδρας πονηροὺς καὶ ὄχλοποιήσαντες ἐθορύβουν τὴν πόλιν, ἐπιστάντες τε τῇ οἰκίᾳ Ἰάσονος ἐζήτουν αὐτοὺς ἀγαγεῖν εἰς τὸν δῆμον· μὴ εὐρόντες δὲ αὐτοὺς ἔσυρον τὸν Ἰάσονα καὶ τινὰς ἀδελφούς ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας, βοῶντες ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες οὗτοι καὶ ἐνθάδε πά-

ρεισιν, οὓς ὑποδέδεκται Ἰάσων· καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράσσοσι, βασιλέα ἕτερον λέγοντες εἶναι, Ἰησοῦν. Ἐτάραξαν δὲ τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας ἀκούοντας ταῦτα, καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέλυσαν αὐτούς. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐθέως διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τὸν τε Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς Βέροϊαν, οἵτινες παραγενόμενοι εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπήεσαν. Οὗτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, τὸ καθ' ἡμέραν ἀνακρίνοντες τὰς γραφὰς εἰ ἔχει ταῦτα οὕτως. Πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, καὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τῶν εὐσχημόνων καὶ ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι. Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης Ἰουδαῖοι ὅτι καὶ ἐν τῇ Βεροίᾳ κατηγγέλη ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἤλθον κἀκεῖ σαλεύοντες τοὺς ὄχλους. Εὐθέως δὲ τότε τὸν Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν· ὑπέμενον δὲ ὅ τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος ἐκεῖ.

60. Τὰ μαρτύρια τοῦ Ἀπ. Παύλου

(2 Κορ. α' 21-33)

Ε ν ᾧ δ' ἂν τις τολμᾷ, ἐν ἀφρο-
 σύνη λέγω, τολμῶ κἀγώ. Ἐ-
 βραῖοί εἰσι; κἀγώ. Ἰσραηλιταί εἰσι;
 κἀγώ. σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; κἀγώ. διάκονοι Χριστοῦ
 εἰσι; παραφρονῶν λαλῶ, ὑπὲρ ἐγώ· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν
 πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις
 πολλάκις· ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα πα-
 ρὰ μίαν ἔλαβον, τρεῖς ἔρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρεῖς
 ἐναυάγησα, νυχθημερὸν ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα· ὁδοιπορίαις
 πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις

Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ
 τῆς ἀσθενείας μου
 καυχῆσομαι α' 30

ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἔθνων, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι· χωρὶς τῶν παρεκτός ἢ ἐπισύστασίς μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν. Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχήσομαι. Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν πιάσαι με θέλων, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

61. Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς Ἀθήνας

(Πράξ. ιζ' 16-34)

Εν δὲ ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου αὐτοῦ τοῦ Παύλου, παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κα-

Παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ θεωροῦντι κατείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν ιζ' 16

τείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν. Διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ, καὶ τινες ἔλεγον· τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; οἱ δὲ ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεύς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζετο αὐτοῖς. Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἄρειον Πάγον ἤγαγον λέγοντες· δυνάμεθα γινῶναι τίς ἢ καινὴ αὕτη ἢ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχὴ; Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν· βου-

λόμεθα οὖν γινῶναι τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. Σταθεῖς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔφη· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστεροὺς ὑμᾶς θεωρῶ. Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν εὗρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, ἀγνώστῳ Θεῷ. Ὅν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν. Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται προσδεόμενός τις, αὐτὸς διδούς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα· ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν, ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὔροιεν, καὶ γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἐκάστου ὑμῶν ὑπάρχοντα. Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασιν τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. Γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον. Τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν, διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ἣ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου. Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν. Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

62. Εἰς τὴν Κόρινθον

(Πράξ. ιη' 1-18)

Μετὰ δὲ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἦλθεν εἰς Κόρινθον· καὶ εὗρών τινα Ἰουδαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα αὐτοῦ, διὰ τὸ διατεταχῆναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τῆς Ρώμης, προσῆλθεν αὐτοῖς, καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι ἔμεινε παρ' αὐτοῖς καὶ εἰργάζετο· ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τῆ τέχνη. Διελέγετο δὲ ἐν τῇ συναγωγῇ κατὰ πᾶν σάββατον, ἔπειθ' ἐτε Ἰουδαίους καὶ Ἑλληνας. Ὡς δὲ κατῆλθον ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ὁ τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος διαμαρτυρούμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων ἐκτιναζόμενος τὰ ἱμάτια εἶπε πρὸς αὐτούς· τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· καθαρὸς ἐγώ· ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι. Καὶ μεταβάς ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Ἰούστου, σεβομένου τὸν Θεόν, οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ. Κρίσπος δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον καὶ ἐβαπτίζοντο. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος δι' ὄραματος ἐν νυκτὶ τῷ Παύλῳ· μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει καὶ μὴ σιωπήσης, διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεται σοὶ τοῦ κακῶσαι σε, διότι λαὸς ἐστὶ μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Ἐκάθισέ τε ἑναυτὸν καὶ μῆνας ἕξ διδάσκων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα, λέγοντες ὅτι παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τοὺς

ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεόν. Μέλλοντος δὲ τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα εἶπεν ὁ Γαλλίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ραδιούργημα πονηρόν, ᾧ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ἦνεσχόμην ὑμῶν· εἰ δὲ ζήτημά ἐστι περὶ λόγου καὶ ὀνομάτων καὶ νόμου τοῦ καθ' ὑμᾶς, ὄψεσθε αὐτοί· κριτῆς γὰρ ἐγὼ τούτων οὐ βούλομαι εἶναι. Καὶ ἀπήλασεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ βήματος. Ἐπιλαβόμενοι δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες Σωσθένην τὸν ἀρχισυνάγωγον ἔτυπτον ἔμπροσθεν τοῦ βήματος· καὶ οὐδὲν τούτων τῷ Γαλλίῳ ἐμελεν.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, περὶ τοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐντραπέμεθα, ὅταν ἐργαζώμεθα διὰ τῶν χειρῶν ὡς τεχνίται (εἰς Πράξ. ιη' 3), Cramer, III, 302.

Μηδεὶς τοίνυν αἰσχυνέσθω τῶν τὴν τέχνην ἐχόντων, ἀλλ' οἱ εἰκῆ τρεφόμενοι καὶ ἀργαῦντες· οἱ διακόνους κεχηρημένοι πολλοῖς, καὶ ἀφάτου θεραπείας ἀπολαύοντες. Τὸ γὰρ διὰ παντός ἐργαζόμενον τρέφεσθαι, φιλοσοφίας εἶδος ἐστὶ· τούτων αἱ διάνοιαι καθαρώτεραι· τούτων αἱ διάνοιαι εὐτονώτεραι· ὁ γὰρ ἀργῶν πολλὰ εἰκῆ μᾶλλον πράττει· καὶ ἐργάζεται δι' ὕλης ἡμέρας οὐδὲν, πολλῆς νάρκης ἐμπεπλησμένος· ὁ δὲ ἐν ἐργασίᾳ ὢν, οὐδὲν ταχέως περιττὸν παραδέξεται· οὔτε ἐν ἔργοις, οὔτε ἐν λόγοις, οὔτε ἐν ἐναύαις. Ὅλη γὰρ δι' ὕλης συντέταται πρὸς τὸν ἐπιπαναν βίον ἢ ψυχῇ. Μὴ τοίνυν καταφρονῶμεν τῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τρεφομένων, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον αὐτοὺς μακαρίζωμεν διὰ τοῦτα.

Παῦλος αὐτὸς μετὰ μυρίου διαύλους, καὶ τὰ τσαῦτα θαύματα, ἐπὶ σκιηγραφείου ἐστῶς δέρματα ἔραπτε· καὶ ἡδύοντο αὐτὸν ἄγγελοι, καὶ δαίμονες ἔτρεμον· καὶ οὐκ ἠσχύνετο λέγων, «ταῖς χρεαῖς μου καὶ ταῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ. ὑπερέτησαν αἱ χεῖρες αὐται».

63. Τελευταῖοι λόγοι τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Μ. Ἀσίας

(Πράξ. κ' 17-38)

Απὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκάλεσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς

Ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες κ' 25

ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην, δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκους, διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλήσι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς, πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται λέγον ὅτι δεσμὰ με καὶ θλίψεις μένουσιν. Ἄλλ' οὐδενὸς λόγον ποιοῦμαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχὴν μου τιμίαν ἑμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων· οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ. Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπίσκοπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων

νουθετῶν ἓνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεῖς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο. Ἰκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων, καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουσιν αὐτόν, ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἰρήκει, ὅτι οὐκέτι μέλλουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν. Προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον.

64. Ὁ Ἄπ. Παῦλος δέσμιος εἰς τὴν Ρώμην

(Πράξ. κη' 16-24, 28-31)

Ο τε δὲ ἤλθομεν εἰς Ρώμην, ὁ ἑκατοντάρχης παρέδωκε τοὺς δεσμίους τῷ στρατοπεδάρχη· τῷ δὲ Παύλῳ ἐπετράπη μένειν καθ' ἑαυτὸν σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν στρατιώτῃ.

Ἐνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἄλυσιν ταύτην περικείμεαι κη' 20

Ἐγένετο δὲ μετὰ ἡμέρας τρεῖς συγκαλέσασθαι τὸν Παῦλον τοὺς ὄντας τῶν Ἰουδαίων πρώτους· συνελθόντων δὲ αὐτῶν ἔλεγε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ οὐδὲν ἐναντίον ποιήσας τῷ λαῷ ἢ τοῖς ἔθεσι τοῖς πατρώοις δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδίθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων· οἵτινες ἀνακρίναντές με ἐβούλοντο ἀπολύσαι διὰ τὸ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου ὑπάρχειν ἐν ἐμοί· ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Ἰουδαίων ἠναγκάσθην ἐπικαλέσασθαι Καίσαρα, οὐχ ὡς

τοῦ ἔθνους μου ἔχων τι κατηγορῆσαι. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς ἰδεῖν καὶ προσλαλήσαι· ἔνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἄλυσιν ταύτην περιέκειμαι. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπον· ἡμεῖς οὔτε γράμματα περὶ σοῦ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, οὔτε παραγενόμενός τις τῶν ἀδελφῶν ἀπήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι περὶ σοῦ πονηρόν. Ἀξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι ἃ φρονεῖς· περὶ μὲν γὰρ τῆς αἰρέσεως ταύτης γνωστόν ἐστὶν ἡμῖν ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται. Ταξάμενοι δὲ αὐτῷ ἡμέραν ἤκον πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ξενίαν πλείονες, οἷς ἐξετίθετο διαμαρτυρούμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πείθων τε αὐτούς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τε τοῦ νόμου Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν ἀπὸ πρῶτῃ ἕως ἐσπέρας.

Στίχ. 28-31. Γνωστόν οὖν ἔστω ὑμῖν ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τοῦτο τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ ἀκούσονται. Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.

Ἐμείνε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὄλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι καὶ ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσπορευομένους πρὸς αὐτόν, κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παρρησίας ἀκωλύτως.

65. Τὸ τέρμα τῶν μόχθων τοῦ Ἁγ. Παύλου

(2 Τιμ. δ' 6-9)

Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τί κατόρθωσαν τὸ στόμα (ἦτοι τὸ κήρυγμα) καὶ ἡ

καρδία (ἀγάπη) τοῦ Ἁπ. Παύλου (εἰς τὸ τέλος τοῦ ὑπομνήματός του εἰς τὴν πρὸς Ρωμ. ἐπιστολήν), Mign. E.Π. 60, 679.

Οὐχ οὕτως ἡμῖν ἡ βροντὴ φοβερόν, ὡς ἐκείνη τοῖς δαίμοσιν ἡ φωνή. Εἰ γὰρ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔφριττον, πολλῶ μᾶλλον τὴν φωνήν. Αὕτη δεδεμένους αὐτοὺς ἤγαγεν, αὕτη τὴν οἰκουμένην ἐξεκάθηρεν, αὕτη τὰ νοσήματα ἔλυσε, κακίαν ἐξέβαλεν, ἀλήθειαν ἐπανάγαγε, τὸν Χριστὸν εἶχεν ἐγκαθήμενον, καὶ μετ' αὐτοῦ πανταχοῦ προΐει, καὶ ὅπερ ἦν τὰ Χερουβεὶμ, τοῦτο ἡ Παύλου φωνή. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν δυνάμεων ἐκείνων ἐκάθητο, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Παύλου γλώττης. Καὶ γὰρ ἀξία τοῦ δέξασθαι τὸν Χριστὸν ἐγένετο, ἐκεῖνα φθειγγραμένη μόνον, ἢ τῷ Χριστῷ φίλα ἦν, καὶ πρὸς ὕψος ἄφατον ἵπταμένη καθάπερ τὰ Σεραφεῖμ. . . . Τί γὰρ οὐκ εἰργάσατο ἐκεῖνο τὸ στόμα ἀγαθόν; Δαίμονας ἤλασεν, ἀμαρτήματα ἔλυσε, τυράννους ἐπεστόμισε, φιλοσόφων γλώττας ἐνέφραξε, τὴν οἰκουμένην τῷ Θεῷ προσήγαγε, βαρβάρους φιλοσοφεῖν ἔπεισε, πάντα μετερρύθμισε τὰ ἐν τῇ γῆ· καὶ τὰ ἐν οὐρανοῖς δέ, ὅν ἐβούλετο, διετίθει τρόπον, δεσμῶν οὐς ἐβούλετο, καὶ λύων ἐκεῖ κατὰ τὴν δεδομένην ἐξουσίαν αὐτῷ. Οὐ τοῦ στόματος δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς καρδίας ἐκείνης ἐβουλόμην τὴν κόνιν ἰδεῖν, ἦν οὐκ ἔν τις ἀμάρτοι καρδίαν τῆς οἰκουμένης εἰπών, καὶ τῶν μυρίων ἀγαθῶν πηγὴν, καὶ ἀρχὴν καὶ στοιχεῖον τῆς ἡμετέρας ζωῆς. Τὸ γὰρ πνεῦμα τῆς ζωῆς ἐκεῖθεν εἰς ἅπαντα ἐχορηγεῖτο, καὶ τοῖς μέλεσι τοῦ Χριστοῦ διεδίδοτο, οὐ δι' ἀρτηρίας ἐκπεμπόμενον, ἀλλὰ διὰ προαιρέσεως ἀγαθῶν. Αὕτη οὕτω πλατεῖα ἡ καρδία ἦν, ὡς καὶ πόλεις ὀλοκλήρους δέχεσθαι καὶ δήμους καὶ ἔθνη· « Ἡ καρδία γὰρ μου, φησί, πεπλάτυνται ». Ἄλλ' ὅμως τὴν οὕτω πλατεῖαν συνέσχε πολλάκις καὶ ἔθλιψεν ἡ εὐρύνουσα αὐτὴν ἀγάπη. « Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως, φησί, καὶ συναγῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν ταύτην ». Καὶ διαλελυμένη ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὴν πυρουμένην καθ' ἕκαστον τῶν ἀπολλυμένων, τὴν ὀδίνουσαν ἐκ δευτέρου τὰ ἐξαμβλούμενα τῶν παιδῶν, τὴν τὸν Θεὸν ὀρώσαν (« Οἱ γὰρ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, φησί, τὸν Θεὸν ὄψονται »)· τὴν θυσίαν γεγεννημένην (« Θυσία γὰρ τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον »)· τὴν ὑψηλότεραν τῶν οὐρανῶν, εὐρυτέραν τῆς οἰκουμένης, τὴν τῆς ἀκτῆνος φαιδρότεραν, τὴν τοῦ πυρὸς θερματότεραν, τὴν τοῦ ἀδάμαντος στερορότεραν, τὴν τοὺς παταμοὺς ἀφιεῖσαν· « Παταμοὶ γὰρ, φησίν, ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεῖσουσιν ὕδατος ζῶντος »· ἔνθα ἦν ἡ πηγὴ ἡ ἀλλαμένη, καὶ ποτίζουσα οὐ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀλλὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

ΜΕΡΟΣ

F

ΕΡΜΗΝΕΙΑΙ

ΠΑΛΑΙΑΣ

ΚΑΙ

ΚΑΙΝΗΣ

ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΙ ΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου

(Γεν. Α' 1 - 26)

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀρχίζει μὲ τὴν διήγησιν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πρώτου ἀνθρωπίνου ζεύγους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα ἀποτελοῦν ἀποκάλυψιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἀληθείας, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τιοιοτρόπως ὡς δημιουργὸς ἀποκαλύπτεται πρῶτον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ Θεός. Ἐκαστος λαὸς εἶχε τὴν παράδοσίν του περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Τοῦτο βλέπομεν εἰς τὰς μυθολογίας αὐτῶν. Ἄλλ' ἀπὸ ὅλας τὰς παραδόσεις ταύτας καθαρωτέρα καὶ πνευματικωτέρα εἶναι ἡ παράδοσις τῶν Ἰσραηλιτῶν περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν παράδοσιν ταύτην διηγεῖται ὁ Μωϋσῆς, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως μὲ γλῶσσαν ἀπλῆν μὲν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικὴν. Ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, λέγει ἡ Ἁγ. Γραφή. Δὲν ἐδημιουργήθη ἐκ τύχης ἢ αὐτομάτως ἢ διὰ πολλῶν παραγόντων καὶ ἐξῆς, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῆς δημιουργικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, σοφίας καὶ ἀγαθότητος. Καὶ ὅπως δέχεται ἡ ἐπιστήμη σήμερον, οὕτω καὶ ὁ Μωϋσῆς λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἤρχισε τὴν δημιουργίαν ἀπὸ τὰ ἀπλοῦστατα καὶ προὐχώρησεν εἰς τὰ συνθετώτερα, ἀπὸ τὰ κατώτερα εἰς τὰ ἀνώτερα. Πρῶτον δημιουργοῦνται ἐκεῖνα, τὰ ὅποια χρειάζονται διὰ τὴν ζωὴν καὶ συντήρησιν ἐκείνων, τὰ ὅποια θὰ ἤρχοντο εἰς φῶς ὕστερον. Πρῶτον γίνεται λόγου χάριν τὸ φῶς, ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα, ἡ ξηρά, ἔπειτα τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ τελευταῖος ὁ ἀνθρώπος, τὸ τελειότερον τῶν δημιουργημάτων.

Ἐν ἀρχῇ = κατ' ἀρχάς, πρὶν ὑπάρξῃ τι δηλαδὴ εἰς ἀρχαιότατον καὶ ἀνωπο-
ρίστον χρόνον ἤρχισεν ἡ δημιουργία. τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν = ὅλον τὸν
κόσμον. Μετὰ τὸν πρῶτον τοῦτον στίχον δὲν λέγει ἐν περιλήψει ὅσα λεπτομερῶς θὰ

ἐκθέσει, κατοπτερό, ἀλλὰ θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκαμιν ὁ Θεὸς τὴν κοσμικὴν ὕλην, ἡ ὁποία μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ λόγου του κατεσκευάσθη καὶ προσέλαβε μορφήν. Τοῦτο φαίνεται ἀπὸ τὸν ἐπόμενον στίχον. **ἀόρατος καὶ ἀκατασκευάστος** = ἡ γῆ δὲν εἶχε λάβει τὴν τελικὴν μορφήν της, ὅπως τὴν βλέπουν καὶ τὴν γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι. **καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου** = τὸ ἀπέραντον χάος ἰσομαζέται ἀβυσσος, ὅπου ἐβασίλευε σκότος, διότι τὸ φῶς δὲν εἶχεν ἀκόμη δημιουργηθῆ. **πνεῦμα Θεοῦ** = τὸ ἅγιον Πνεῦμα μόνον ἐπλανᾶτο εἰς τὸ ἄμορφον σύμπαν, τὸ ὁποῖον κατόπι κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἔδωκε ζωὴν καὶ μορφήν εἰς τὰ ὄντα. **εἶπεν ὁ Θεός** = φράσις ἀνθρωπομορφική, ἐπαναλαμβάνουμένη δεκάκις εἰς τὸ κεφάλαιον καὶ σημαίνουσα τὴν δημιουργικὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει σῶμα καὶ στόμα, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, εἰμὴ διὰ φράσεων πού χρησιμοποιοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀμέσως ἔργον. Λέγει ὁ Θεὸς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν (στίχ. 2 - 6): **γενηθήτω φῶς**. Ἄνευ φωτός δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Τὸ πρῶτον τοῦτο φῶς εἶναι μία λάμψις πού διαχύνεται εἰς τὸ σύμπαν. Βραδύτερον διὰ τοῦ δημιουργικοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ θὰ ἐντοπισθῆ εἰς ὠρισμένα σώματα, εἰς τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας. **εἶδεν ὁ Θεός τὸ φῶς, ὅτι καλόν** = ὠραῖον ἦτο τὸ φῶς εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ χρῆσιμον εἰς τὰ ὄντα, ὅπως ἀκριβῶς ἤθελεν αὐτὸ ὁ Θεός. Τὴν χρησιμότητα καὶ ὠραϊότητα τοῦ φωτός περιγράφει ὁ Μ. Βασίλειος θαυμασιῶς εἰς τὸ παρατιθέμενον τεμάχιον ἀπὸ τὸ ἔργον του « Λόγοι εἰς τὴν Ἑξαήμερον ». **καὶ διεχώρισεν** = διεκρίθη χρονικῶς καὶ ἀπεχωρίσθη τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος.

Ἐκάλεσε τὸ φῶς ἡμέραν : ὁ διαχωρισμὸς τοῦ φωτός ἐπέφερε τὴν διάκρισιν τῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς νυκτός. **Ἐδὼ ἡ μέρα** εἶναι μία μεγάλη χρονικὴ περίοδος, ἡ ὁποία διεδέχθη τὸ χάος, καὶ τὸ φῶς ἤρχισε νὰ διαθερμαίνῃ καὶ νὰ διαφορῶσῃ τὰ πάντα.

Γενικῶς εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς Γενέσεως, κατὰ τὴν γνώμην ἀρχαίων καὶ συγχρόνων ἐρμηνευτῶν, ἡ λέξις ἡ μέρα σημαίνει μακρὰν χρονικὴν περίοδον. Κατὰ τὴν πρώτην λοιπὴν ἡμέραν, ἦτοι κατὰ τὴν πρώτην χρονικὴν περίοδον, βλέπομεν ὅτι ἀπλῶς ἐν φῶς διεχύθη πανταχοῦ καὶ ἐξέλιπε τὸ σκότος. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ συνδέονται μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστρῶν, περὶ τούτων δὲ θὰ γίνῃ λόγος κατωτέρω.

Γενηθήτω στερέωμα = (στίχ. 6 - 9) κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἢ κατὰ τὴν δευτέραν χρονικὴν περίοδον ἐδημιουργήθη τὸ στερέωμα, ἦτοι ὁ οὐράνιος θόλος. Τὸ στερέωμα ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς οὐρανόν, περιλαμβάνοντα πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ὑπεράνω καὶ πέραν τῆς γῆς. Τὰ ὕδατα συγκεντρώνονται εἰς τὰ νερὰ ἐπάνω καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἦτοι κατὰ τὸ τρίτον στάδιον τῆς δημιουργίας (στίχ. 9 - 14), ὁ Θεὸς λέγει: **συναχθήτω τὸ ὕδωρ** = ἄς συναχθῶσι τὰ ὕδατα εἰς τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰς θαλάσσας καὶ τὰς λίμνας (εἰς τὰς **συναγωγὰς αὐτῶν**), καὶ οὕτως ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τὴν ξηράν. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑδάτων ἤρχισαν νὰ βλαστάνωσι τὰ διάφορα φυτὰ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. **βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην** = ὁ Θεὸς δίδει εἰς τὴν γῆν τὴν δύναμιν νὰ παράγῃ τὰ παντοειδῆ χόρτα καὶ φυτὰ ἀνήκοντα εἰς διάφορα γένη καὶ εἶδη. **ξύλον κάρπιμον** = δένδρον καρποφόρον. **φωστῆρες** = ἀστέρες. **εἰς φαῦσιν** = πρὸς φωτισμόν. **καὶ ἔστωσαν σημεῖα** = καὶ ἄς εἶναι οἱ ἀστέρες τὰ διακριτικὰ

σημεία, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ γίνη ἡ διάκρισις τῆς ἡμέρας, τῆς νυκτός, τῶν ἐποχῶν καὶ τοῦ ἔτους. εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας = διὰ τὴν ἀρχήν, ἥτοι τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας. τοὺς δύο φωστῆρας = ἥτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην· ταῦτα ἔχουν κατὰ τὴν τετάρτην χρονικὴν περίοδον (στίχ. 14-20). Μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστρῶν γίνονται ὄντα ἔχοντα ζωὴν καὶ κίνησιν. ἐρπετὰ ψυχῶν ζωῶν = ἔως τότε ἐδημιουργήθησαν ἄψυχα ὄντα, μετ' αὐτὰ δημιουργοῦνται τὰ θαλάσσια ζῶα, οἱ ἰχθύες, κατὰ τὰ γένη καὶ τὰ εἶδη των, ὁμοιάζοντα πάντοτε τὰ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἀνήκοντα πρὸς ἄλληλα. καὶ πᾶν πτερωτὸν = καὶ πᾶν γένος πτηνῶν. καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς = ὁ Θεὸς δίδει τὴν ἐντολήν νὰ πολλαπλασιασῶνται τὰ πτηνὰ καὶ οἱ ἰχθύες κατὰ τὰ γένη καὶ τὰ εἶδη των. Ταῦτα ἔχουν τὴν πέμπτην ἡμέραν (στίχ. 20-24). Κατὰ τὴν ἕκτην καὶ τελευταίαν ἡμέραν (στίχ. 24-31) ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς διάφορα ζῶα καὶ τελευταῖον τὸν ἄνθρωπον.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « γ ε η θ ἰ τ ω φ ῶ ς », (Λόγοι εἰς τὴν Ἑξαήμερον), Mign. E. II. 29, 44.

Εἰς τὴν παρατιθεμένην περικοπὴν ἐκ τῶν Λόγων σου εἰς τὴν Ἑξαήμερον (ὁμιλ. Β' 7) ὁ Μέγας Βασιλεὺς περιγράφει μὲ δύναμιν καὶ μεγαλοπρέπειαν τὸ λαμπρὸν φῶς, ἐξαίρων μερικὰς ιδιότητάς του.

Τὴν κατήφειαν = τὴν ἐκ τοῦ σκότους μελαγχολικὴν κατάστασιν. πᾶσιν ἀθρόως = εἰς ὅλα ὁμοῦ. ἐγκρατέμενον ἑαυτῶ = ἀναμειγμένον μὲ τὸν ἑαυτὸν του. ὀξείας = ταχείας. τὰς διαδόσεις τῆς αὐγῆς = τὴν ἐξάπλωσιν τῆς λάμπσεως. ἐν ὀξείᾳ καιροῦ ροπῇ = εἰς ταχέαν ὁρμὴν τοῦ χρόνου, ἥτοι τάχιστα. τὰς ὀψεις ἡμῶν ἀχρόνως παραπέμπει = τὰ βλέμματά μας στέλλει τάχιστα, χωρὶς νὰ περῶν χρόνος. ἡδίων = γλυκύτερος. ἀντιπέμποντα = ἀντικατοπτρίζοντα. μαρμαρυγῇ = λάμπει, ἀκτινοβολία. πρὸς τὸ ἡδιστον καὶ τιμιώτατον = πρὸς τὸ πλέον εὐχάριστον καὶ πολύτιμον μετέτρεψεν.

2. Ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου

(Γεν. Α' 26-31, Β' 7-10, 15-25)

Ὁ Θεὸς ἐπλάσεν ἐν τέλει τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ζεῦγος. Ἐπλάσθη ὅμοιον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ κυρίαρχον ἐπὶ τῆς γῆς. Καταγόμεθα λοιπὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχομεν προσωρισμὸν νὰ τείνωμεν διαρκῶς πρὸς τὸν Θεόν, ἐξομοιούμενοι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεῖον ὄν κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἐξαιρετικὴ ἡ θέσις του ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ, εἰμὴ μόνον μὲ τὸν Θεόν. Ζῆ εἰς τὴν γῆν ταύτην, εἶναι κυρίαρχος αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά του, οἱ πόθοι καὶ τὰ ἰδεώδη του φέρονται πολὺ ὑψηλά, πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, ἐν τῷ ὁποίῳ μόνον εὐρίσκει τὴν ἡρεμίαν καὶ πᾶσαν ἱκανοποίησιν.

136

Α' 26 - 31. Ποιήσωμεν = ἄς πλάσωμεν. Κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἐρμηνευτῶν ἔχομεν ῥῆμα εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, διότι ὑπονοεῖται καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος, ὁ Υἱός, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει: « πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὄ γέγονεν » (Ἰωάν. α' 3). **κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν** = με τὰς ιδιότητας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἔχομεν καὶ ἡμεῖς (κατ' εἰκόνα), ὥστε ἀναπτύσσων καὶ χρῆσασθαι μὴ καλῶς αὐτὰς νὰ ἐξομοιώνεται ἐπὶ ἄλλων καὶ μᾶλλον πρὸς ἡμᾶς (καθ' ὁμοίωσιν). Αἱ θεῖαι αὗται ιδιότητες εἶναι ὁ νοῦς του, αἱ ἠθικαὶ ὁρμί του, ἡ συνείδησίς του, ἡ ἐλευθερία, ἡ κυριαρχία ἐπὶ τῶν ἄλλων ὄντων, ἡ δημιουργικὴ δύναμις. **χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς** = χῶμα ἀπὸ τὴν γῆν. Διὰ τῆς φράσεως ταύτης δηλοῦται συμβολικῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ ὕλην, ἀπὸ σῶμα. Τὸ σῶμα τοῦτο, ὅπως τῶν ἄλλων ζώων, τρέφεται καὶ συντηρεῖται με τροφὰς ἀπὸ τὴν γῆν, διὰ τοῦτο λέγεται ὕλικόν, γῆρινον σῶμα. Ἄλλ' εἰς τὸ σῶμα αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐνέβαλε ζωὴν. Τὸ γεγονός αὐτὸ παριστάνεται ἀνθρωπομορφικῶς διὰ τῆς φράσεως **καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς**, ἥτοι μέσα εἰς τὸ γῆρινον ἢ ὕλικόν σῶμα ἐνέβαλε τὴν ψυχὴν, ἢ ὁποῖα εἶναι πνεῦμα, πνευματικὸν στοιχεῖον, διάφορον ἀπὸ τὸ σῶμα. **καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἑδέμ** = καὶ ἔκασμεν ὁ Θεὸς ἕνα θαυμασίον κήπον εἰς τὴν Ἑδέμ. Ὁ κήπος αὐτὸς ὠνομάσθη **παράδεισος**: λέξις Περσικὴ σημαίνουσα λαμπρὸν κήπον. Ὡς ζωὴ εἰς παράδεισον παριστάνεται ἡ εὐτυχισμένη καὶ ἁγία ζωὴ πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν καὶ πράττει πάντοτε τὸ θέλημά του. Ἡ Ἑδέμ ἦτο περιφέρεια ἐν Μεσοποταμίᾳ μετὰξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. **καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναί γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ** = καὶ τὸ δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Οἱ πρωτόπλαστοι ἐπλάσθησαν ἄθροι, ἀναμάρτητοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐπερπεν ὅμως νὰ ἀσκήνται εἰς τὴν ἀριότητα ταύτην καὶ διὰ τῆς συνεχοῦς ὑπικουῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ γίνωσιν οἱ ἴδιοι ἄξιοι τῆς ἀγάπης καὶ εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, διὰ νὰ τοὺς ἀσκήσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς μίαν ἐντολήν, τὴν ἐντολήν νὰ μὴ ἐγγίσωσι τοὺς καρποὺς ἐνὸς δένδρου τοῦ παραδείσου. **ἢ δ' ἀν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ** = δηλαδή, ὅταν παρεβῆτε τὴν ἐντολήν μου, θὰ γίνητε κακοὶ καὶ θὰ ἀποθάνητε.

74

75

Β' 7 - 10, 15 - 25. Ἰδεῖν τί καλέσει αὐτὰ = ὁ Θεὸς προσάγει τὰ διάφορα ζῶα εἰς τὸν Ἀδάμ, ἕνα βάλῃ εἰς ἓν ἕκαστον κατὰ τὴν φύσιν του τὸ ὄνομα. Οἱ πρωτόπλαστοι ἦσαν πεποικισμένοι ἀπ' ἀρχῆς διὰ διανοητικῆς δυνάμεως καὶ διὰ γλώσσης τινὸς πρὸς συνεννόησιν. Κυρίως ὅμως ἡ σκηνὴ αὕτη περὶ τῶν ζώων χρησιμεύει ὡς εἰσαγωγή εἰς τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας τῆς γυναίκος. Ὁ Ἀδάμ συνναστροφόμενος μετὰ τὰ ζῶα, εἶδεν ὅτι κανὲν δὲν ὁμοιάζει με αὐτὸν καὶ ἠσθάνθη τὴν μόνωσιν, διὰ τοῦτο λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: **οὐχ εὐρέθη βοηθός**: διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐκφράζεται ἐπίσης ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ἀπαραίτητος καὶ φυσικῶς βοηθὸς εἰς τὸν ἄνδρα. Ἐ **κατασας** = βαθὸς ὕπνος, ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν ὁποίαν χάνει τὰς αἰσθήσεις καὶ βυθίζεται εἰς ἀπέψει. **ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς** = καὶ ἔβαλε σάρκας εἰς τὴν θέσιν τῆς πλευρᾶς. Ὁ Θεὸς ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρὸς ἐδημιούργησε τὴν γυναῖκα, οὕτω λοιπὸν ἐκ τοῦ Ἀδάμ κατάρχεται ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὅλα ταῦτα ὅμως εἶναι ἀνθρωπομορφικὰ ἐκφρά-

σεις δεικνύουσαι πόσον στενῶς εἶναι συνδεδεμένοι οἱ δύο σύζυγοι: « οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία », εἶπε καὶ ὁ Κύριος περὶ τῶν δύο συζύγων (Ματθ. ιθ' 6).

Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν », Mign. E. II. 44, 273.

Ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ εἰς τὴν ἀναφερομένην περικοπὴν λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἀφῆκεν εἰς χεῖρας ἡμῶν νὰ γίνωμεν ὅμοιοι του καὶ δεικνύει πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦτο.

Τῆς χθιζῆς ἔχθρας = τῆς χθεσινῆς ἔχθρας. πεπλημμεληκότα = πταίσαντα. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον = ὅσον εἶναι δυνατόν, ὅσον ἐνδέχεται. ἐπειχθητι = σπεῦσον.

3. Τὸ ἀμάρτημα τῶν Πρωτοπλάστων

(Γεν. Γ' 1 - 20)

Εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην ὁ μέγας Μωϋσῆς διηγεῖται ἐν ἀπὸ τὰ ὀλεθριώτερα γεγονότα τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, τὴν παρακοὴν καὶ τὴν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέκυψαν ὅλα αἱ ἀθλιότητες, αἱ ἀμαρτίαι καὶ αἱ συμφοραὶ τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ὁ ἀνθρώπου διέκυψε τὰς σχέσεις μὲ τὸν Θεόν, μὲ τὴν μόνην πηγὴν παντός καλοῦ, μὲ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς του καὶ τῆς εὐτυχίας, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ εἰς πᾶν εἶδος ἀθλιότητος. Ὁ Θεὸς ὅμως, ὁ πανάγαθος Δημιουργὸς μας, δὲν ἀφῆκε τὸ πλάσμα του νὰ χαθῆ ἐντελῶς, ἀλλ' ὑπεσχέθη εἰς τὴν Εὐαν, ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἔλθῃ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος θὰ συντρίψῃ τὴν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας. Ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη ὀνομάζεται συνήθως « τὸ πρωτευαγγέλιον », ἦτοι ἡ πρώτη καλὴ ἀγγελία περὶ τῆς σωτηρίας μας.

Ὅρις: ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ὄφως ἐκρύπτετο ὁ διάβολος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακῶν ἀγγέλων. Τὸ κακὸν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον, διότι εἶχον ἀποστατήσῃ ἤδη ἄγγελοι τινες ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ἦδη ζητοῦσιν οὗτοι καὶ ἐπέτυχον νὰ παρσύρῳσι καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ. **διανοιχθήσονται οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔσεσθε ὡς θεοὶ** = θὰ διαφωτισθῇ ὁ νοῦς σας, ὥστε θὰ γνωρίζετε ὅλα καὶ θὰ γίνητε τοιοῦτοτρόπως θεοὶ. **τοῦ κατανοῆσαι** = εἰς τὸ νὰ ἐνοῶ ἢ καὶ ἀ γνωρίζῃ αὐτό. **ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν** = διὰ τὴν παρακοὴν των ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται τύψεις συνειδήσεως. Ἔχασαν τὴν ἀθωότητα, τὴν ὁποίαν εἶχον πλησίον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο παριστάνεται διὰ τῆς ὀραίας Γραφικῆς εἰκόνας, ὅτι ἤσθάνθησαν τὴν γυμνότητά των καὶ ἔραψαν φύλλα συκῆς καὶ ἐσκέπασαν τὴν γυμνότητά των. **καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ** = ἀνθρωπομορφικαὶ ἐκφράσεις παριστῶσαι τὸν Θεὸν περιπατοῦντα εἰς τὸν παράδεισον καὶ ὁμιλοῦντα πρὸς τοὺς πρωτοπλάστους. **ἐκρύβησαν** = διότι ὡς ἔνοχοι

δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀντικρύσωσι τὸν Θεόν, ἀλλ' ἦτο ἀνόητον τοῦτο, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ κρύψῃ τις ἑαυτὸν ἀπὸ τὸν Θεόν ; ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ = μετὰ τὴν παρακοὴν πράττει ἄλλο ἁμάρτημα, ἀποδίδων εἰς τὸν Θεὸν τὴν αἰτίαν τῆς πτώσεώς του διὰ τῶν λόγων του, ὅτι ἡ γυνή, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε, τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν παράβασιν τῆς ἐντολῆς. ὁ ὄφρις ἠπάτησέ με = ὁ ὄφρις μὲ παρέσυρε· πάντοτε ὁ κακὸς δὲν ἀναγνωρίζει τὸ ἁμάρτημά του. καὶ ἔχθραν θήσω = καὶ θὰ θέσω ἐχθρότητα μεταξύ σου καὶ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐκ τῆς Εὐῆς προερχομένων. αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν = ὁ Χριστὸς θὰ συντριψῇ τὴν κεφαλὴν σου, ἣτο θὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ κακία ὅμως διὰ τῶν Ἑβραίων θὰ θίξῃ εἰς τὴν πέτρην τὸν Χριστόν, θὰ σταυρώσῃ αὐτόν, ἀλλὰ τοῦτο θὰ εἶναι προσωρινὸς θρίαμβος κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ ἡ συντριβὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄφρατος (τοῦ διαβόλου) ἦτο ὀριστικὴ καὶ κείριον κτύπημα. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη τῆς συντριβῆς καὶ ἄρσεως τῆς ἁμαρτίας διὰ τοῦ Σωτῆρος ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενον « πρωτευαγγέλιον ». καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα ἡ ἀποστροφή σου = καὶ εἰς τὸν ἄνδρα θὰ ἀποβλέπῃς διὰ τὴν συντήρησίν σου καὶ θὰ εἶσαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐτελειοποιήσῃ τὰς σχέσεις καὶ τῶν συζύγων, στηρίξας τὴν ἑνωσίν των εἰς τὴν ἀγάπην καὶ συνεργασίαν των.

Ἰεροῦ Χρυσοστόμου, ἀνάπτυξις τῶν λόγων « ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὐτῇ μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον ». Mign. E. II. 53 - 54, 139.

Ὁ ἱερός ἀνὴρ εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην ἐλέγχει τὸν Ἀδάμ, διότι ὑπήκουσεν εἰς τὴν γυναικῆ του Εὐῆαν, ἀντὶ νὰ ἐμμεῖνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ὡς σύζυγος, ὡς ἀνὴρ, δὲν ἔπρεπε νὰ ὀδηγῆται ἀπὸ τὴν γυναικῆ του, ἀλλ' αὐτὸς νὰ ὀδηγῇ καὶ νὰ συμβουλεύῃ αὐτήν.

Αἰτία τοῦ ὀλισθήματος = αἰτία τοῦ ὀλισθήματος, τοῦ ἁμαρτήματος, τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ. **παραιτήσασθαι τὴν βρώσιν** = νὰ ἀρνηθῆς νὰ φάγῃς. **συγκατεσπάσθης** = παρεσύρθης μαζί της.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΛΑΟΥ. ΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

4. Ἡ κλήσις τοῦ Ἀβραάμ

(Γεν. 1Β' 1-6, 1Ζ' 1-11, 19, ΚΒ' 15-19)

Μετὰ τὸ ἁμάρτημα τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐῆας τὰ τέκνα καὶ ὅλοι οἱ ἀπόγονοί των ἐγεννῶντο πλέον ἁμαρτωλοὶ καὶ ἔζων μακρὰν τοῦ Θεοῦ. Αἱ κακίαι των ὅλων ἐπληθύνοντο περισσότερον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ ἐξ αἰτίας των οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ λησμονῶσι τὸν Θεόν

καὶ νὰ λατρεύωσι τὰ εἰδωλα, δηλαδὴ τὰ ζῶα καὶ διάφορα ὄντα καὶ φαινόμενα τῆς φύσεως. Ὁ κατακλυσμὸς ἐπὶ τοῦ Νῶε δὲν ἐσυνέτισεν αὐτοῦς. Τὸ κακὸν ἠῤῥξανε τρομακτικῶς. Ὁ Θεὸς ὁμῶς ἐλυπήθη τὰ πλάσματά του καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ χαθῶσι ταῦτα εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἐξαθλίωσιν. Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν εὐσεβεῖ καὶ μόνον πιστὸν ἀνάμεσα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους Ἀβραὰμ καὶ προώρισε αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν ἑνὸς λαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἀγίων ἀνδρῶν, ποὺ ἔστειλεν εἰς αὐτόν, ἀπεκάλυψε τὰς βουλὰς του περὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ Ἀβραὰμ ὑπήκουσεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐπίστευσεν εἰς Αὐτὸν καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐδοκίμασε τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν. Ὑπήκουσεν εἰς τὸν Θεόν, ὅταν διετάχθη νὰ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς οἰκείους του καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Χαναάν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς προώριζε διὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραὰμ. Ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν, ὅταν εἶπεν ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱόν, ἂν καὶ αὐτὸς ἦτο πολὺ γέρον καὶ ἡ γυνὴ του Σάρρα στεῖρα. Ὑπήκουσεν εἰς τὸν Θεόν, ὅταν διετάχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς Αὐτὸν τὸν μονογενῆ υἱόν του Ἰσαάκ. Διὰ τὴν πίστιν του ταύτην ὁ Ἀβραὰμ ἔγινε γενάρχη τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους, τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὴν πίστιν ταύτην ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι ἐκ τῶν ἀπογόνων του, δηλαδὴ ἐκ τῶν Ἰσραηλιτῶν, θὰ προέλθῃ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Ἡ κλῆσις τοῦ Ἀβραὰμ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς πραγματοποιήσεως τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ, ὅπως προετοιμάσῃ τὸν κόσμον διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου = φύγε ἀπὸ τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖς. **ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ** = διὰ σοῦ θὰ ἴδουν εὐλογίας καὶ ἀγαθὰ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς, διότι ἐκ τῶν ἀπογόνων του θὰ ἐγεννᾶτο ὁ Σωτὴρ. **καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου** = καὶ θὰ κάμω τὴν συμφωνίαν μου, τὴν λεγομένην Παλαιὰν Διαθήκην κατ' αὐτὴν ὁ Θεὸς δίδει τὴν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ἀβραὰμ, ὅτι οἱ ἀπόγονοί του θὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν Χαναάν, ὅτι θὰ γίνουσι μέγας καὶ πολυπληθὴς λαὸς καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν θὰ γεννηθῇ ὡς ἄνθρωπος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. **σύ δὲ τὴν διαθήκην μου διατηρήσεις** = σὺ καὶ οἱ ἀπόγονοί σου θὰ τηρήσῃτε τὴν συμφωνίαν, μένοντες πιστοὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὰς ἐντολάς μου. **περιτμηθήσεται ὑμῶν πᾶν ἀρσενικόν** = κάθε ἀρσενικὸν τέκνον θὰ ὑποστῇ τὴν περιτομήν, ἡ ὁποία ἦτο γνώρισμα, ὅτι ἐγένετο μέλος τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. **τὸ ρῆμα τοῦτο** = τὴν πράξιν ταύτην, τὴν θυσίαν τοῦ υἱοῦ σου.

Κατ' ἑμαυτοῦ ὤμοσα = ὠρκίσθην εἰς τὸν ἑαυτόν μου. **ἡ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε** = ἰδοὺ θὰ σοῦ δώσω πολλὰς εὐλογίας, πολλὰ ἀγαθὰ. **καὶ οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ** (= πατὴρ ὕψους, πατὴρ μέγας), ἀλλὰ Ἀβραὰμ

(= πατήρ πλήθους). **ἐν τῷ σπέρματί σου** = δι' ἐνὸς ἀπογόνου σου, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά σωθῶσι καὶ θά ἔχωσι πᾶν ἀγαθὸν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς. **καὶ κληρονομήσει τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων** = καὶ θά κατακτήσουν οἱ ἀπόγονοί σου τὰς πόλεις τῶν ἐχθρῶν των.

5. Τὰ δεινὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν Αἰγύπτῳ

(Ἐξόδ. Α' 1 - 15)

Ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, τοὺς Ἰσραηλίτας, ὡς περιούσιον λαόν του. Διὰ τοῦ λαοῦ τούτου διατηρήθη ἐν τῷ κόσμῳ ἡ πίστις εἰς ἕνα Θεὸν καὶ παρεσκευάσθη τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἔγιναν ἰσχυρὸν ἔθνος κυρίως εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐγκατεστάθησαν ὁ Ἰακώβ καὶ οἱ δώδεκα υἱοί, ὅταν συνέβη ποτὲ μέγας λιμὸς εἰς Χαναάν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐφοβήθησαν διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν καὶ τὴν αὐξοῦσαν δύναμιν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐντὸς τῆς χώρας των. Διὰ τοῦτο ἤρχισαν νὰ βασανίζωσιν αὐτοὺς παντοιοτρόπως, καὶ ἰδίως μεταχειριζόμενοι αὐτοὺς εἰς σκληρὰ ἔργα καὶ ἀγγραείας διὰ τὴν κατασκευὴν δρόμων καὶ πόλεων. Ἐν τέλει ἐδόθη διαταγὴ ὑπὸ τοῦ Φαραῶ, ὅπως πνιγῇ εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν πᾶν νεογέννητον ἄρρεν πρωτότοκον τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐν μέσῳ λοιπὸν δοκιμασιῶν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ ἔγιναν ἔθνος πολυπληθὲς καὶ ἰσχυρὸν, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτοὺς ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς ἤκουσε τὰς προσευχὰς τοῦ καταπιεζομένου λαοῦ του. Τότε ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, ὁ μέγας νομοθέτης καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ ὁποῖος, διασωθεὶς κατὰ θεϊαν πρόνοιαν ἐκ τοῦ κινδύνου νὰ πνιγῇ εἰς τὸν Νεῖλον, εἰς αὐτὴν τὴν αὐλὴν τῶν Φαραῶ « ἐπαίδευσθη πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων, ἦν δὲ δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις » (Πράξ. ζ' 22).

Τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ = τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰακώβ ὀνομάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἰσραὴλ (= ἰσχυρὸς ἔναντι τοῦ Θεοῦ, Γεν. ΑΒ' 28) καὶ ἔκτοτε οἱ ἀπόγονοὶ του χαρακτηρίζονται Ἰσραηλίται. **πανοικί** = με ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. **πᾶσαι αἱ ψυχαὶ ἐξ Ἰακώβ** = ὅλα τὰ άτομα, τὰ ὁποῖα κατήγγοντο ἐκ τοῦ Ἰακώβ. **κατίσχυον** = ἔγιναν ἰσχυροί. **κατασοφίζομαι** = βασανίζω διὰ δούλιων μέσων. **κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν** = ἔκαμνον σκληρὰν καὶ πλήρη θλίψεων τὴν ζωὴν των. **κατεδουλοῦντο αὐτοὺς μετὰ βίας** = ἐπέβαλον εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς βίας τὰ ἔργα, ὡς εἰς δούλους.

6. Ἡ κλήσις τοῦ Μωϋσέως

(Ἐξόδ. Γ' 1 - 9, 10 - 11, 16 - 21)

Ὁ Θεὸς ἀποφασίζει νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Αἰγυπτίων. Πρὸς τοῦτο παρουσιάζεται εἰς τὸν ποιμένα Μωϋσέα ἐντὸς μιᾶς καιομένης, ἀλλὰ μὴ φλεγομένης βάτου. Ἀπὸ τὴν πυρίνην ταύτην βάτον ἀκούει ὁ Μωϋσῆς τὴν θείαν φωνήν. Ὁ Θεὸς λέγει εἰς αὐτόν, ὅτι εἶναι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων του, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐπαγγελίας περὶ ἐγκαταστάσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν γῆν Χαναάν. Καλεῖ λοιπὸν τὸν Μωϋσέα νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐξαγάγῃ αὐτὸν μετὰ τὴν βοήθειάν του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν γῆν Χαναάν, εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

Παρελθὼν ὄψομαι = θὰ περάσω διὰ νὰ ἴδω. **προσάγει ἰδεῖν** = πλησιάζει νὰ ἴδῃ. **εὐλαβεῖτο** = ἐφοβεῖτο, δὲν ἐτόλμα. **τὴν κάκωσιν** = τὰ βάσανα. **ἐργοδιωκτῶν** = ἐργοδοτῶν, ἐπιστατῶν τῶν ἔργων. **ἐξελέσθαι** = διὰ νὰ ἀπαλλάξω. **ὄπται μοι** (παρακ. τοῦ ὀρῶμαι) = ἐφάνη εἰς ἐμέ. **ἐπισκοπῆ ἐπέσκεμμαι ὑμᾶς** = ἐπεσκέφθην ὑμᾶς, ἵνα σᾶς προστατεύσω. Χανααίων, Χετταίων κλπ. = διάφοροι λαοὶ καὶ φυλαὶ τῆς Παλαιστίνης. **οὐ προήσεται ὑμᾶς** = δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ. **ἐὰν μὴ μετὰ χειρὸς κραταιᾶς** = παρὰ μόνον μετὰ ἰσχυρὰν χεῖρα, μετὰ πῖσιν ἰσχυράν. Πράγματι ὁ Φαραὼ μόνον μετὰ τὰς γνωστὰς τριμερᾶς δέκα πληγὰς ἀφῆκε τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. **ἐν πᾶσι τοῖς θαυμασίοις μου** = δι' ὅλων τῶν θαυμαστῶν ἔργων μου, ἧται διὰ τῶν δέκα πληγῶν κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

7. Προπαρασκευαὶ διὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων

(Ἐξόδ. ΙΒ' 1 - 14, 18 - 28)

Ἡ ἀπελευθέρωσις ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῶν Αἰγυπτίων συνετελέσθη διὰ μεγάλων προπαρασκευῶν, ὥστε ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος νὰ εἶναι ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ ζωῇ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τότε καθιερώθη ἡ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, λέξεως σημαίνουσης διάβασις, ἧται διάβασις ἀπὸ τὴν δουλείαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Χαναάν, εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Οἱ Ἰσραηλιῖται διετάχθησαν νὰ σφάζωσιν ἕκαστος εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἓν ἀρνίον, ὑγιὲς καὶ ἄρτιον, καὶ νὰ φάγωσιν αὐτὸ πρὸ τῆς ἐκκινήσεως ἐν μεγάλῃ σπουδῇ. Διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἀρνίου ὄφειλον νὰ βράψωσι τοὺς παραστάτας τῶν θυρῶν τῆς οἰκίας

των. Ταιουτοτρόπως ὁ ἄγγελος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξωλόθρευε τὴν νύκτα τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων, βλέπων τὸ σημεῖον τοῦ αἵματος, δὲν θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὰς οἰκίας τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων ἤρχιζε μὲ τὴν σφαγὴν τοῦ ἀρνίου κατὰ τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Ἀβίδη ἢ Νισάν (Ἀπριλίου) καὶ διήρκει ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας. Καθ' ὅλας τὰς ἑπτὰ ταύτας ἡμέρας ἔτρωγον ἄζυμον ἄρτον, διὰ τοῦτο τὸ Πάσχα ἐλέγετο καὶ «εἰσὶν τῶν ἄζυμων». Τὸ Πάσχα τοῦτο εἶναι προτύπωσης τοῦ χριστιανικοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς δουλείας εἰς τὴν ἀμαρτίαν.

1 - 14. Ὁ μὴν οὗτος ἀρχὴ μηνῶν ἐστίν = ὁ μὴν οὗτος, δηλαδὴ ὁ μὴν Νισάν (Ἀπρίλιος), εἶναι ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἤρχιζε διὰ τοὺς Ἰουδαίους τὸν Ἀπρίλιον μῆνα (Νισάν), ἐν ᾧ τὸ πολιτικὸν ἔτος ἤρχιζε τὸν Σεπτέμβριον. **πρὸς πᾶσαν συναγωγὴν** = πρὸς ὅλον τὸν λαόν. **κατ' οἴκους πατριῶν** = κατὰ τὰς οἰκογενεῖας τῶν φυλῶν. **ἐπὶ τῶν δύο σταθμῶν** = ἐπὶ τῶν δύο ξύλων (παραστατῶν), διὰ τῶν ὁποίων στερεώνεται ἡ θύρα. **ἐπὶ τὴν φλιάν** = εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας. **ὄπτα πυρὶ** = ψιτὰ εἰς τὸ πῦρ. **ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται** = ἄζυμον ἄρτον καὶ πικρὰ χόρτα θὰ φάγωσι. **καὶ σκεπάσω ὑμᾶς** = καὶ θὰ σᾶς προστατεύσω. **πληγὴ τοῦ ἐκτριβῆναι** = κτύπημα, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

18 - 28. Μῖᾶς καὶ εἰκάδος = ἕως τῆς εικοστῆς πρώτης τοῦ μηνός, ἦτοι ἀπὸ 14, ὅτε ἤρχιζε τὸ Πάσχα, ἕως 21 τοῦ μηνός, δεδομένου ὅτι τὸ Πάσχα διήρκει ἑπτὰ ἡμέρας. **ἐν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς** = μεταξύ καὶ τῶν ξένων καὶ τῶν γηγενῶν. **ὑσσώπος** = ἀρωματικὸν φυτόν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο πρὸς ραντισμόν, ὅπως παρ' ἡμῶν τὸν βασιλικόν. **καθίζετε τῆς φλιάς** = θὰ βάψετε τὸ κατώφλιον. **τὸν ὀλοθρευόντα** = τὸν καταστροφέα ἄγγελον, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ φανεύσῃ τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων. **φυλάξτε τὸ ρῆμα τοῦτο νόμιμον** = θὰ τηρῆτε τὸ γεγονός τοῦτο ὡς νόμον.

8. Κύρωσις τῆς Διαθήκης διὰ θυσιῶν καὶ ραντισμῶν

(Ἐξὸδ. ΚΔ' 4 - 9)

Οἱ Ἰσραηλιταὶ κάμνουν θυσίας εἰς τὸν Θεόν, ἵνα εὐχαριστήσωσιν Αὐτὸν καὶ ἵνα χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν των. Μὲ τὸ αἷμα τῶν θυσιασθέντων ζώων ἐρράντισεν ὁ Μωϋσῆς τὸν λαόν εἰς κύρωσιν τῆς διαθήκης (τῆς συμφωνίας) μεταξύ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀνεγνωρίζετο Κύριος καὶ προστάτης τοῦ περιουσίου λαοῦ του, αὐτὸς δὲ ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τηρῇ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μένῃ πιστὸς εἰς Αὐτόν. Ὁ Μωϋσῆς ραντί-

ζων τὸν λαὸν ἔλεγεν : « Ἴδου τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, ἧς διέθετο Κύριος πρὸς ὑμᾶς » (στίχ. 8). Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἐπίσης συνάπτεται ἡ συμφωνία (ἡ διαθήκη) δι' αἵματος, ἀλλ' οὐχὶ δι' αἵματος ζώων, ἀλλὰ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσιασθέντος ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν μας Σωτῆρος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἔλεγε κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῦπνον : « τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης » (Ματθ. κς' 28).

Τὰ ρήματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ δικαιώματα = τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. **ὀρθρίας** = ἀφ' οὗ ἐσηκώθη πολὺ πρῶτ. **εἰς κρατῆρας** = εἰς φιάλας. **κατεσκεδάσε τοῦ λαοῦ** = ἐρράντισε τὸν λαόν. **ἧς διέθετο** = τὴν διαθήκην (τὴν συμφωνίαν), τὴν ὁποίαν ἔκαμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΗΘΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

9. Ὁ Δεκάλογος

(Ἐξόδ. Κ' 1 - 18)

Ὁ Δεκάλογος ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς Μωσ. Νομοθεσίας καὶ ὅλης τῆς Παλ. Διαθήκης. Ἐγγράφη ἐπάνω εἰς δύο πλάκας, αἱ ὁποῖαι ἐφυλάσσοντο εἰς τὴν ἱερὰν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Τοῦτο δεῖκνυεὶ πόσον διέφερον ἀπὸ τὰς ἄλλας θρησκευτικὰς ἐντολὰς καὶ διατάξεις. Αἱ δέκα ἐντολαὶ ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν μίαν θαυμασίαν περίληψιν τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ὅλης τῆς Παλ. Διαθήκης, διότι αἱ μὲν τέσσαρες περιέχουν τὰ κύρια καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, αἱ δὲ ἄλλαι ἕξ τὰ κύρια καθήκοντα πρὸς τὸν πλησίον. Πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐντολαὶ καὶ αἱ διδασκαλίαι τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἱερῶν συγγραφέων τῆς Παλ. Διαθήκης δὲν εἶναι εἰμὴ πληρεστέρα καὶ ἐκτενεστέρα ἀνάπτυξις τῶν δέκα ἐντολῶν. Ἀλλὰ ὅπως ὁ Δεκάλογος, οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος εἰς δύο ἐντολὰς ἐστήριξε τὴν ἠθικὴν του διδασκαλίαν, εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Διὰ τοῦτο αἱ δέκα ἐντολαὶ ἔχουν ἀξίαν δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶναι αἰώνιου κύρους καὶ σημασίας.

Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου = μεγαλοπρεπῆς ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, ὅτι αὐτὸς καὶ οὐδεὶς ἄλλος εἶναι Κύριος καὶ Θεός (μονο-

Θεοσμός). **ἐξ οἴκου δουλείας** = ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς δουλείας ὑπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. **εἰδωλῶν** = οἰαδήποτε πράστασις, ἀγάλμα, ἐκ ξύλου ἢ λίθου ἢ μετάλλου, ποῦ ἐλατρεῖτο ὡς θεότης. **ὁμοίωμα** = εἰκὼν, πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς τι ἄλλο. **Θεὸς ζηλωτῆς** = Θεὸς ζηλόφθονος, διότι δὲν ἀνέχεται νὰ λατρευθῆται ἄλλο τι ὡς Θεὸς πλην Αὐτοῦ. **οὐ λήψει τὸ ὄνομα** = δὲν θὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἄνευ λόγου εἰς τὰς ἡμιλίαις ἢ εἰς τοὺς ὄρκους. **σάββατον** = ἀνάπαυσις, ἡμέρα ἀργίας. **σάββατα** = ἀναπαύθητι. Καθιερώνεται ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, τὸ Σάββατον, ὡς ἡμέρα ἀργία, ἀμειρωμένη ἀπολύτως εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν. Διὰ τοὺς Ἑβραίους ἡ Σαββατιανὴ ἀργία ἦτο σπουδαιότατη ἐντολή, τὴν ὅποιαν ἐφρόντιζον νὰ τηρῶσιν ἀκριβέστατα. **ἴνα εὖ σοι γένηται** = ἴνα εὐτυχῆσῃς. **γῆ ἀγαθὴ** = γῆ εὐφορος. **οὐ μοιχεύσεις** = δὲν θὰ διαπράξῃς πορνείαν, συνάπτων παρανόμους σχέσεις πρὸς ξένην γυναῖκα. **οὔτε τὸν παῖδα, οὔτε τὴν παιδίαν** = οὔτε τὸν ὑπῆρέτην, οὔτε τὴν ὑπῆρέτριαν. **ὑποζύγιον** = τὸ ζῶον.

10. "Ἄλλαι ἠθικαὶ ἐντολαὶ τῆς Μωσ. Νομοθεσίας

(Ἐξὸδ. ΚΑ' 1 - 3, 12 - 18, 24 - 26, ΚΒ' 20 - 31, ΚΓ' 1 - 14)

ΚΑ' 1 - 3. **Δικαιώματα** = ἐντολαί. **ἀπελευσεται δωρεάν** = θὰ φύγῃ, θὰ ἀπελευθερωθῇ δωρεάν, χωρὶς νὰ πληρώσῃ λύτρα.

Στίχ. 12 - 18. **Ὁ δὲ οὐχ ἐκὼν** = ὁ φονεύσας τινὰ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀλλὰ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ. **τόπον οὐ φεύξεται** = καταφύγιον, ὅπου θὰ ὑπάγῃ. **καὶ καταδυναστεύσας αὐτὸν ἀποδῶται** = καὶ ἐὰν διὰ τῆς βίας πωλήσῃ αὐτὸν ἢ εὐρεθῇ εἰς χεῖράς του.

Στίχ. 24 - 26. **Κατάκουμα** = ἐὰν σὲ κάψῃ καὶ σοῦ προξενήσῃ πληγὴν. **μῶλωψ** = πληγὴ, κτύπημα.

ΚΒ' 20 - 31. **Προσῆλυτον οὐ κακώσετε** = δὲν θὰ κάμητε κακὸν εἰς ξένον, ὁ ὅποιος ἀκολουθεῖ τὸν Μωσ. Νόμον καὶ ὑπηρετεῖ εἰς τὴν οἰκογενεῖάν σου. **οὐκ ἔση κατεπίγων** = δὲν θὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος ταχέως, ἐπειγόντως. **ἐνεχύρασμα** = ἐνεχυρον πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ χρέους. **περιβόλαιον** = ἐνδυμα. **τὸ ἱμάτιον ἀσχημοσύνης αὐτοῦ** = τὸ ἐνδυμα, μὲ τὸ ὅποιον σκεπάζει τὴν γυμνάτητά του. **οὐ κακὸς ἐρεῖς** = δὲν θὰ κακολογῆς. **ἀπαρχὰς ἄλωνος** = τὰ πρῶτα ἀλωνίσματα, τὸν πρῶτον σίτον. **ληνὸς** = πατητήριον, ὅπου πατῶσι τὰ σταφύλια. **θηριάλωτον** = ζῶον, τὸ ὅποιον ἔχει σπαραχθῆ ἀπὸ θηρίον.

ΚΓ' 1 - 14. **Ἀκοὴν ματαίαν** = λόγον ψευδῆ, συκοφαντίαν. **οὐ συγκατακαθήσῃ** = δὲν θὰ καθίσῃς μαζί με ἄδικον, δὲν θὰ πάρῃς τὸ μέρος ἐνὸς ἀδίκου. **οὐ προστεθήσῃ μετὰ πλήθους** = δὲν θὰ πηγαίνῃς με τοὺς πολλοὺς, διὰ νὰ κάμης τὸ κακὸν καὶ νὰ καταπνίξῃς τοιοῦτοτρόπως με τὴν βοήθειαν τῶν ἰσχυρῶν τὸ δίκαιον. **ὑπὸ τὸν γόμον** = κάτω ἀπὸ τὸ φορτίον. **συναρεῖς** = θὰ σηκώσῃς μαζί με τὸ φορτίον. **οὐ διαστρέψῃς κρίμα πένθητος** = δὲν θὰ διαστρέψῃς τὸ δίκαιον, δὲν θὰ ἀδικήσῃς τὸν πτωχόν. **λυμáινεται ρήματα δίκαια** = διαστρέφει τοὺς δικαίους λόγους, τὰ δῶρα κάμνον τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ λέγῃ καὶ νὰ μὴ πράττῃ τὸ δίκαιον. **ἄφρῃσιν ποιήσεις καὶ ἀνήσεις αὐτήν** = θὰ ἀφήσῃς αὐτὴν ἀκαλλιέργητον. **ἴνα ἀναψύξῃ** = διὰ νὰ ἀναπαυθῇ.

11. Συμβουλαὶ τοῦ εὐσεβοῦς Τωβίτ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Τωβίαν

(Τωβίτ Δ' 1 - 12, 13 - 21)

Ὁ εὐσεβὴς Τωβίτ ἀπήχθη αἰχμάλωτος μαζὶ με τοὺς συμπατριώτας του εἰς τὴν Νινευτ τῆς Ἀσσυρίας. Ἐκεῖ, μακρὰν τῆς πατρίδος, παρὰ τὸν σκληρὸν βίον καὶ τοὺς διωγμοὺς, ἔζη βίον δίκαιον καὶ ἐτήρει πιστῶς τὸν Νόμον. Προαισθανθεὶς τὸν θάνατόν του, ἀπέστειλε τὸν υἱὸν του εἰς Ράγους τῆς Μηδείας, ἵνα λάβῃ παρὰ τινος Γαβαβὴλ δέκα τάλαντα, τὰ ὅποια εἶχε δανείσει εἰς αὐτόν. Φοβούμενος δὲ μήπως ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ υἱοῦ του ἀποθάνῃ, δίδει εἰς αὐτόν τὰς τελευταίας συμβουλὰς. Αὗται διακρίνονται διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν καθαρότητα τῶν νοημάτων. Δι' αὐτάς καὶ εἷς ἅγιος χριστιανὸς θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ : πόσον προσεγγίζουν εἰς τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου! Εἰς τοὺς λόγους τοῦ Τωβίτ εὐρίσκομεν (στίχ. 15) καὶ τὸ ὠραῖον ρητὸν τοῦ Κυρίου « ὁ σὺ μισεῖς, ἐτέρῳ μὴ ποιήσης » (Ματθ. ζ' 12).

Ἡτησάμην θάνατον = ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἀποθάνω, ἵνα ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς (ἰδὲ κεφ. 6). **μὴ ὑπερίδης** = μὴ καταφρονήσης. **εὐοδαὶ ἐσονταί** = θὰ κατευδωθῶσι, θὰ ἔχῃς ἐπιτυχίαν. **θέμα ἀγαθὸν** = ἀπόθεμα, θησαυρὸν ἀγαθόν. **ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια μεγάλη** = ἀπὸ τὸν φαῦλον βίον θὰ προέλθῃ πενία καὶ ἐλάττωσις τῆς περιουσίας. **μὴ αὐλισθήτω** = ἄς μὴ μένῃ εἰς τὴν αὐλὴν σου, εἰς τὸν οἶκόν σου ὁ μισθὸς τῆς ἐργασίας, τὸν ὅποιον ὀφείλεις εἰς τοὺς ἐργάτας. **ὅπως αἱ τρίβοι καὶ αἱ βουλαὶ σου εὐδοθῶσι** = ὅπως οἱ δρόμοι σου (τὰ διαβήματά σου) καὶ τὰ σχέδιά σου ἐπιτύχωσιν.

12. Ἡ μεγάλη ἀξία τῆς σοφίας

(Παροιμ. Γ' 13 - 20)

Ἡ σοφία καὶ γενικῶς ἡ μόρφωσις χαρακτηρίζεται εἰς τὰς Παροιμίας ταύτας ὡς τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀνώτερον χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου καὶ παντὸς θησαυροῦ. Εὐτυχεῖς εἶναι οἱ κατέχοντες αὐτήν, διότι δι' αὐτῆς οὗτοι θὰ ἔχωσι δόξαν, πλοῦτην, μακροβιότητα, ἀγάπην, εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν.

Εὐγνωστος = εὐκόλως γνωρίζεται. **ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς** = δίδει καὶ μετὰ τὰς δύο χεῖρας, δηλαδὴ ἀφθόνως, δόξαν καὶ πλοῦτην. **ξύλον ζωῆς** = εἶναι πηγὴ ζωῆς διὰ τοὺς ἔχοντας αὐτήν.

Η ΕΝ ΨΑΛΜΟΙΣ ΚΑΙ ΥΜΝΟΙΣ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

13. Ὕμνος πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τὴν θαυμαστὴν
διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης

(Ἐξόδ. ΙΕ' 1 - 20)

Ὁ Φαραὼ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν καταστρεπτικῶν δέκα πληγῶν ἐκάμφθη καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Σκληροτραχῆλος ὅμως ὢν, μετενόησε καὶ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τῶν Ἰσραηλιτῶν μὲ πολὺν στρατόν. Οἱ Ἰσραηλιταὶ εἶχον φθάσει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν διὰ θαύματος διέβησαν, διότι ὁ Θεὸς διήνοιξε μίαν δίοδον διὰ μέσου τῆς θαλάσσης καὶ τοιουτοτρόπως ἀβρόχοις ποσίν, ὡσὰν διὰ ξηρᾶς, ἐπέρασαν εἰς τὴν ἀντικρινὴν ὄχθην. Ἡθέλησε καὶ ὁ Φαραὼ μὲ τὸν στρατόν του νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον πέρασμα, ἀλλὰ διὰ θαύματος ἠνώθησαν τὰ ὕδατα καὶ ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι. Ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ Ἰσραηλιταὶ δοξάζουν τὸν Θεόν, διότι ἔσωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων. Ὁ ὕμνος τῶν αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι ἀπλοῦς μὲν, ἀλλὰ γεμᾶτος δύναμιν καὶ φλόγα θρησκευτικὴν καὶ πλούσιος εἰς εἰκόνας καὶ παραστάσεις πολὺ ζωηρὰς καὶ ἐκφραστικᾶς.

Ἦσε = ἔψαλεν, ἐξύμνησεν (ἀόρ. τοῦ ἄδω). **ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται** = διότι εἶναι δεδοξασιμένος δι' ἐνδόξου θριάμβου. **ἵππον καὶ ἀναβάτην** = τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἵππεῖς. **καὶ ὑψώσω αὐτόν** = καὶ θὰ δοξάσω αὐτόν. **Κύριος συντρίβων πολέμου** = ὁ Κύριος θριαμβευτὴς εἰς τοὺς πολέμους. **ἀναβάτας τριστάτας** = τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ γενναίους ἀναβάτας τῶν ἀρμάτων, οἱ ὅποιοι συνήθως ἦσαν τρεῖς, ὁ ἠνίοχος καὶ δύο πολεμισταί. **ἡ δεξιὰ σου** = ἡ δύναμις σου, ἡ προστατευτικὴ χεὶρ σου. **καὶ τῷ πληθει τῆς δόξης** = καὶ μὲ τὴν μεγάλην σου καὶ δεδοξαμένην δύναμίν σου. **διὰ πνεύματος τοῦ θυμοῦ σου** = μὲ τὸ ὄργιον φύσημά σου, διὰ τοῦ ὁποίου διεχωρίσθησαν τὰ ὕδατα εἰς δύο. **ἐπάγη ὡσεὶ τείχος** = ἔπρξαν τὰ ὕδατα τόσον, ὥστε ἔγιναν τείχος. **μεριῶ σκύλα** = θὰ μοιράσω λάφυρα, τὰ ὁποῖα θὰ πάρω, λέγει μὲ ἀλαζονεῖαν ὁ Φαραὼ, ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας. **ἐμπλήσω ψυχὴν μου** = θὰ πληρώσω ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς μου. **ἔδυσαν ὡσεὶ μόλιβος** = ὡσὰν μόλυβδος ἐβυθίσθησαν μέσα εἰς τὰ πολλὰ ὕδατα. **ποιῶν τέρατα** = ποιῶν θαύματα. **παρεκάλεσας τῇ ἰσχυί σου εἰς κατάλυμα ἁγίόν σου** = ἐνίσχυσες μὲ τὴν δύναμίν σου τὸν λαόν, ὥστε νὰ φθάσῃ σῶος εἰς τὴν ἁγίαν σου κατοικίαν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἁγίαν γῆν τῆς Χαναάν. **καὶ ὠργίσθησαν** = καὶ συνεταράχθησαν. **ὠδίνες ἔλαβον** = οἱ πόνοι ἔπιζαν τοὺς Φιλιστίνους καὶ οἱ φόβοι, μόλις ἤκου-

σαν τόσα θαυμασία ἔκαμεν ὁ Θεὸς πρὸς σωτηρίαν των. **ο λαός σου, ὃν ἐκτίσω** = ὁ λαός, ὁ ὅποιος ἀνήκει εἰς σέ, εἶναι περιούσιος λαός σου. **εἰς ὄρος κληρονομίας σου** = εἰς τὸ ὄρος, τὸ ὁποῖον ἀνήκει ὡς κληρονομία εἰς τὸν λαόν σου. **ἁγίασμα** = ἁγία γῆ. **τὸν αἰῶνα καὶ ἀπ' αἰῶνα ἔτι** = αἰωνίως, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

14. Τὸ κύκνειον ᾠσμα τοῦ Μωϋσέως. Ἡ τελευταῖα αὐτοῦ

(Δευτ. ΑΒ' 1 - 23, 39 - 44)

Εἰς τὴν προκειμένην ᾠδὴν ὁ Μωϋσῆς μετὰ τὴν περιγραφὴν τῶν πολλῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀχάριστον καὶ ἀδιόρθωτον Ἰσραηλιτικὸν λαόν, ἐπειδὴ προαισθάνεται τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, δίδει τὰς τελευταίας συμβουλὰς πρὸς τὸν λαόν. Συνήθως ὁ ὕμνος αὐτὸς ὀνομάζεται « κύκνειον ᾠσμα τοῦ Μωϋσέως », διότι ὁμοιάζει πρὸς τὸ θρηνώδες καὶ τελευταῖον ᾠσμα κύκνου. Ὁ ὕμνος εἶναι πλήρης ὑψηλῶν νοημάτων. τὰ ὅποια ἐκφράζονται μὲ γλῶσσαν ἀπλὴν μὲν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπεῖ, ἐπιβλητικὴν, ζωηρὰν καὶ λιαν παραστατικὴν. Ἡ ᾠδὴ αὕτη εἶναι μία τελευταία ἀκτινοβολία τοῦ θείου πνεύματος τοῦ μεγάλου Μωϋσέως καὶ εἰς ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ὕμνους τῆς Παλ. Διαθήκης. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστου καταλαμβάνεται ἀπὸ δέος καὶ εὐλάβειαν ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, οὗτινος ὁ Μωϋσῆς ἐξυμνεῖ τὰ θαυμάσια ἔργα καὶ τὴν πολλὴν ἀγαθότητα μὲ προφητικὴν ἔξαρσιν. Ἐν τῷ ὕμνῳ τούτῳ φαίνεται ἡ θεία πνοή, ἡ ὁποία ἐνέπνεε τὴν ψυχὴν τοῦ Μωϋσέως. Ἐπῆρξεν οὗτος πράγματι μέγας νομοθέτης, μέγας ἡγέτης καὶ τόσον μέγας προφήτης τοῦ Ἰσραὴλ, ὥστε ἡ ἰδία Ἀγία Γραφὴ λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι « οὐκ ἀνέστη ἔτι προφήτης ἐν Ἰσραὴλ ὡς Μωϋσῆς » (Δευτ. ΑΔ' 10). Μόνον εἶς ἤλθε νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς ἄλλους προφήτας καὶ νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν τελειοτάτην ἀποκάλυψιν καὶ τὴν ὑψίστην σωτηρίαν, ὁ Χριστός, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ θεόπνευστος Μωϋσῆς προεφήτευσε λέγων : « προφήτην ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου ὡς ἐμὲ ἀναστήσει σαι Κύριος ὁ Θεός σου, αὐτοῦ ἀκούσεσθε » (Δευτ. ΙΗ' 15, Πράξ. γ' 22).

1 - 23. **Πρόσεχε οὐρανὲ** = θαυμασία στροφή πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅπως δώσωσι προσοχὴν καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας. Ὅταν ὁμιλῇ εἰς προφήτης, ὀφείλει τὸ σύμπαν ὅλον νὰ προσέξῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ τοὺς λόγους του, διότι δι' αὐτοῦ ὁμιλεῖ αὐτὸς ὁ Θεός. **προσδοκάσθω ὡς ὑετός** = ἄς δεχθῇ τοὺς λόγους μου, ὅπως περιμένει τὴν εὐεργετικὴν βροχὴν.

ἀγρωστis = ἀγριόχορτον. **νιφετός** = χιόν, νιράδες χιόνος. **τὸ ὄνομα Κυρίου ἐκάλεσα** = τὸν Κύριον θὰ ἐξυμνήσω πρῶτον. **αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κρίσεις** = τὰ ἔργα του εἶναι δίκαια. Οἱ στίχοι 4 καὶ 5 περιέχουν μίαν ἀντίθεσιν, δεικνύουσιν πόσον πιστὸς ὑπῆρξεν ὁ Θεὸς εἰς τὰς ἐπαγγελίας του καὶ πλουσιοπάροχος εἰς τὰς εὐεργεσίας του καὶ πόσον ἀχάριστος ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, καὶ τοῦτο εἶναι μία κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ὕμνου. **μωμητὰ** = διεσθαρμένα, ἀμαρτωλά, ἤτοι δὲν εἶναι τέκνα του οἱ διεσθαρμένοι, οἱ ὅποιοι ἠμάρτησαν ἔναντι τοῦ Θεοῦ. **μνησθήτε ἡμέρας αἰῶνος** = ἐνθυμηθῆτε τὰς ἡμέρας τῶν παλαιῶν καιρῶν, δηλαδὴ τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ κατὰ τοὺς περασμένους αἰῶνας. **σύντε ἔτη γενεῶν γενεαῖς** = τὸ αὐτὸ νόημα, δηλ. παρατηρήσατε, ἐνόησατε τὰ συμβάντα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν κατὰ τὸ παρελθόν. Ἀπὸ τοῦ στίχ. 8 ἕως 19 γίνεται λεπτομερὴς ἀπαρίθμησις τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας. **κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων Θεοῦ** = (κατὰ τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον) συμφώνως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν. **μερίς Κυρίου** = μερίδιον ἀνήκον εἰς τὸν Κύριον εἶναι ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός. **σχοίνισμα κληρονομίας** = μερίδιον κληρονομικόν. **αὐτάρκησεν αὐτὸν** = ἔδωκε πρὸς συντήρησίν του πολλὰ, ὥστε νὰ εἶναι αὐτάρκης, νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε. **διεῖς τὰς πτέρυγας** = ἀπλώσας τὰς πτέρυγας του. **ἐπὶ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ** = ἐπὶ τῶν νότων, ἐπὶ τῆς ράχεώς του. **ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἰσχύν τῆς γῆς** = ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς χώραν ὑψηλὴν, ὄρεινὴν, συνεπῶς ἰσχυράν. Ἡ Χαναάν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ὄρεινὴ χώρα. **νεφρὰ πυροῦ** = τὸ ἐντὸς, ἡ καρδιά τοῦ σίτου. **αἶμα σταφυλῆς** = (μεταφορικῆ εἰκὼν) τὸν χυμὸν τῆς σταφυλῆς. **ἀπελάκτισεν** = ἀπεδίωξεν, ἐγκατέλειψεν ὁ ἡγαπημένος λαὸς τὸν Θεόν του. **παρώξυνάν με ἐπ' ἄλλοτρίους** = προὐκάλεσαν τὴν ζηλοτυπίαν μου, λατρεύσαντες ἄλλοτρίους, ξένους θεούς. **ἐν βδελύγμασιν** = με εἶδωλα, με ἀγάλματα ψευδῶν θεῶν. **πρόσφατοι ἦκασιν** = πρὸ ὀλίγου ἦλθον, εἶναι νέοι θεοὶ τὰ εἶδωλα ταῦτα. **παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ Θεῶ** = οἱ Ἰσραηλιταὶ προὐκάλεσαν τὴν ζηλοτυπίαν μου μετὰ τὴν λατρείαν Θεοῦ, ποὺ δὲν εἶναι Θεός, ἀλλ' εἶδωλον διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ θὰ προκαλέσω τὴν ζηλοτυπίαν των, βοηθῶν ἔθνη, τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἀληθινὰ ἔθνη, τὰ ὅποια εἶναι ἀνάξια τῆς προστασίας μου καὶ ἀσύνητα. **καυθήσεται ἕως ἔδου κάτω** = θὰ μεταδοθῆ τὸ πῦρ τῆς ὀργῆς μου ἕως εἰς τὸν Ἄδην, κάτω ἀπὸ τὴν γῆν.

39 - 44. **Ὁς ἐξελεύεται** = ὁ ὅποιος θὰ εἶναι ἰκανὸς νὰ σώσῃ τινὰ ἀπὸ τὰς χειρὰς μου. **ἀρῶ** = θὰ ὑψώσω. **παροξυνῶ ὡς ἀστραπὴν τὴν μάχαιράν μου** = θὰ ἀκονίσω τὴν ἀπαστράπτουσαν μάχαιράν μου. **καὶ ἀνθέξεται κρίματος ἡ χεὶρ μου** = καὶ ἡ χεὶρ μου θὰ ἀποδίδῃ πάντοτε τὸ δίκαιον, θὰ τιμωρῶ πάντοτε δικαίως.

Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, περὶ τοῦ βίου τοῦ Μωϋσέως ἢ περὶ τῆς κατ' ἀρετὴν τελειότητος, Migne. E.P. 44, 429.

Εἰς αὐτὴν τὴν περικοπὴν ὁ μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Γρηγόριος, ἐπισκοπὸς Νύσσης, περιγράφει τὴν ἠθικὴν τελειότητα τοῦ Μωϋσέως. Ὁ Μωϋσῆς ἠξιώθη νὰ καλεῖται « φίλος τοῦ Θεοῦ ». Αὐτὸς ἠδυνήθη καὶ ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ νὰ μεταβάλλῃ, ὥτε ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ ἐξοντώσῃ καὶ αὐτὸν (τὸν Μωϋσέα), ἐὰν ἤθελεν ἐξοντώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τὰς συνεχεῖς παρανομίας των. Ὁ Θεός, ἵνα μὴ λυπηθῇ τὸν Μωϋσέα, δὲν ἐξολόθρευσε τὸ Ἰσραηλιτικὸν ἔθνος·

τόσον ἡγάπα τὸν Μωϋσέα, ὁ ὁποῖος εἰς τοιαύτην τελειότητα εἶχε φθάσει, ὥστε δὲν ἔκαμνε τὸ καλὸν καὶ δὲν ἔζη ἐναρέτον βίον ἀπὸ φόβου τῆς κολάσεως ἢ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι κατὰ τὸν Γρηγόριον ἡ τελειότης τοῦ βίου.

Τὴν ἐνδεχομένην τελειότητα = τὴν τελειότητα, τὴν ὁποῖαν εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος. **Ἐγνων σε παρὰ πάντας** = σὲ ἡγάπησα περισσότερο ἀπὸ ὅλους. **Ἐλόμενον** = προτιμήσαντα. **ἰλωθεὶς δι' εὐμενείας** = νὰ ἐξίλωθῃ, νὰ συμφιλιωθῇ μετ' εὐμενείας. **πρὸς τὸν ἀκρότατον ὄρον** = πρὸς τὸν ὑψιστον βαθμὸν. **πραγματευτικῇ τινι καὶ συναλλαγματικῇ διαθέσει κατεμπορευομένους τῆς ἐναρέτου ζωῆς** = οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν κατ' ἀρετὴν ζωὴν φέρονται ὡς ἔμποροι, δεικνύοντες διάθεσιν καὶ πνεῦμα συναλλαγῆς καὶ διαπραγματεύσεως. Οὗτοι δηλαδὴ σκέπτονται ὡς ἔμποροι, ὅταν κἀκονοῦν τὸ καλόν, ἐπειδὴ θὰ ἀμειψῶσιν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀποφεύγουν τὸ κακόν, διότι φοβοῦνται τὰ βάσανα τῆς κολάσεως. **τῶν ἐν ἐπαγγελίαις δι' ἐλπίδος ἀποκειμένων** = τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ἀπόκεινται διὰ τοὺς δικαίους καὶ τὰ ὅποια ἐλπίζουν οὗτοι νὰ ἐπιτύχωσι, διότι τὰ ἔχει ὑποσχεθῆ ὁ Θεός. **ἐράσμιον** = ἀγαπάμενον.

15. Ὕμνος τῆς Ἄννης, μητρὸς τοῦ Σαμουὴλ

(A' Βασ. Β' 1 - 11)

Ἡ εὐσεβὴς Ἄννα ἐλυπεῖτο πολὺ, διότι ἦτο ἄτεκνος, καὶ παρεϊλάει διαρκῶς τὸν Θεὸν νὰ τῆς χαρίσῃ τέκνον. Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῆς καὶ ἀπέκτησεν υἱόν, τὸν Σαμουὴλ. Οὗτος ἀνεδείχθη ὕστερον ὁ σπουδαιότερος ὀργανωτῆς τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς τῶν Ἰουδαίων μετὰ τὸν Μωϋσέα. Ἡ Ἄννα πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸν ἀφιέρωσε τὸ τέκνον τῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ — εἰς τὴν Σικληνὴν τοῦ Μαρτυρίου — ὅποτε ἀναπέμπει πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεὸν τὸν προκειμένον χαριέστατον καὶ πλήρη ὑψηλῶν νοσημάτων ὕμνον. Εἰς τοῦτον τονίζεται ἰδιαιτέρως ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Θεὸς συνηθέστατα ἀνυψώνει τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους, ὅταν ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς Αὐτόν, καὶ ταπεινώνει τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἀλαζόνας καὶ σοφοὺς. Ὁ ὕμνος οὗτος ὁμοιάζει κατὰ τὸ περιεχόμενον πρὸς τὸν ὕμνον τῆς Θεοτόκου « Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον » (Λουκ. α' 46 - 54), τὸν ὁποῖον εἶπεν ἡ Παναχία, διότι ἠξίωσεν ὁ Θεὸς αὐτὴν τὴν ταπεινὴν γυναῖκα νὰ γίνῃ μήτηρ τοῦ Σωτῆρος (ἰδὲ σελ. 79).

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου = ἐνισχύθη καὶ ἐχώρη ἡ καρδιά μου πλησίον τοῦ

Θεοῦ. **κέρας** = δύναμις. **ἐπλατύνθη** = ἤνοιξα τὸ στόμα μου πρὸ τῶν ἐχθρῶν μου, τὸ ὅποιον πρὶν εἶχον κλειστὸν ἀπὸ ἐντροπῆν, διότι ἤμην στεῖρα. **μὴ λαλεῖτε ὑψηλά** = μὴ λέγετε ἀλαζονικούς λόγους. **τὰ ἐπιτηδεύματα** = τὰ ἔργα, τὰ σχέδια Αὐτοῦ. Ὁ Κύριος ζυγίζει τὰ πονηρὰ σχέδια τῶν ἀμαρτωλῶν, διότι γνωρίζει αὐτά, ὅσον-δήποτε καὶ ἂν κρύπτανται. **παρήκαν γῆν** = ἀφήκαν, δὲν εἰργάσθησαν τὴν γῆν, ἀνεπαύθησαν, διότι δὲν ἐστεροῦντο πλέον. **οὐκ ἐν ἰσχυρί δυνατὸς ἀνὴρ** = ὁ ἀνθρώπος δὲν ἐπικρατεῖ μετὰ τὴν δύναμίν του, ἀλλὰ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. **συνιεῖν** = εἰς τὸ νὰ ἔχωσι σύνεσιν. **καὶ ὑψώσει κέρασ χριστοῦ αὐτοῦ** = καὶ θὰ ἀνυψώσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Μεσσοῦ του, τοῦ Σωτῆρος. Ἐδῶ προλέγεται ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, λόγος Α' περὶ τῆς Ἄννης' ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « Ὑψώθη κέρασ ἐν Θεῷ μου », Mign. E. II. 53-54, 663.

Εἰς τὸ τεμάχιον τοῦτο ὁ ἱερός Χρυσόστομος παρατηρεῖ, ὅτι ἡ δόξα τῆς ταπεινῆς Ἄννης ὑπῆρξε μεγίστη καὶ αἰωνία, διότι ἤτο εὐσεβῆς καὶ προὔτιμα τὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ μᾶλλον παρὰ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξαν. Ὅλοι οἱ λαοὶ ἐγκωμιάζουσι τὴν ἀρετὴν τῆς Ἄννης, ἐν ᾧ ἄλλων ἰσχυρῶν βασιλείων καὶ στρατηγῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν ἐχάθη τὸ ὄνομα καὶ οὐδεὶς μνημονεύει αὐτούς.

Τὸ ὕψος = ἡ δόξα. **βεβαίαν** = ἀσφαλῆ, στερεάν. **τὴν εὐτέλειαν** = τὴν ἀσημότητα, τὴν μηδαιμνότητα. **πραγματευσάμενοι** = κατορθώσαντες, πράξαντες. **ἄληστον** = ἀλησιμόνητον. **ὑπομνήματα** = μνημεῖα, ἱστορίας. **εὐφημία** = καλὴ φήμη, ἐγκώμιον. **τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς** = τὸν ἀγνόν καὶ ἄγιον βίον τῆς. **τῆ περιφανεῖα** = τὴν λάμψιν, τὴν δόξαν.

16. Ψ α λ μ ο ς 1ος

Αἱ δύο ὁδοὶ

Ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεῦτερος ψαλμὸς εἶναι μία καλὴ εἰσαγωγή εἰς ὅλους τοὺς ψαλμούς, διότι ὁ πρῶτος εἶναι ἠθικὸς κατὰ τὸ περιεχόμενον καὶ ὁ δεῦτερος προφητικὸς. Ὅλον δὲ τὸ περιεχόμενον τῶν ψαλμῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἠθικῆς διδασκαλίας καὶ προφητείας περὶ τοῦ Κυρίου. Πολλοὶ μάλιστα ἐθεώρουσι αὐτούς τοὺς δύο ψαλμούς ὡς ἓνα ψαλμόν, ἀρχίζοντα καὶ τελειώνοντα μετὰ ἓνα μακαρισμόν. Ὁ πρῶτος ψαλμὸς περιγράφει τὴν τύχην τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀσεβῶν ἢ ἄλλως τὰς δύο ὁδοὺς, τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας.

Ἐν βουλῇ ἀσεβῶν = εἰς τὰ συμβούλια τῶν ἀσεβῶν. **ἐπὶ καθέδρα λοιμῶν** = εἰς τὴν ἔδραν κακοποιῶν καὶ ἀμαρτωλῶν, διὰ νὰ κηρύττῃ ἀπὸ τῆς ἔδρας ταύτης τὸ κακὸν καὶ νὰ παρασύρῃ τοὺς ἄλλους. **παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων** = παρὰ τὰς ὕχθας τῶν ποταμῶν, ρυάκων καὶ ἐξῆς. **οὐκ ἀπορροῦσεται** = δὲν θὰ πέσουν τὰ φύλλα. **ὡς ὁ χνοῦς** = ὡς ὁ κομιρτός. **οὐκ ἀναστήσονται ἐν κρίσει**

= οί άσεβεΐς δέν θά έχωσι τήν δύναμιν νά σταθώσιν ὄρθιοι καί θαρραλέοι πρό τῆς κρίσεως τοῦ δικαίου Θεοῦ. **ὁδός δικαίων** = ἡ ζωή, ἡ συμπεριφορά τῶν δικαίων.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ὁμιλία εἰς τόν πρῶτον Ψαλμόν, Migu. E.II. 29, 221.

Εἰς τὸ τεμάχιον τοῦτο ὁ Μ. Βασίλειος περιγράφει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρώτου ψαλμοῦ τὰς δύο ὁδοὺς, τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας, τὰς δυσκολίας τῆς μιᾶς καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἄλλης καὶ γενικῶς πῶς διάγουν οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἢ τὴν ὁδὸν τῆς κακίας.

Ἐγχρονίσας = ὁ μὴ χρονοτριβῶν, ὁ μὴ διάγων τὸν καιρὸν του. **πρανῆς** = κατηφορικός. **ὑποφαίνει** = μόλις δεικνύει. **ἰλιγγιᾶ** = θαμβώνεται, ζαλίζεται. **μετοκλάζω** = καθήμαι ὀκλαδόν, με λυγισμένα τὰ γόνατα, καταπίπτω, κουράζομαι. **σαρκὸς εὐπάθεια** = τὸ νὰ μὴ συγκρατῆ τις τὰ σαρκικά πάθη, τὰς ἐπιθυμίας. **δουλαγωγία** = κυριαρχία, συγκράτησις. **ὄρχησις** = χορός.

17. Ψ α λ μ ὸ ς 2ος

Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ

Ὁ ψαλμὸς αὗτος περιγράφει μὲ ζωηρὰς ἐκφράσεις καὶ εἰκόνας τὸν θρίαμβον τοῦ βασιλέως Χριστοῦ ἐναντίον τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς, οἱ ὅποιοι ἐξηγγέρθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ κατεδίωξαν αὐτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του, ἀντιδρῶντες εἰς τὴν ἴδρυσιν τῆς βασιλείας του ἐπὶ τῆς γῆς. Τὴν προφητικὴν σημασίαν τοῦ ψαλμοῦ δέχονται καὶ οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς τῆς Κ. Διαθήκης (Πράξ. δ' 25-27, ιγ' 33, Ἐβρ. α' 5, ε' 5, Ἀποκ. β' 27, ιθ' 15).

Ἰνατί ἐφρούραξαν ἔθνη = προσίμιον ἐξ ἐφόδου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ προφήτης ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν του διατὶ τὰ ἔθνη μαίνονται ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ. **ἐμελέτησαν κενὰ** = διενεώθησαν ἀνόητα πράγματα, τὰ ὅποια δὲν δύνανται νὰ πραγματοποιήσωσι. **διαρρήξωμεν τοὺς δεσμούς** = ἄς ἀποτινάζωμεν τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου. **ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεὺς** = ἐγὼ δὲ ἀρίστην βασιλεύς. **υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε** = σὺ εἶσαι πάντοτε, αἰώνως υἱὸς μου, ἀλλὰ ἐνεσαρκώθης τώρα, γενόμενος ἄνθρωπος. Ὡς γνωστόν, καὶ κατὰ τὴν Βάπτισιν καὶ κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν ὁ Θεὸς διακηρύττει, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ὀγαπητός. **ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾶ** = θά διακυβερνήσης αὐτοὺς μὲ σκληρὸν σιδηροῦν καὶ θά συντριψῆς τοὺς ἐχθροὺς εὐκόλως, ὡς σκευὴ κεραμέως. **ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ** = ἡ χαρὰ διὰ τὸν Θεὸν πρέπει νὰ συνοδεύηται καὶ ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ φόβον, διότι ἐκεῖνος εἶναι Θεός, ἡμεῖς δὲ ἄνθρωποι. **δράξασθε παιδείας** = προσκολληθῆτε εἰς τὴν παιδείαν καὶ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰς ἀποτυχίας σας εἰς τὴν ἀνταρσίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ ὀργισθῇ ὁ Κύριος καὶ ἀφανισθῆτε, διότι ἐφύγατε ἀπὸ τὴν δικαίαν ὁδόν.

18. Ψαλμὸς 50ὸς
Ἡ μετάνοια τῶν ἁγίων

Ὁ ψαλμὸς οὗτος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ψαλμὸς μετανοίας καὶ ὡς ποίημα εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς θρησκευτικῆς ποιήσεως τοῦ κόσμου. Ὁ Δαβὶδ ἐποίησε τὸν ψαλμὸν τοῦτον, ὅταν ὁ Θεὸς ἤλεγξε τοῦτον δριμύως διὰ τοῦ προφήτου Νάθαν, διότι ἐφόνευσε διὰ δόλου τὸν στρατηγὸν Οὐρίαν, ἵνα λάβῃ τὴν ὡραίαν γυναῖκά του Βηρσαβεεὺ ὡς σύζυγον. Μετενόησε πικρῶς διὰ τὸ ἁμάρτημα τοῦτο καὶ μὲ τὸν ψαλμὸν τοῦτον ἐκφράζει τὴν λύπην του, ἐπικαλούμενος τὸ μέγα ἔλεος τοῦ οἰκτιρμονοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτόν. Εἰς τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας συχνότατα ἀντὶχρῆ ὁ θαυμασιὸς ψαλμὸς « Ἐλέησόν με ὁ Θεός ».

Κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου = συμφώνως πρὸς τὸ μέγα ἔλεός σου· διὰ μεγάλα ἁμαρτήματα μόνον τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἱκανὸν νὰ φέρῃ τὴν συγχώρησιν, διὰ τοῦτο τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐπικαλεῖται ὁ Δαβὶδ. **ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου** = διὰ νὰ ἀποδειχθῇ δικαία ἡ κρίσις σου. Οἱ ἄνθρωποι συνήθως εὐρίσκουν αὐστηρὰν τὴν κρίσιν καὶ τιμωρίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὰς κακίας των, ὁ Δαβὶδ ὅμως ὁμολογεῖ, ὅτι πάντοτε εἶναι δικαία ἡ θεία κρίσις, δι' ὅσα δὲ καὶ ἂν ὑποφέρῃ, τιμωρούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δικαίως πάσχει. **σοὶ μόνῳ ἤμαρτον** = ἀπέναντί σου μόνον εἶμαι ἔνοχος, διότι, παρὰ τὰς εὐεργεσίας σου, παρέβην τὰς ἐντολάς σου καὶ διότι σὺ εἶσαι ὁ φρουρὸς τῆς ἠθικῆς τάξεως ἐν τῷ κόσμῳ. **ἐν ἀνομίαις σου ἐλήφθην** = ἡ σὺλληψίς μου ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἔγινε μὲ ἁμαρτίας, ἐξ αἰτίας τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. **τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια** = τὰς ἀγνώστους καὶ κεκρυμμένας βουλάς σου ἐφανερώσας εἰς ἐμέ· ὁ Δαβὶδ ἦτο καὶ προφήτης, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐνοχὴ του διὰ τὸ ἔγκλημα ἦτο μεγίστη. **ραντιεῖς με** = θά μὲ ραντίσης, θά μὲ καθαρῆς. **ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν** = θά μὲ κάμης νὰ ἀκούσω τὸν εὐχάριστον λόγον ὅτι συνεχωρήθην, ὥστε νὰ χαρῶσι καὶ τὰ ὀστά μου ἀκόμη. **τὰ ὅποια εἶναι συντετριμμένα ἀπὸ τὴν λύπην διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. πνεῦμα εὐθές** = φρόνημα εὐθὸ καὶ σταθερόν. **ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου** = βάλε ἀπ' ἀρχῆς μέσα μου, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. **μὴ ἀντανέλης** = μὴ ἀφαίρῃς ἀπ' ἐμοῦ. **ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων** = φύλαξόν με ἀπὸ αἱμάτων, ἀπὸ φόνους. **πνεῦμα συντετριμμένον** = φρόνημα περίλυπον ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας. **ἐξουδενῶ** = περιφρονῶ. **ἀγάθυνον τὴν Σιών** = πλήρωσον με ἀγαθὰ τὴν Ἱερουσαλήμ. **ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου** = ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐνοίαν σου πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. **ἀνοίσουσι μόσχους** = θά προσφέρωσι θυσίας μόσχων.

Θεοδωρήτου, ἐπισκόπου Κύρου, ἐρμηνεῖα εἰς τοὺς Ψαλμοὺς Ψαλμ. 50, Mign. E.H. 80, 1240, 1241.

Δορυάλωτος = αἰχμάλωτος πολέμου. διακειμένους κακῶς = οἱ ὅποιοι εὐρισκόμεθα εἰς κακὴν κατάστασιν. ἰσομέτρων = ἴσως ἀξίως. οὐ δὴ = ἕνεκα τούτου

λοιπόν. τὸ ἔλκος = ἡ πληγή. τὰ ἀπειρημένα = τὰ ἀπηγορευμένα. ἀντὶ προ-
βατέως = ἀντὶ βροσκού. ἐπικλύσαντα = τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγένετο με ποι-
κίλα ἀγαθῶ.

19. Ψ α λ μ ό ς 102ος

Εὐχαριστήριος ὕμνος πρὸς τὸν πολυέλεον καὶ πανάγαθον Θεόν

Διὰ τοῦ ψαλμοῦ τούτου ὁ ποιητὴς εὐχαριστεῖ καὶ δοξάζει τὸν Θεόν
πρῶτον διὰ τὰς ἀπείρους εὐεργεσίας του πρὸς αὐτόν, ἔπειτα διὰ τὸ
μέγα ἔλεός του πρὸς τὸ ἀσθενὲς πλάσμα του, πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι
δὲ τόσον γοητευμένος ἀπὸ τὰς εὐεργεσίας καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ
Θεοῦ, ὥστε δὲν εὐρίσκει λέξεις, διὰ νὰ περιγράψῃ ταύτας καὶ ἀναγκάζεται
νὰ συσσωρεύῃ συνώνυμον (Προβ. στίχ. 8 « Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ
Κύριος, μακροθύμος καὶ πολυέλεος ») ἢ νὰ μεταχειρίζεται ἐπιτυχεῖς
εἰκόνας καὶ παρομοιώσεις.

Τὸν εὐλατεύοντα = τὸν ἐλεοῦντα καὶ συγχωροῦντα. ἀνακαινισθήσεται ὡς
ἀετοῦ ἢ νεότης σου = ὁ ἀετὸς εἶναι σύμβολον ἀκαταβλήτου δυνάμεως, συνεπῶς
λέγεται ἐδῶ, ὅτι ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι δικαῶς ἀκμαία, ὅπως ἡ τοῦ ἀετοῦ. καὶ κρί-
μα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις = παρέχων τὸ δίκαιον εἰς ὅλους τοὺς ἀδικουμένους.
ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ = ἐφάνερωσε τὰς ἐντολάς του. ἔγνω τὸ πλάσμα
ἡμῶν = γνωρίζει ὅτι εἴμεθα πλάσματα ἀσθενῆ, διὰ τοῦτο μᾶς ἐλεεῖ. χεὺς =
χῶμα. πνεῦμα = ἄνεμος. εὐλογεῖτε πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ = ὁ ποιητὴς
καλεῖ τὸ σύμπαν, ὅπως δοξάζῃ τὸν Θεόν, καλεῖ δὲ πρῶτον τοὺς ἀγγέλους (λει-
τουργοί, δυνάμεις), ἔπειτα τὴν ψυχὴν του καὶ πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ὁμιλία εἰς τοὺς Ψαλμούς· ἡ μεγάλη ἀξία τῶν
Ψαλμῶν, Mign. E.II. 29, 212, 213.

Ὁ Μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ θαυμασίως ἐρμηνευτὴς τῶν Ἁγ. Γραφῶν
Βασίλειος, ἀρχόμενος τῶν ὁμιλιῶν του εἰς τοὺς ψαλμούς, προτάσσει χαρακτηρι-
σμὸς τῶν ψαλμῶν, περιγράφων με συντόμους προτάσεις τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν
μεγάλην ἀξίαν αὐτῶν.

Ψαλμὸς γαλήνη ψυχῶν = (λείπει τὸ ρῆμα « ἐστὶ ») οἱ ψαλμοὶ φέρουν τὴν
γαλήνην εἰς τὰς ψυχάς. βραβευτὴς = παρέχει ὡς βράβειον τὴν εἰρήνην. τὸ θορυ-
βοῦν, τὸ κυμαῖνον, τὸ θυμούμενον, τὸ ἀκόλαστον = ὅλα τὰ οὐδέτερα ταῦτα
τίθενται ἀντὶ τῶν οὐσιαστικῶν, ἤτοι τὸν θόρυβον καὶ τὰ κύματα τῶν σκέψεων, τοὺς
θυμούς καὶ τὴν ἀκολασίαν τῆς ψυχῆς. καταστέλλων = περιορίζων. συναγωγός
= ὁ συνάπτων, ὁ συνδέων. φυγαδευτήριον = ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῖου φυγαδεύει
τις καὶ διώκει τοὺς δαίμονας. ἐπαγωγή = οἱ ψαλμοὶ ἐλκύουν, συνεπάγονται τὴν
βοήθειαν τῶν ἀγγέλων. εἰσαγομένοις τελείωσις = οἱ ψαλμοὶ τελειοποιῶν ἐκεί-

vous, οι όποιοι εισέρχονται εις την κατά Χριστόν ήθικην ζωήν. έκκαλείται = προκαλεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΣΣΙΟΥ

20. Αί ιδιότητες του Μεσσίου και τὰ μεγάλα αγαθά τῆς εποχῆς του

('Ησ. ΙΑ' 1 - 11)

Εις την περικοπήν ταύτην ο προφήτης 'Ησαΐας προλέγει, ότι ο Μεσσίας θα προέλθῃ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ 'Ιεσσαί, πατρός τοῦ Δαβίδ. 'Ακολουθῶς περιγράφει ιδιότητάς τινας τοῦ Μεσσίου και την εὐημερίαν, την όποίαν θα φέρῃ οὗτος εις τόν κόσμον. 'Η βασιλεία τοῦ Μεσσίου θα εἶναι πνευματική. Δικαιοσύνη και εἰρήνη παγκόσμιος θα εἶναι τὰ κύρια γνωρίσματά της. 'Η εἰρήνη αὐτή και δικαιοσύνη θα εἶναι ταιαῦται, ὥστε και αὐτά τὰ θηρία θα ἀποβάλλωσι τὰ ἄγρια ἐνστικτά των και θα ζῶσιν ἡσυχά τὰ ἄγρια με τὰ ἡμερα ζῶα.

Και ἐξελεύσεται ράβδος = και θα προέλθῃ κλάδος, ἦτοι ἀπόγονος ἀπό τόν οἶκον τοῦ 'Ιεσσαί. **και ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτῷ** = και θα ἐνοικήσῃ ἐν αὐτῷ θεῖον πνεῦμα, θα εἶναι κάτοχος θείου πνεύματος. 'Αναφέρονται ἐξ θεΐαι ιδιότητες τοῦ Μεσσίου, δύο δι' ἐκάστην ψυχικὴν δύναμιν, ἦτοι διὰ τόν νοῦν **πνεῦμα σοφίας και συνέσεως**, διὰ τὴν βούλησιν **πνεῦμα βουλῆς και ἰσχύος** και διὰ τὸ ἠθικὸν συναίσθημα **πνεῦμα γνώσεως και εὐσεβείας**. **Πνεῦμα γνώσεως** = θα ἔχῃ θεογνωσίαν. **πνεῦμα φόβου Θεοῦ** = θα ἔχῃ πνεῦμα εὐλαβείας και προσηλώσεως εις τόν Θεόν. **ἀνελεῖ ἀσεβῆ** = θα ἐξαφανίσῃ τὴν ἀσεβειαν διὰ τοῦ λόγου και διὰ τοῦ θείου πνεύματος. **δικαιοσύνη ἐξωσμένος τὴν ὄσφυν αὐτοῦ** = και ἡ μέση του θα ἔχῃ ὡς ζώνην του τὴν δικαιοσύνην, δηλαδὴ πάντοτε θα κρῖνῃ δικαίως. **και ἀληθεία εἰλημένος τὰς πλευράς** = και αἱ πλευραὶ του θα εἶναι τυλιγμένα με ἀλήθειαν, ἦτοι θα εἶναι πάντοτε ἀληθῆς και ὑπεραπιστῆς τῆς ἀληθείας. **εἰλημένος** = τυλιγμένος (ἐκ τοῦ ρημ. εἶλω ἢ εἰλέω = σφίγγω, πιέζω, τυλίσσω). **μικρὸν παιδίον ἄξει αὐτοὺς** = θα γίνῃ τοιαύτη μεταβολὴ εις τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, ὥστε ἐν μικρὸν παιδίον θα ὀδηγῆ και θα ποιμαίνῃ ἐρίφια και ταύρους και λέοντας μαζί. **ἐπὶ τρωγλῶν ἀσπίδων** = εις τὰς φωλεὰς φαρμακερῶν ὄφεων. **ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιόν μου** = εις τὴν ἁγίαν 'Ιερουσαλήμ, ἡ όποία ἔκειτο ἐπὶ τοῦ λόφου Σιών, ἀλλ' ἐνταῦθα λέγει ο προφήτης, ότι ὅλον τὸ σύμπαν θα εἶναι τὸ ἅγιον ὄρος, ἡ ἁγία κατοικία τοῦ Μεσσίου. Τότε λοιπόν εις τόν κόσμον δὲν

Θά υπάρχη ἡ κακία, διότι ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά εἶναι κτῆμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. **ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν** = ἐκ τῆς ρίζης, ἐκ τοῦ Ἰεσσαί, θά προέλθῃ ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος θά εἶναι ἄρχων τῶν ἐθνῶν. ἡ **ἀνάπαυσις αὐτοῦ τιμῆ** = ἡ ζωή του θά εἶναι πλήρης τιμῆς καὶ δόξης.

21. Τὰ πάθη τοῦ Κυρίου

(Ἑσ. ΝΓ' 1-9)

Εἰς τὴν προφητεῖαν ταύτην ὁ Ἑσαίας μᾶς δίδει μίαν τόσον ἀκριβῆ καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, ὥστε θά ἐλεγῆ τις, ὅτι ἐγράφη μετὰ τὰ πάθη ταῦτα καὶ ὑπὸ χριστιανικῆς χειρός. Ὁ προφήτης ἐπίσης τονίζει τὸ νόημα τῶν παθῶν τοῦ Μεσσίου, ὅτι δηλαδὴ οὗτος ὑπέφερε ταῦτα χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος. Κατόπιν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἀπέδωκαν τὴν αὐτὴν σημασίαν εἰς τὰ πάθη. Διὰ τοῦτο μερικὰ μέρη ἀπὸ τὴν προφητεῖαν ταύτην ἀναφέρονται καὶ εἰς τὴν Κ. Διαθήκην, ὅπως π.χ. ἐν Πράξ. η' 32, ἐν 1 Πέτρ. β' 21, Ἑβρ. θ' 28.

Τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν = ποῖος ἐπίστευσε εἰς ὅσα ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἐκηρύξαμεν. **καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη** = ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου διὰ μέσου τίνος ἐφανερῶθη ; Ἡ δύναμις αὕτη ἀπεκαλύφθη μὲ ἐν ἀφανῆ καὶ ἀσήμαντον πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἶναι γεμᾶτον ἀπὸ τραύματα. **ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ** = προανηγγείλαμεν ὅτι θά εἶναι ἐν μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον θά παρουσιασθῆ ὡσάν μία ἀσήμαντος ρίζα εἰς μίαν ξηρὰν καὶ ἄνυδρον γῆν. **οὐκ ἔστιν αὐτῷ εἶδος οὐδὲ δόξα** = ὁ Μεσσίας δὲν θά ἔχη ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καὶ δόξαν. **τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον** = ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις εἶναι ἐλεεινὴ, ἀξιοκαταφρόνητος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. **ἐν πληγῇ ὧν** = θά εἶναι ἄνθρωπος τραυματισμένος. **εἰδὼς φέρειν μαλακίαν** = γνωρίζων νὰ ὑποφέρῃ ἀθθενείας. **ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ** = τὸ πρόσωπόν του εἶναι ἄξιον ἀποστροφῆς. **ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη** = ἐξηυτελίσθη καὶ δὲν ὑπελογίσθη ὡς ἄνθρωπος μὲ τιμὴν. **ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ** = ἡμεῖς ἐνομίσαμεν ταῦτα ὡς τιμωρίαν τοῦ Μεσσίου παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ αὐτὸς ἔπασχεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἵνα εἰρηνεύσωμεν μετὰ τοῦ Θεοῦ. **παιδεία εἰρήνης** = ἡ δοκιμασία καὶ αἱ θλίψεις του ἦσαν χάριν τῆς εἰρηνεύσεως, χάριν τῆς συμφιλιώσεώς μας μετὰ τοῦ Θεοῦ. **πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν** = ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πλανῶνται καὶ ἁμαρτάνουν καὶ μόνον αὐτός, ὁ πάσχων Μεσσίας, εἶναι ἀναμάρτητος. **ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη** = ἐταπεινώθη καὶ οὕτως τὸ δίκαιόν του κατεπατήθη. **τὴν δὲ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται** = τὴν δὲ σύγχρονόν του γενεάν, ἡ ὁποία κατεδίκασε καὶ ἐσταύρωσεν αὐτόν, ποῖος θά περιγράψῃ, ποῖος θά παραστήσῃ τὸ ἐγκλημά της ;

22. Ἡ εἰρήνη τῶν λαῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσσίου

(Μιχ. Δ' 1 - 6)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μεσσίου ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἁγία πόλις, θὰ ἀποβῆ τόσο ἐνδοξασ, ὥστε ἡ δόξα της θὰ λάμψη εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Αὕτη θὰ γίνῃ τὸ θρησκευτικὸν κέντρον τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν Θεὸν ὡς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ θὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ διδαχθῶσιν καὶ φωτισθῶσιν. Παγκόσμιος εἰρήνη θὰ βασιλεύῃ πανταχοῦ. Τὰ δόρατα καὶ αἱ μάχαιραι θὰ μεταβληθῶσιν εἰς δρέπανα καὶ ἄροτρα, διότι θὰ λείψωσιν οἱ πόλεμοι. Οὐδεὶς θὰ διώκεται ἢ ἀδικῆται, διότι οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας θὰ ἔχουν ἀλλάξει ἐσωτερικῶς.

Ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν = κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μεσσίου. δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου = ἄς ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Σιών, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ κατακόψουσι τὰς ρομφαίας αὐτῶν εἰς ἄροτρα = τὰ ἔθνη θὰ μεταβάλλωσιν τὰ πολεμικὰ ὄργανα (τὰς ρομφαίας) εἰς εἰρηνικὰ ἔργα-λεῖα (εἰς ἄροτρα). καὶ οὐκέτι μὴ ἀντάρῃ = καὶ δὲν θὰ σηκώσῃ ἔθνος ἐναντίον ἔθνους τὴν μάχαιραν.

ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

1. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

(Λουκ. α' 26 - 39)

Ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθη ἐκ γυναικός, ὅπως λέγει ὁ Ἄπ. Παῦλος (Γαλ. δ' 4). Κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος, ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν, ἵνα ἀναβῶμεν ἡμεῖς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θεωθῶμεν καὶ γίνωμεν ὅπως Αὐτός. Ἐγεννήθη δὲ ἐκ Παρθένου κατὰ θαυμαστὸν τρόπον καὶ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Τοῦτο δεικνύει τὴν θεῖαν καταγωγὴν του, ὅτι ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός. Ἡ παρθένος αὐτῆ εἶναι ἡ Μαρία, τὴν ὁποίαν διακαίως ὁ Ὁρθόδοξος λαὸς τιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ ὡς Θεοτόκον, ὡς καταφυγὴν καὶ προστασίαν του, ὡς ἐλπίδα καὶ σκέπην του, ὡς ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον, ὡς τιμιωτέραν καὶ ἐνδοξότεραν καὶ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων. Διὰ τὴν Παναγίαν ἔχει ὁ Ὁρθ. λαὸς πολλὰς ἐορτὰς καὶ ἔχει συνθέσει τοὺς ὠραιότερους ὕμνους, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζει τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Εἰς τὴν Μαρίαν ἐμφανίζεται ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, ἵνα ἀναγγεῖλῃ εἰς αὐτήν, ὅτι μέλλει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μήτηρ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου. Τὸ εὐφρόσυνον τοῦτο μήνυμα τοῦ Γαβριήλ ὀνομάζεται Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ = ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἰδίου ἀγγέλου εἰς τὸν Ζαχαρίαν, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς αὐτὸν τὴν γέννησιν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. **ἐξ οἴκου Δαβίδ** = ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου τοῦ Δαβίδ, τοῦ ἐνδοξότερου Βασιλέως καὶ προφήτου τῆς Παλ. Διαθήκης. Κατὰ τὰς προφητείας ὁ Μεσσίας θὰ προήρχετο ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Δαβίδ, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος πολλάκις προσφωνεῖται εἰς τὰ Εὐαγγέλια ὡς «Υἱὸς Δαβίδ». **χαῖρε κεχαριτωμένη** = χαῖρε σὺ ποὺ ἔχεις ἀπὸ τὸν Θεὸν πολλὰς χάριτας, πολλὰς ἀρετάς. Ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔχεις καὶ τὴν μερίστην εὐνοίαν καὶ χάριν, ὅτι ἠξιώθης νὰ γίνῃς μήτηρ τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐσέβεια τῶν Ὁρθόδοξων ἔπλασε τοὺς γνωστοὺς θαυμασίους ὕμνους, τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν **Χαιρετισμούς**, διότι ὅλοι ἀρχίζουν μὲ τὴν λέξιν τοῦ ἀγγέλου «Χαῖρε». **ποταπὸς εἶη ὁ ἄσπασμὸς** = πῶθεν προέρχεται καὶ ποῖον νόημα ἔραγε ἔχει ὁ χαιρετισμὸς οὗτος.

Ἰησοῦς = λέξις ἑβραϊκῆ σημαίνουσα « Θεοῦ σωτηρία », ὁ Θεὸς εἶναι σωτὴρ. **τὸν θρόνον Δαβίδ** = τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα τοῦ Δαβίδ. Ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο καὶ εἶναι πράγματι βασιλεὺς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πνευματικὸς βασιλεὺς, βασιλεύων ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι πιστεύουν εἰς αὐτόν, ἀκολουθοῦν μὲ ἀφοσίωσιν αὐτόν καὶ πράττουν πάντοτε τὸ θέλημά του. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέμενον κοσμικὸν Μεσσίαν, κοσμικὸν βασιλέα ἐκ τοῦ γένους τοῦ Δαβίδ, ἵνα καταλάβῃ τὸν θρόνον καὶ ἰδρῦσῃ ἰσχυρὸν Ἰουδαϊκὸν κράτος. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τοὺς πόθους τούτους, διὰ τοῦτο κατεδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν τέλει κατεδικάσθη ὑπ' αὐτῶν. **τοῦ πατρὸς αὐτοῦ** = τοῦ προπάτορος, τοῦ προγόνου του. **ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ** = ἐπὶ τοὺς Ἰσραηλίτας. Μετὰ Χριστὸν πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν καλοῦνται « νέος Ἰσραήλ », ἤτοι οἱ χριστιανοὶ εἶναι ὁ νέος περιούσιος καὶ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ. **οὐ γινώσκω** = δὲν γνωρίζω, δὲν ἔχω ἔλθει εἰς ἐπαφήν. **δύναμις τοῦ ὑψίστου ἐπισκιάσει σε** = θὰ σὲ σκεπήσῃ ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ ὑψίστου, ὅπως ἐσκεπάζεν ἄλλοτε ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Σὺ θὰ εἶσαι ναὸς τοῦ Ὑψίστου, διότι ἐντός σου, ἐν τῇ κοιλίᾳ σου, θὰ ἐνοικήσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἡμῶν.

2. Ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἡ Μαρία

(Λουκ. α' 39 - 57)

Πολλάκις οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἀπὸ ταπεινοφροσύνης μεγάλῃν δὲν βλέπουν καὶ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀξίαν των καὶ τὰς ἀρετάς των, ὅπως ὁ ὀφθαλμὸς, ὁ ὁποῖος, ἐν ᾧ βλέπει ὅλα, δὲν βλέπει τὸν ἑαυτὸν του. Οἱ φίλοι τότε καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δεικνύουν εἰς αὐτοὺς τὰς ἀρετάς των ταύτας. Εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην βλέπομεν τὴν Ἐλισάβετ, συγγενῆ τῆς Μαρίας, νὰ φανερώνη εἰς αὐτήν, ἀφ' οὗ ἐφωτίσθη ἀπὸ ἁγίου Πνεῦμα, ὅτι αὕτη, ἡ Μαρία, εἶναι μήτηρ τοῦ Κυρίου, μήτηρ τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα φωτίζει τὰς δύο ἀπλᾶς, ἀλλ' εὐσεβεῖς αὐτάς γυναῖκας, τὴν Ἐλισάβετ καὶ τὴν Μαριάν, νὰ ὁμιλῶσι διὰ τὰ θαυμαστά ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μαρία μετὰ τοὺς λόγους τῆς Ἐλισάβετ λέγει τὸν γνωστὸν ὕμνον « Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον », διὰ τοῦ ὁποῖου μὲ ταπεινοφροσύνην προλέγει, ὅτι αἱ μέλλουσαι γενεαὶ θὰ δοξάζωσι καὶ θὰ ἐγκωμιάζωσιν αὐτήν. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὸν παντοδύναμον καὶ παυέλεον Θεόν, διὰ τοῦτο τοῦτον ὕμνεῖ καὶ μεγαλύνει ἡ Παναχία μὲ τὸν ὕμνον τῆς.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις = κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀγγέλου εἰς τὴν Παρθένον Μαριάν. **εἰς πόλιν Ἰούδα** = εἰς πόλιν τῆς περιφερείας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα. **ἠσπάσατο** = ἐχαιρέτησεν. **ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου** = τὸ γέννημα, τὸ τέκνον τῆς κοιλίας σου. **ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου** = ἡ Παρθένος Μαρία εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος τῆς

Ἐλισάβετ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. ὅτι ἔσται τελείωσις = ὅτι θὰ πραγματοποιηθῶσι, θὰ τελεσθῶσιν, ὅσα ἐλαλήθησαν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου. **μεγαλύνει** = δοξάζει, ὕμνει. **ἐπὶ τὴν ταπεινωσιν τῆς δούλης** = εἰς τὴν ταπεινὴν του δούλης. **ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς** = ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἔκαμεν εἰς ἐμέ μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα, ἀξιώσας (με, ἂν καὶ ταπεινὴν παρθένον, νὰ γίνω μήτηρ τοῦ Κυρίου. **εἰς γενεὰς γενεῶν** = (ἐβραϊσμός) πάντοτε, καθ' ὅλας τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων. **ἐποίησε κράτος**=ἴδρυσε βασιλείαν, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. **ἐν βραχίονι αὐτοῦ** = (ἀνθρωπομορφισμός) με τὰς χεῖράς του, με τὴν δυνάμιν του. **καθεῖλε δυνάστας** = κατεβίβασε βασιλεῖς ἀπὸ τὸν θρόνον των. **ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ** = ἐβοήθησε καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς δούλους του Ἰσραηλίτας. **μνησθῆναι ἐλέους** = καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔδειξεν ὁ Θεός, ὅτι ἐνεθυμήθη τὰς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἐξ ἀγάπης καὶ ἐξ ἐλέους εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πατέρας τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Θεὸς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτούς, ὅτι θὰ στείλῃ τὸν Μεσσίαν, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

3. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ

(Λουκ. β' 1 - 21)

Ὁ Ἰησοῦς ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα φέρῃ εἰς τὴν δυστυχίῃ καὶ ἀμαρτωλὸν ἀνθρωπότητα τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν εὐημερίαν. Δὲν παρουσιάσθη ἐπὶ τῆς γῆς (« ἐν μορφῇ Θεοῦ », ἦτοι με δόξαν, με πομπήν, με καπνούς, βροντὰς καὶ ἀστραπάς, ὅπως ἐνεφανίσθη ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας. Ἦλθεν « ἐν μορφῇ δούλου », ὡς λέγει ὁ Παῦλος (Φιλιπ. β' 6), ἦτοι ἐφόρεσε τὰ ράκη ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου, ἐγεννήθη εἰς ἕνα σταῦλον καὶ εἰς μίαν ἄσημον πόλιν τῆς Ἰουδαίας, εἰς τὴν Βηθλεέμ. Καὶ πρῶτον λαμβάνουσι γινῶσιν τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου, τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ γεγονότος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν, οὐχὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ πλούσιοι τῆς ἐποχῆς, ἀλλ' οἱ ποιμένες. Καὶ ὅπως ὑπῆρξαν ταπειναὶ καὶ πτωχαὶ αἱ συνθήκαι τῆς γεννήσεως, τῆς πρώτης παρουσίας τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν γῆν, οὕτω καὶ ἀκόμη χειρότερον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ ἐπιγείου του βίου, διότι ἐν τέλει ἐσταυρώθη ὡς κακοῦργος ἐν τῷ μέσῳ δύο ληστῶν. Καὶ αὐτὰ ὅλα ἐπέρασεν ἀπὸ ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ τὴν ταπεινωσιν ταύτην ἡ θεία ἀγάπη ἔδωκεν ὑπέροχον παράδειγμα εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐγωῖστας καὶ ἀλαζόνας. Ὁλη ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ὑπῆρξε μέχρι τέλους, ὅπως ἤρχισε, γεμάτη ἀπὸ ταπεινώσεις καὶ αὐτοθυσίαν πρὸς τὸν ἀνθρωπον. Τὰ πάντα ὑπέφερε καὶ ἔκαμε διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἡ ταπεινὴ φάτιν καὶ ὁ σταυρὸς ὅμως ἐνέπνευσαν πάντοτε ὅλους

τοὺς ἀγίους, ὥστε νὰ ἀφιερωθῶσιν αὐτοὶ μετ' ἄλλην τὴν δύναμιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις = ἦτοί κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. **ἐξῆλθε δόγμα** = ἐδόθη διαταγή, **παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου** = ἦτοί παρὰ τοῦ Ὀκταβιανοῦ, τοῦ πρώτου αυτοκράτορος τῶν Ρωμαίων. **τὸν πρωτότοκον** = τὸν πρωτογέννητον, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο πρωτότοκος καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐγεννῶντο μετ' αὐτὸν ἄλλα τέκνα. **ἐσπαρτάωσεν** = ἐτύλιξεν εἰς τὰ σπάργανα. **ἐν τῷ καταλύματι** = ἐν τῷ πανδοχείῳ, ὅπου εἶχον καταλύσει. **ἀγραυλοῦντες** = μένοντες, διανυκτερεύοντες εἰς τοὺς ἀγρούς. **φυλάσσαντες φυλακὰς** = ἐφύλαττον τὰ ποίμνια, μένοντες ἀγρυπνοὶ κατὰ σειρὰν ὠρισμένας ὥρας ἕκαστος. Ὁ χρόνος αὐτὸς τῆς ἐξαγρυπνήσεως καὶ φρουρᾶς ἐλέγετο **φυλακὴ**. **δόξα Κυρίου** = φῶς, λάμψις θεῖα περιέλαμψεν αὐτούς. **εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην** = σὰς ἀναγγέλλω ἀγγελίαν, ἣ ὅποια θὰ σὰς προξενήσῃ μεγάλην χαρὰν. **Χριστὸς Κύριος** = ἀμφοτέρω ἐπίθετα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ: **Χριστὸς** = Μεσσίας, κεχρισμένος, **Κύριος** = κυρίαρχος ὅλου τοῦ κόσμου. **δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ** . . . = ἄς εἶναι δοξασιμένος ὁ Ὑψίστος Θεός, ἄς βασιλεύῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ θεία εἰρήνη, διότι ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπην καὶ εὐνοίαν διὰ τὸν γεννηθέντος Χριστοῦ. **διεγνώρισαν περὶ τοῦ ρήματος** = ἀνεκοίνωσαν, ἕκαμην γνωστὸν τὸ πρᾶγμα. **συνετήρει** = διεφύλαττε. **συμβάλλουσα** = ἐρμηνεύουσα, συγκρίνουσα τούτους μετ' ὅσα ἄλλοτε εἶχεν ἀκούσει παρὰ τοῦ ἀγγέλου.

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὰ Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος, Mign. E. II 36, 312, 313.

Εἰς τὸν περίφημον λόγον του εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἰς ποιητικὴν καὶ ἐνθουσιώδη γλώσσαν καλεῖ πάντας νὰ ἐξυμνήσωσι τὸ γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου περιγράφει καὶ τὰς συνεπείας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Παρατίθεται ἡ ἀρχὴ μόνον.

Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε = Χριστὸς καταβαίνει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἐξέλθετε εἰς προὔπαντήσιν του. **συνελών** = ἐν συντομίᾳ, συγκεφαλαιῶν. **τὸν ἀπ' ἀρχῆς** = τὸν αἰώνιον. **τὸν τελευταῖον** = τὸν ζήσαντα ὡς ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

4. Ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα

(Λοικ. β' 25 - 39)

Ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα εἶναι αἱ πρῶται προσφῆται, αἱ ὅποιοι διεκήρυξαν καὶ πρὸ τοῦ Προδρόμου ἀκόμη, ὅτι ἦλθεν ὁ Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Οὗτοι ἔζων βίαν προσευχῆς καὶ τελείας ἀφοσιώσεως εἰς τὸν Θεόν. Ἀνέμενον δέ, ὅπως λέγει ἡ περικοπή, μαζί μετ' ἄλλους εὐσεβεῖς Ἰσραηλίτας τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ ζήσωσιν, ἕως ὅτου ἴδωσιν αὐτόν. Ὑποδεχόμενος ὁ Συμεὼν

τὸν Χριστὸν βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας του, προλέγει ὅτι τὸ βρέφος ταῦτο εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ σωτηρία τῶν λαῶν. Ἄλλ' ἡ σκιά τοῦ σταυροῦ προβάλλει εἰς τοὺς προφητικὰς ὀφθαλμοὺς τοῦ γέροντος Συμεὼν καὶ προλέγει εἰς τὴν μητέρα τοῦ θείου βρέφους, ὅτι πόνοι καὶ ὀδύνη θὰ διατυπήσουν τὴν ψυχὴν της, ὅταν θὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν της ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Προσδεχόμενος παράκλησιν = περιμένων τὴν παρηγορίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν, δηλαδὴ τὸν Μεσσίαν. **ἦν αὐτῷ κεκρηματισμένος** = εἶχεν ἀποκαλυφθῆ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. **ἦλθεν ἐν πνεύματι** = προσῆλθε παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. **νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου** = τώρα δύνασαι νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὴν ζωὴν, νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ἀποθάνω. **τὸ σωτήριον** = τὸν Σωτῆρα· **κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν** = τὸν ὅποιον προώρισες διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους. **φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν** = ὁ ὅποιος θὰ εἶναι φῶς πρὸς φωτισμὸν τῶν ἐθνικῶν, ὥστε νὰ γνωρίσωσι τὸν ἀληθινὸν Θεόν. **κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν** = προορίζεται νὰ γίνῃ αἰτία, ὥστε πολλοὶ — μὴ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν — θὰ πέσωσι, θὰ καταδικασθῶσιν, ἐν ᾧ ἄλλοι — πιστεύοντες εἰς αὐτὸν — θὰ σωθῶσι, θὰ δοξασθῶσι. **καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον** = ὁ Ἰησοῦς προορίζεται ἀκόμη νὰ γίνῃ σημεῖον, περὶ τὸ ὅποιον θὰ ἐγερθῶσι πολλοὶ ἀντιλογίαι, ἐριδες καὶ συζητήσεις. **ρομφαία** = μάχαιρα, πόνος. **ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν κ.τ.λ.** = ὁ Ἰησοῦς θὰ γίνῃ αἰτία, ὥστε νὰ φανερωθῶσιν αἱ διαθέσεις καὶ αἱ σκέψεις ἐκάστου ἀνθρώπου, διότι ἐὰν μὲν πιστεύσῃ τις εἰς αὐτόν, θὰ δεῖξῃ τὸν καλὸν του χαρακτήρα, ἐν ᾧ, ἐὰν ἀποκρούσῃ αὐτόν, θὰ φανερώσῃ τὰς πονηράς του διαθέσεις, τὴν κακὴν του ψυχὴν. Μόνον ἓνας φαῦλος δὲν πιστεύει καὶ δὲν πλησιάζει τὸν Χριστόν. Οἱ καλοὶ δὲν ἠμποροῦν εἰ μὴ νὰ ἀγαπῶσιν αὐτόν. **προβεβηκυῖα** = προχωρημένη εἰς τὴν ἡλικίαν. **οὐκ ἀφίστατο** = δὲν ἀπεμακρύνετο. **πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λυτρωσιν** = εἰς ὅλους, οἱ ὅποιοι περιέμενον τὸν λυτρωτὴν, τὸν Μεσσίαν.

5. Ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου

(*Μαθ. γ' 13-17*)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὸν ἐπίγειόν του βίαν συνεμαρφώθη πάντοτε μὲ τὸν Νόμον τῶν Ἰουδαίων. Αὐτὸ κάμνει καὶ τώρα, παῦ προσέρχεται ὡς κοινὸς ἄνθρωπος μαζί μὲ τὸν πολὺν λαὸν νὰ βαπτισθῆ ἀπὸ τὸν Ἰωάννην. Ἐν ᾧ ὅμως ἐταπεινοῦτο καὶ ἔκυπτεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Βαπτιστὴν, ὁ Θεὸς δοξάζει αὐτόν, διακηρύττων ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς Του ὁ ἀγαπητός. Ἡ ἑορτὴ τῆς βαπτίσεως τοῦ Κυρίου ὀνομάζεται καὶ Θεοφάνεια, διότι κατὰ τὴν βάπτισιν ἐφάνησαν καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς θεότητος, ὁ μὲν Υἱὸς βαπτιζόμενος, τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς καὶ ὁ Πατὴρ διὰ τῆς φωνῆς, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ Υἱὸς ὁ ἀγαπητός, ὅπως λέγει τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς: «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερώθη προσκύνησις...».

Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω = ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη. Ὁ Ἰωάννης φωτισθεὶς ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ἀναγνωρίζει αὐτὸν ὡς Μεσσίαν μὴ ἔχοντα ἀνάγκη βαπτίσεως καὶ μετανοίας. ἄφες ἄρτι = ἄφησε τώρα τὰ ζητήματα ταῦτα, ὅτι εἶμαι ὁ Μεσσίας καὶ ἀναμάρτητος. πᾶσαν δικαιοσύνην = πᾶν δίκαιον, πάντα νόμον. ἐν ᾧ ἠυδόκησα = ἐν τῷ ὁποίῳ ἔχω εὐαρεστηθῆ, εἶμαι εὐχαριστημένος.

Ἰεροῦ Χρυσόστομου, ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστὴν, Mign. E. II. 57 - 58, 204 - 206.

Εἰς τὴν παρατιθεμένην περικοπὴν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναπτύσσει τὰς φράσεις: « ἰδοὺ ἀνεψόχθησαν οἱ οὐρανοὶ » λέγων, ὅτι καὶ κατὰ τὴν βάπτισιν ἐκάστου χριστιανοῦ ἀνοίγουν οἱ οὐρανοί. Τὸ βάπτισμα εἶναι ἡ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς καλεῖ ὁ Θεὸς πλησίον του εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν ἀληθινὴν πατρίδα καὶ κατοικίαν μας. Ὅστις ἔχει πίστιν, παραδέχεται τὴν μεγάλην ταύτην σημασίαν τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος.

Ἐν προομιῶις = ἀπ' ἀρχῆς. ἐπτοημένους = φοβούμενους, ταρτατομένους καὶ συγκινουμένους. πρὸς ἐκείνην τὴν λῆξιν = πρὸς τὸ τέλος ἐκεῖνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Η ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

6. Θέμα καὶ σκοπὸς τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς δράσεώς του ἢ ἱδρυσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς

(Μάρκ. α' 14 - 16, Λουκ. δ' 43, ιζ' 20 - 22)

Τὸ θέμα τοῦ κηρύγματος τοῦ Κυρίου ἦτο ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐτὸ εἶναι καὶ ὁ σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ Πατρός. Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς σημαίνει τὴν ἐπικρατήσιν θείας τάξεως ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ἐπικρατεῖ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου οἱ ἄγγελοι πράττουν πάντοτε τὸ θεῖον θέλημα, δοξάζουν καὶ λατρεύουν τὸν Θεόν. Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς σημαίνει τὴν ιδεώδη ζωὴν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν ἐν ἀγάπῃ, ἐν εἰρήνῃ καὶ δικαιοσύνῃ, ἐν ταύτῃ ἀγιότητι, ὥστε καὶ ἡ λέξις ἀκόμη κακία νὰ λείπη ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὴν τὴν θείαν τάξιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ προωρίζοντο νὰ ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀνέτρεψεν ἡ ἁμαρτία. Ὁ δὲ Κύριος ἦλθεν, ἵνα ἄρῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ὁ Κύριος διδάσκει καὶ ἀποκαλύπτει « τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ », δηλαδὴ ἕλας τὰς ἀπόψεις, τὴν φύσιν

της, τὸν χαρακτήρα της, τοὺς ἠθικοὺς νόμους της. Εἰς τὴν παρατιθε-
μένην περικοπὴν ἀναγγέλλει μόνον, ὅτι εἶναι ἐγγύς, ὅτι ἐφθάσε. Πράγ-
ματι αὐτὴ αὐτὴ ἢ ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀν-
θρώπων ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰδρύσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ
τῆς γῆς, διότι ἀναμφισβητήτως μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἤρχισε μία
ἐντελῶς νέα ζωὴ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπειτα διδάσκει ἡμᾶς ὁ Κύ-
ριος, ὅτι ὁ πρῶτος ὅρος τῆς εἰσόδου εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἶναι
ἡ μετάνοια, ἡ ἐσωτερικὴ ἀναγέννησις. Ἐπίσης ἀποκαλύπτει ἀκόμη ὁ
Κύριος, ὅτι ἡ βασιλεία αὐτῆ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι τι τὸ ἐξωτερικόν, δὲν
θὰ παρουσιασθῇ μετὰ ἐξωτερικὴν λάμψιν καὶ μετὰ θόρυβον (« μετὰ παρα-
τηρήσεως », λέγεται ἐν τῇ περικοπῇ), ἀλλ' εἶναι ἀφανής, ἐσωτερικὴ
μεταμόρφωσις καὶ ἀναγέννησις τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κρινωμένων.

Μετὰ τὸ παραδοθῆναι τὸν Ἰωάννην = μετὰ τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν
τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου. **πεπλήρωται ὁ καιρὸς** = ἔχει
συμπληρωθῆ ὁ χρόνος, ποῦ ἔχει ὀρισθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος.
μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ = μετάνοια διὰ τὰς ἀμαρτίας
καὶ πίστις εἰς τὸ εὐαγγέλιον εἶναι πρωταρχικοὺς ὅρους, διὰ τὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ: ἐφ' ὅσον ὁ Ἰησοῦς ἐνομιζέτο παρὰ
τοῦ λαοῦ ὡς εἷς προφήτης, οἱ Ἰουδαῖοι, πειράζοντες αὐτόν, ἐρωτῶσι πότε θὰ ἔλθῃ
ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ ὁ Μεσσίας, ὅπως ἰδρῦση τὴν βασιλείαν ταύτην. Οἱ Ἰουδαῖοι
ἐρωτῶσι, διότι ἀνέμενον μετὰ ἀνυπομονησίαν τὸν Μεσσίαν, ἵνα ἀπελευθερώσῃ αὐτοὺς
ἀπὸ τῶν ζυγῶν τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐπιβάλλῃ τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν εἰς τοὺς λαοὺς
τῆς γῆς. Ἐφρονουν ὁμοίως, ὅτι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσίαίου θὰ προηγηθῶσιν ἔκτακτα
γεγονότα. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος, διορθῶν τὰς πλάνας ταύτας, λέγει εἰς αὐτοὺς :
« οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως » (= μετὰ ἐξωτερι-
κὴν πομπὴν καὶ λάμψιν, μετὰ θόρυβον). **ἐντὸς ὧμῶν ἐστίν** = ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ
εἶναι ἐν τῷ μέσῳ ὧμῶν, διότι μεταξὺ ὧμῶν εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός· ἡ βα-
σιλεία τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴν ἔδραν καὶ ἀρχίζει νὰ πραγματοποιηθῆται εἰς τὴν καρδίαν σας
διὰ τῆς μεταμορφώσεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀναγεννήσεώς σας. Ἡ βασιλεία τοῦ
Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὰς εἰς τὰς ἐξωτερικὰς συνθήκας τοῦ βίου,
εἰς τὰ ἐπαγγέλματα, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰ πολιτεύματα, εἰς τοὺς θεσμούς, ἀλλ' εἰς
τὸ ἐσωτερικόν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ψυχὴν του, τὴν ὁποίαν θὰ ἀνακαινίσῃ καὶ
θὰ θεώσῃ.

7. Αἱ παραβολαὶ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς

(*Ματθ. γ' 1-13, 18-50*)

Ἄλλο οὐράνιος σπορεύς
1-2, 18-24

Μετὰ τὴν παραβολὴν τοῦ σπορέως διδάσκει ὁ Κύριος, ὅτι
ὁ λόγος τοῦ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει
πρὸς σπόρον, ὁ ὁποῖος, διὰ τὰ βλαστῆσαι καὶ νὰ ἀνα-

πτυχοῦ, πρέπει νὰ πέση εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ νὰ τύχη διακριοῦς ἐπιμελείας καὶ ἐπαγρυπνήσεως. "Οἱ ἀκούουν τοὺς καλοὺς λόγους τοῦ Κυρίου περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζουν τούτους εἰς τὴν ζωὴν των. Ἡ ἐπιπολαιότης εἰς τὸν βίον, οἱ διάφοροι περιστασιαμοί, ὁ πλοῦτος, αἱ ἐπιθυμίαι συμπνίγουν πολλὰκις τὸν λόγον καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ καρποφορήσῃ. "Οπου ὅμως εὐρίσκει καλὸν ἔδαφος, καλὰς διαθέσεις καὶ καλὴν φύσιν, ἐκεῖ ὁ λόγος φέρει ἀποτέλεσμα καὶ προάγει τὴν ἀναγέννησιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Παραβολὴ = διήγησις, εἰλημμένη ἐκ τῆς φύσεως ἢ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς πρὸς ζωηροτέραν παράστασιν μιᾶς θρησκευτικῆς ἢ ἠθικῆς ἀληθείας. **ὁ σπείρων** = ὁ γεωργός, ἐνταῦθα ὁ Χριστός. **ἐξανέτειλε** = ἐφύτρωσεν. **ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω** = ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει διαθέσιν καὶ νοῦν, ἄς ἀκούσῃ τὰ λεγόμενά μου. **καὶ ὁ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ** = ὁ ἀνάξιος ὕσα καὶ ἂν ἔχη, θὰ χάσῃ σὺν τῷ χρόνῳ αὐτά. **καὶ μὴ συνιέντος** = καὶ μὴ ἐνοούντος. **διὰ τὸν λόγον** = διὰ τὸ Εὐαγγέλιον. ἢ **μέριμα τοῦ αἰῶνος** = αἱ φροντίδες τῆς ζωῆς.

Τὰ ζιζάνια Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν εἶναι ἀναμειγμένα εἰς τὴν ζωὴν.
ιν' 24 - 31 Ἡ κακία εἰσέρχεται καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν καὶ
36 - 44 εἰς τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔννοια τῆς παραβολῆς εἶναι,
ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς καλοὺς εἰσέρχονται καὶ κακοὶ εἰς τὴν βασι-
λεῖαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν.

Ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς = ἦτοι ὁ διάβολος. **ζιζάνιον** = ἡ ἤρα ποῦ βλα-
στάνει μαζὶ μὲ τὸν σῖτον. **μέχρι τοῦ θερισμοῦ** = μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κό-
σμου καὶ τῆς τελικῆς κρίσεως. **δέσμη** = δράγμα. **φράσον** = ἐξήγγισον, διασάφισον.

Ὁ κόκκος σινάπεως Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης δεικνύει ὁ Κύριος πῶς
ιν' 31 - 33 ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐξε-
κίνησεν ἀπὸ μικρὰν ἀρχήν, ἦτοι μὲ δώδεκα ἀπλοῦς
Ἀποστόλους ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλ' ἐξηπλώθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀφανῆς
κατ' ἀρχὰς ἡ Ἐκκλησία, ἔμελλε νὰ γίνῃ ἡ ἰσχυροτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς κοινωνίας
καὶ τὰ Βασιλεία τοῦ κόσμου.

Κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ = τὰ πτηνὰ ἔρχονται καὶ εὐρί-
σκουν στέγην καὶ κατοικίαν κάτω ἀπὸ τὰς σιαῖς τῶν κλάδων καὶ τῶν φυλ-
λωμάτων αὐτοῦ.

Ἡ καλὴ ζύμη Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης περιγράφεται ἡ ἀφομοιωτικὴ
ιν' 33 - 34 καὶ διαπλαστικὴ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Ἰησοῦς ἔρ-
ριψεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου τὰς θείας ἐκεῖνας δυνά-
μεις, αἱ ὅποιαί ὡς ζύμη ζυμώνουν καὶ διαπλάσσουν τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν.

Εἰς ἀλεύρου σάτα τρία = τὸ σάτον ἦτο μέτρον χωρητικότητος, ἴσον πρὸς
ἕξ ὀκάδας.

Ἰεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστήν, Mign. E.H. 57-58, 478, 479.

Ἐν τῷ Ἰερῷ Χρυσόστομος εἰς τὴν παρατιθεμένην περικοπήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρμηνεύει τὴν παραβολὴν τῆς ζύμης, λέγει ὅτι οἱ μαθηταὶ δὲν ἔπρεπε νὰ διερωτῶνται πῶς δώδεκα αὐτοὶ θὰ μετέβαλλον ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, διότι εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος, τὸ ὅποιον ὡς ζύμη διαπλάσσει τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἐν πάλιν οἱ δώδεκα ἠλλαζάν τὴν ὕψιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἡμεῖς τώρα ποῦ εἴμεθα πολυάριθμοι χριστιανοὶ ὀφείλομεν πολὺ εὐκολώτερον νὰ διαπλάσσωμεν τὴν κοινωνίαν. Τοῦτο ἕμεις δὲν γίνεσθε, διότι δὲν εἴμεθα καλὴ ζύμη καὶ δὲν ἔχομεν τὰς ἀρετὰς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

Μεθίστησιν = μεταθέτει, μεταβάλλει. **ἀνεγχώρητον μὴ γενέσθαι** = ἀδύνατον νὰ μὴ γίνωσι. **σημεῖα** = θαύματα. **τὴν χάριν ἐπισπώμενος** = ὁ ἐκκλῆων τὴν θεῖαν χάριν.

Ἐκεκρυμμένος θησαυρὸς Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης διδασκόμεθα, ὅτι πρέπει νὰ διαθέσωμεν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ ὅλα τὰ μέσα μας, ἵνα γίνωμεν μέτοχοι καὶ τέκνα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἕνας ἀφανὴς μὲν, ἀλλὰ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς μεγάλων καὶ ποικίλων ἀγαθῶν.

Ἐπολυτίμος μαργαρίτης Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν παρομοιάζεται καὶ μὲν ὡς πολυτίμον μαργαρίτην. Ὅπως δι' ἕνα πολυτίμον μαργαρίτην ὁ ἔμπορος πολυτίμων λίθων διαθέτει ὅλην τὴν περιουσίαν του διὰ νὰ τὸν ἀγοράσῃ, τοιοῦτοτρόπως πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ διαθέσῃ ὅλα τὰ μέσα, διὰ νὰ γίνῃ κάτοχος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, διότι αὕτη εἶναι τὸ ὑψίστον ἀγαθὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου καὶ ἂν ἔχῃς, ὅταν εἶσαι μακρὰν αὐτῆς, οὐδὲν ὀφελεῖσαι.

Πέπρακεν = ἐπόλησεν.

Ἡ σαγήνη Ὅπως διὰ τῆς παραβολῆς τῶν ζιζανίων, τοιοῦτοτρόπως καὶ διὰ τῆς παραβολῆς τῆς σαγήνης διδάσκει καὶ προλέγει ὁ Κύριος αὐτὸ τὸ ὅποιον βλέπομεν ὅλοι καὶ στενοχωρούμεθα, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἦτοι εἰς τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν, εἰσέρχονται καλοὶ καὶ κακοὶ ἄνθρωποι. Ὅλοι παραπονούμεθα, διότι εἰς μίαν χριστιανικὴν χώραν ὑπάρχουν καὶ κακοὶ χριστιανοί, εἶναι μάλιστα περισσότεροι οἱ κακοὶ παρὰ οἱ καλοὶ χριστιανοί. Αὐτὸ θὰ γίνεσθε πάντοτε. Τὸ δίκτυον, ποῦ ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν ὁ ἄλιεύς, πιάνει πολλὰ ἄχρηστα ψάρια μαζὶ μὲ τὰ καλὰ. Κατὰ τὴν τελικὴν κρίσιν θὰ διαχωρισθῶσι, καὶ οἱ μὲν φαῦλοι θὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν.

Σαγήνη (ἐκ τοῦ ρήμ. σάττω = πληρῶ) = δίκτυον, τράχτα. **ἀφοριοῦσι** (μέλλ. τοῦ ἀφορίζω) = θὰ διαχωρισθῶσιν.

8. Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλία

(Ματθ. κεφ. ε' - η')

✓ Διὰ τῶν ἀνωτέρω παραβολῶν ὁ Κύριος περιέγραψε μερικὰ γνωρίσματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἤλθε νὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλίας ὁ Κύριος παρέχει τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ρυθμίζωσι καὶ θὰ διέπωσι τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, δηλαδὴ εἰς μίαν ἰδεώδη καὶ τελείαν χριστιανικὴν κοινωνίαν.

Ὅπως ὁ Μωϋσῆς ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ὄρους Σινᾶ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας τὸν Νόμον, τοιοῦτατρόπως καὶ ὁ Σωτὴρ καὶ Θεὸς μας ἠθέλησε νὰ ἐξαγγείλῃ ἀπὸ ἓνα μικρὸν λόφον τῆς Γαλιλαίας τοὺς θείους νόμους τῆς νέας ἀνθρωπότητος. Ἄλλ' ὁ Σωτὴρ μας δὲν ὠμίλησεν ὡς ἀόρατος Θεὸς ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν καὶ νεφελῶν, ὅπως ὠμίλησεν εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας ἐπὶ τοῦ Σινᾶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπηγόρευεν εἰς αὐτοὺς ἐπὶ ποιῆν θανάτου νὰ πλησιάσωσι πρὸς τὸ ὄρος, ὅπου αὐτὸς παρουσιάσθη (Ἐξῆδ. 19' 21). Τοῦναντίον ὁ Σωτὴρ, ὡς κοινὸς ἄνθρωπος, περιστοιχίζομενος ἀπὸ ἀπλοῦν λαὸν καὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, με ἡρεμίαν καὶ με ἀπλᾶς φράσεις διέγραψε τὰς ἠθικὰς ἀρχάς μιᾶς τελείας χριστιανικῆς ζωῆς. Κάθε ἀλήθεια τῆς Ὁμιλίας ταύτης εἶναι ἓνας πολὺτιμος μαργαρίτης.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὁμιλία ἀποτελεῖ οὕτως περίληψιν ὅλης τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξεν οὗτος καθ' ἑλθὼν τὴν ἐπίγειον δρᾶσίν του. Διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ ὁ Κύριος θὰ τὴν ἐξεφώνησεν ὀλίγους μῆνας βραδύτερον, ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἔχει ταύτην ἀμέσως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δράσεώς του. ¶

Οἱ Μακαρισμοὶ Οἱ Μακαρισμοὶ φέρουν αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴν λέξιν ε' 1-13 μακάριος, με τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἐκάστη πρότασις. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν τὴν εὐτυχίαν καὶ συνήθως νομίζουσι, ὅτι οἱ πλοῦσοι, οἱ ἰσχυροί, οἱ μεγάλοι εἶναι εὐτυχεῖς. Ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς ἀντιθέτως θεωρεῖ εὐτυχεῖς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὁ κόσμος λυπεῖται ἢ περιφρονεῖ, ἦτοι τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς συντετριμμένους, τοὺς ἐλεήμονας, τοὺς καθα-

ρους κατὰ τὴν καρδίαν, τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ θυσιαζομένους διὰ τὴν ἐπικρα-
τησον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης εἰς τὸν τεταραγμένον καὶ γεμῆτον ἀδικίας
κόσμον μας.

Εἰς τὸ ὄρος = πρόκειται περὶ λόφου παρὰ τὴν Καπερναοὺμ. **πτωχοὶ τῶ
πνεύματι** = οἱ ταπεινόφρονες, οἱ ὅποιοι, γνωρίζοντες τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας
καὶ ἀτελείας, στηρίζονται διὰ πᾶν ζήτημα καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν περισσότερο
εἰς τὸν Θεὸν ἢ εἰς ἑαυτούς. **βασιλεία τῶν οὐρανῶν** = ὅπως προελέχθη, ὀνομά-
ζεται οὕτως ἡ τελεία καὶ ἰδεώδης χριστιανικὴ κοινωνία, ἐν τῇ ὅποια ἐπικρατεῖ ἡ ἐν
τῷ οὐρανῷ ἐπικρατούσα θεία τάξις, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νόμος τῆς ζωῆς ἐκά-
στου ἀνθρώπου, καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη βασιλεύουν μεταξύ τῶν
ἀνθρώπων. **Κληρονομήσουσι τὴν γῆν** = θὰ γίνωσι κληρονόμοι, κάτοχοι τῆς βασι-
λείας τῶν οὐρανῶν, ἡ ὅποια ἐδῶ ὀνομάζεται γῆ, ἤτοι γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ὅπως ὀνο-
μάζετο ἡ εὐφορος καὶ πλουσία χώρα τῆς Χαναάν. **οἱ πενθοῦντες** = οἱ λυπούμενοι
καὶ διὰ τὰς ἰδικὰς τῶν ἀμαρτίας καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπικρατούσαν κακίαν
καὶ ἀθλιότητα. **ὄνειδίζω** = ὑβρίζω, περιφρονῶ. **πονηρὸν ῥῆμα** = κακολογία.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Mign. E. II. 57-58, 224, 225.

Εἰς τὴν παρατιθεμένην περικοπήν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου ὁ ἅγιος οὗτος
Πατὴρ, ἀναπτύσσων τὸ νόημα τοῦ μακαρισμοῦ « Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῶ πνεύ-
ματι », ἐξαιρεῖ τὴν σπουδαιότητα τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἴ-
ναι, λέγει, τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἀλαζονείας. Καὶ ὅπως ὁ ἐγωϊ-
σμός εἶναι ἡ πηγὴ πάσης κακίας, οὕτω ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μεγίστη ἀρετὴ,
ἀνευ τῆς ὁποίας χάνει τις ὅλας τὰς ἀρετάς του, τὰς ὁποίας εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη.

Τὴν **προαίρεσιν** = τὴν διάθεσιν. **βιαζόμενοι** = ἀναγκαζόμενοι. **κατα-
στέλλω** = περιορίζω, περιμαζεύω. **ἀνηρημένης** = ἀφανιζομένης. **πολιτεού-
μενος** = ζῶν, συμπεριφερόμενος. **ὑποσύρεται** = παρασύρονται, ἐξαφνίζονται.
εἰς χαλεπὸν καταστρέφει τέλος = καταλήγει εἰς ἄθλιον, εἰς κακὸν κατάντημα.
εὐχὴ = προσευχὴ. **ἀπόνοια** = ἀλαζονεία. **φιλοσοφία** = ὁ κατὰ Χριστὸν βίος, ἡ
χριστιανικὴ ζωὴ. **πρόρριζον** = ριζικῶς, ἀπὸ αὐτὰς τὰς ρίζας, ἐντελῶς.

Οἱ Χριστιανοὶ ἄλας τῆς γῆς Οἱ χριστιανοὶ εἰς μίαν κοινωνίαν, ἡ ὅποια
καὶ φῶς τοῦ κόσμου διαρκῶς ἐξαθλιούται καὶ ἐκφυλίζεται, ἔχουν
ε' 13-17 χρέος νὰ χρησιμεύσωσι διὰ τοῦ βίου τῶν
φρουροὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ ζωντανὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Τὸ πα-
ράδειγμα τῶν χριστιανῶν ὀφείλει νὰ εἶναι ἀντίρροπον εἰς τὰς κακίας τῶν ἀν-
θρώπων τοῦ κόσμου τούτου. Εἰς τὴν ἀκολασίαν τῶν ἄλλων αὐτοὶ ὀφείλουσι
νὰ ἀντιτάξωσι τὴν ἐγκράτειαν, εἰς τὴν ἀπορρόφησιν τῶν εἰς τὰ τοῦ κόσμου, τὴν
προσῆλωσιν τῶν εἰς τὰ θεῖα, εἰς τὴν συμφεροντολογίαν τῶν, τὴν ἀνιδιοτέλειαν καὶ
κῆτουσίαν. Ὁ Ἰησοῦς εἶχε χαρακτηρίσει ἑαυτὸν « φῶς τοῦ κόσμου ». Διὰ τοῦ
ἁγίου βίου τῶν χριστιανῶν ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ δοξάζεται
ἰπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν τὸ ἄλας μωρανθῇ = ἐὰν τὸ ἄλας ἀλλοιωθῇ καὶ χάσῃ τὴν ἀλιστικὴν του

ικανότητα, λ.χ. όταν βρέχεται. **μόδιον** = είναι τὸ γνωστὸν δοχεῖον, μέτρον χωρητικότητας, μὲ τὸ ὁποῖον μετῶσι τὰ σιτηρὰ εἰς τὰ ἀλώνια καὶ εἰς τὰς ἀποθήκας.

Ὁ Κύριος συμπληρώνει τὸν Μωσ. Νόμον
ε' 17 - 21

Ὁ Ἰησοῦς ἀναγνωρίζει τὸν Νόμον, ὡς ἐκφράζοντα τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας. Δὲν κατήργησε συνεπῶς αὐτόν, ἀλλὰ τὸν ἐτελειοποίησε, τονίσας τὴν ἀνάγκην, ὅπως τηρῶμεν καὶ ἐφαρμόζωμεν αὐτόν εἰς τὴν ζωὴν πραγματικῶς, δι' ἐσωτερικῆς μεταβολῆς τῶν διαθέσεών μας, τοῦ ἐσωτερικοῦ μας, οὐχὶ δὲ ἐξωτερικῶς καὶ τυπικῶς, ὅπως συνήθιζον οἱ Ἰουδαῖοι καὶ μάλιστα οἱ Φαρισαῖοι.

Τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας = τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς Παλ. Διαθήκης εἶναι ὁ Μωσ. Νόμος καὶ αἱ προφητεῖαι, διὰ τοῦτο μόνον ταῦτα ἀναφέρονται. **πληρῶσαι** = νὰ συμπληρώσω, νὰ τελειοποιήσω. **ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ** = ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου. **ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία** = ἐν ἰῶτα (τὸ ἐλάχιστον τῶν γραμμάτων) ἢ μία στιγμὴ (τὴν ὁποίαν θέτουν ἐπάνω εἰς μερικὰ γράμματα)· μεταφορικὰ ἐκφράσεις σημαίνουσαι, ὅτι οὐδὲ ἡ ἐλάχιστη ἐντολὴ θὰ παραλειφθῇ, θὰ καταργηθῇ. **πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων** = περισσότερον ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οἱ ὅποιοι ἐνομίζοντο ὅτι ἦσαν δίκαιοι, ἀλλὰ δὲν ἦσαν, διότι ἐτήρουν τὰς ἐντολάς ἐξωτερικῶς καὶ τυπικῶς. Οἱ γραμματεῖς ἦσαν οἱ ἐρμηνευταὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ Νόμου, ἄλλως καλούμενοι νομικοὶ ἢ νομοδιδάσκαλοι. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἦσαν μία ἰδιαιτέρα τάξις τῶν Ἰουδαίων, πολὺ αὐστηρὰ ὡς πρὸς τὴν τήρησιν ὅλων ἀνεξαίρετως τῶν ἐντολῶν μὲ ἀκρίβειαν μεγάλην. Εἰς τὴν πραγματικότητά ὅμως δὲν ἦσαν δίκαιοι, διότι ἐτήρουν τὸν Νόμον ἐξωτερικῶς μόνον, ὥστε ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν εὐσεβεῖς, ἐν ᾧ ἦσαν ἀπὸ μέσα κακοὶ καὶ διεφθαρμένοι. Διὰ τοῦτο κατήντησεν ἡ λέξις Φαρισαῖος νὰ σημάινῃ τὸν ὑποκριτὴν.

Ὁ φόνος Ὁ Μωσ. Νόμος διὰ τῆς ἑκτῆς ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου ε' 21 - 27 ἀπαγορεύει τὸν φόνον, ὁ Κύριος ὅμως ἀπαγορεύει καὶ αὐτὴν τὴν ὀργήν, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ εἰς τὸν φόνον, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶσαν ὕβριν καὶ ἔχθραν.

Ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις = ἐλέχθη εἰς τοὺς ἀρχαίους προγόνους σας. **κρίσις** = κατώτερον δικαστήριον. **εἰκῆ** = ἄνευ λόγου. **ρακά** = ἀνόητος, κενὴ κεφαλή (ἀραμαϊκὴ λέξις). **συνέδριον** = τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ ἀνωτάτη Ἀρχή. Τοῦτο εἶχε τὴν ἑδρὰν ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐδίκαζε σοβαρὰς μόνον ὑποθέσεις. **γένενα τοῦ πυρὸς** = κόλασις. Γέενα κυρίως ἐκαλεῖτο μία κοιλιάς πρὸς Ν. τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου οἱ Ἰσραηλίται, περιπεσόντες κάποτε εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἔστησαν βωμὸν εἰς τὸν θεὸν Μολώχ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζον καὶ ἀνθρώπους. Αἱ κραυγαὶ τῶν καιομένων θυμάτων προυκάλουν φρίκην, διὰ τοῦτο γέενα τοῦ πυρὸς κατήντησε νὰ σημάινῃ τὴν κόλασιν. Βραδύτερον ἔκαιον ἐκεῖ τὰ ἀπορρίμματα καὶ τὰ πτώματα θανατωθέντων κακούργων. **ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου** = συμφιλιώθητι μὲ τὸν ἀντίπαλόν σου. **κοδράντης** = τὸ μικρότερον Ρωμαϊκὸν νόμισμα, ἴσον πρὸς ἓν λεπτόν.

Ὁ ὄρκος Ὁ Κύριος ἀπαγορεύει νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ ἅγιον ὄνομα
ε' 33 - 38 τοῦ Ἀπεΐρου Θεοῦ ἄνευ σπουδαίου λόγου κατὰ τὰς συνομιλίας μας, καὶ μάλιστα διὰ νὰ ὀρκιζώμεθα. Ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ εἶναι τόσο ἅγιος καὶ τίμιος, ὥστε ἐν νὰ ἢ ὄχι ἰδικῶν του νὰ ἔχη ἀξίαν περισσοτέραν καὶ ἀπὸ τὸν ὄρκον.

Ὁὺκ ἐπιορκήσεις = δὲν θὰ παραβῆς τὸν δι' ὄρκου δοθέντα λόγον. **ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου** = χάριν τοῦ Κυρίου, ἀπὸ σεβασμῶν καὶ φόβου πρὸς τὸν Κύριον, ὀφείλεις νὰ ἐκπληρώσῃς τὰς δι' ὄρκου δοθείσας ὑποσχέσεις σου. **ὑποπόδιον** = ὑποστήριγμα τῶν ποδῶν τοῦ μεγάλου βασιλέως, τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐκδίκησις Ὁ Νόμος «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ» ἢ «κακὸν ἀντὶ κακοῦ»
ε' 38 - 43 ἀπετέλει μέρος τῆς Μωσ. Νομοθεσίας. Ὁ Κύριος ἐδίδασκεν, ὅτι εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις ὀφειλομεν νὰ δεικνόμεθα ἀπόλυτον ὑποχωρητικότητα καὶ πραότητα ἀπέναντι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μᾶς ἀδικοῦν καὶ βλάπτουν. Ἡ ἐκδίκησις δὲν ἐπανορθώνει τὸ κακὸν ἢ τὴν βλάβην, ὅπως τοῦναντίον χειροτερεῖ τὴν κατάστασιν καὶ αὐξάνει τὰς ἐχθρότητας.

Μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ = νὰ μὴ ἀντιστέκεσαι εἰς τὸν κακὸν ἄνθρωπον. **ἀγγαρεύω** = ἀναγκάζω τινα νὰ κάμῃ τι ὡς ἀγγαρεία, δηλαδὴ παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ χωρὶς πληρωμῆν. **μίλιον** = ἴσον πρὸς 1.478 μέτρα. **μὴ ἀποστραφῆς** = μὴ ἀρνηθῆς.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς Εἰς μερικοὺς ψαλμοὺς καὶ εἰς ἄλλα βιβλία τῆς Παλ.
ε' 43 - 48 Διαθήκης πολλάκις γίνεται λόγος περὶ μίσους πρὸς τοὺς ἐχθροὺς. Ὁ Κύριος ἀντιθέτως συνιστᾷ τὴν ἀγάπην καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ θεωρεῖ τὴν τῆς αὐτῆς ἀγάπην ὡς γνώρισμα τῆς τελειότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀγαπῶν τις τοὺς ἐχθροὺς, μιμεῖται τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀγαθός, ὅπως τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν, ἀποστέλλει καὶ εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ πονηροὺς. Ὁ τῆς αὐτοῦ γίνε-ται τέκνον τοῦ Θεοῦ καὶ τέλειος, ὅπως αὐτὸς ὁ Θεός.

Ἐπηρεάζω = ὑβρίζω, περιφρονῶ. **οἱ τελῶναι** = οἱ ἀμαρτωλοί· ἢ τάξεις τῶν τελωνῶν ἠθεωρεῖτο ὡς ἀμαρτωλὴ καὶ ἀδικος, διότι διέπραττεν ἀδικίας κατὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν τελωνειακῶν φόρων. **ἀσπάζομαι** = χαίρετώ.

Ἡ ἐλεημοσύνη Εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς προσευχῆς καὶ
ε' 1 - 5 τῆς νηστείας, ἐλέγχων ὁ Κύριος τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιδειξέως τῶν Φαρισαίων, συνιστᾷ τὴν μυστικότητα καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν βλεμμάτων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ φαίνεται, ἀλλὰ νὰ εἶναι πραγματικῶς εὐσεβής, ὅποτε θὰ ἔχη τὰ βλέμματά του, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Θεόν μόνον, ἵνα ἀρέσῃ εἰς αὐτὸν καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς = διὰ νὰ φαίνεσθε εἰς αὐτοὺς, χάριν ἐπιδειξέως. **μὴ σαλπίσῃς** = μὴ διακαλῆσῃς. **ἐν ταῖς ρύμαις** = εἰς τὰς ἰσοδύς. **ἀπέχουσι τὸν μισθόν** = ἔχουν λάβει τὴν ἀμοιβήν. **μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά** = (μεταφ.

έκφρασις) νά γίνεται τόσον κρυφίως ἡ ἐλεημοσύνη, ὥστε νά μή γνωρίζῃ ἡ ἀριστερά τί κάμνει ἡ δεξιά.

Ἡ προσευχή

ς' 5 - 16

Οἱ Φαρισαῖοι καί πολλά ἔλεγον κατά τήν προσευχήν καί ἐμπρός εἰς τοὺς ἄλλους πρὸς ἐπίδειξιν προσήχοντο. Ὁ Κύριος ἀποδοκιμάζει τήν συμπεριφορὰν ταύτην τῶν ὑποκριτῶν Φαρισαίων κατά τήν ἱεράν ὥραν τῆς προσευχῆς καί μᾶς ἐδωκεν ἕνα ὑπέροχον τύπον τῆς προσευχῆς, ἡ ὁποία ἱκανοποιεῖ πᾶσαν ψυχὴν καί ἐξυψώνει ταύτην μέχρι τοῦ Θεοῦ, ὅταν τήν αἰσθάνεται τις καί τήν ἀπαγγέλλῃ, ὅπως πρέπει. Τὸ « Πάτερ ἡμῶν » εἶναι προσευχή, πού ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν θεῖαν ψυχὴν τοῦ Κυρίου. Ὁ καλὸς χριστιανὸς ἀκούει τοὺς θεοὺς πατέρας του, ὅταν λέγῃ ταύτην μετὰ τὴν προσήχουσαν διάθεσιν. Ὅσας φορές καί ἂν εἴπωμεν τὸ « Πάτερ ἡμῶν » εἰς ὅλην μας τὴν ζωὴν, πάντοτε μᾶς εὐχαριστεῖ, πάντοτε μία θεῖα πνοὴ διεισδύει εἰς τὴν καρδίαν μας.

Φιλοῦσιν = θέλουν, προτιμοῦν. **ἐστῶτες** = ὄρθιοι. **ταμιεῖον** = τὸ ἑσωτερικώτερον δωμάτιον τῆς οἰκίας, ὅπου συνήθως ἦτο τὸ θησαυροφυλάκιον. **οἱ ἐθνικοὶ** = οἱ εἰδωλόατραι. **βαττολογῶ** = φλυαρῶ. **ἀγιασθήτω** = ἄς εἶναι ἡγιασμένον, σεβαστὸν καί δοξασμένον τὸ ὄνομά Σου. Ὁ Θεὸς δοξάζεται, ὅταν πάντοτε γίνεται παρὰ τῶν ἀνθρώπων τὸ ἅγιον θέλημά του. **τὸν ἐπιούσιον** = τὸν καθημερινόν, τὸν ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὑπαρξίν μας. **μὴ εἰσενέγκῃς** = μὴ ἐμβάλῃς, μὴ ἐπιτρέψῃς νά πέσωμεν εἰς πειρασμούς, εἰς δοκιμασίας. **ρῦσαι** = σῶσον. **πονηρὸς** = ὁ διάβολος. **ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία** = δύνασαι ὅλα ταῦτα νά χορηγήσῃς, διότι σὺ εἶσαι βασιλεὺς καί ἔχεις τὴν δύναμιν καί τὴν δόξαν.

Ἱεροῦ Χρυσόστομου, Mign. E.Π. 57 - 58, 278.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος εἰς τὴν παρατιθεμένην περικοπὴν σημειώνει πόσον σπουδαῖον πρᾶγμα εἶναι νά ἐπικαλώμεθα καί νά ἔχωμεν τὸν Θεὸν « ὡς Πατέρα μας ». Ἔχομεν δὲ αὐτὸν ὡς Πατέρα, διότι εἶναι ἀναρίθμητα τὰ ἀφανῆ καί φανερά ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα, ὡς Πατὴρ, ἔχει χαρίσει καί χαρίζει εἰς ἕκαστον ἀνθρώπων.

Ἀνέστησεν = ἐξήγειρεν. **ἐν προοιμίῳ** = ἀπ' ἀρχῆς. **ἀναίρεσιν** = κατάργησιν. **τοῖς ὑψηλοῖς προσηλῶν χωρίαις** = προσηλῶνων τὸν προσευχόμενον χριστιανὸν εἰς τοὺς οὐρανίους χώρους. **ταῖς ἄνω διατριβαῖς** = εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ διαμονήν, κατοικίαν.

Ἡ νηστεία

ς' 16 - 19

Ἡ νηστεία εἶναι μία ἄσκησις εἰς τὸ νά χαλιναγωγῆ τις τὰ πάθη καί τὰς ἐπιθυμίας καί νά προσηλώνεται εἰς τὰ πνευματικὰ καί θεῖα πράγματα. Ὅταν ὅμως γίνεται πρὸς ἐπίδειξιν, χάνει καί αὕτη πᾶσαν ἀξίαν, ὅπως ἡ ἐλεημοσύνη καί ἡ προσευχή.

Ἀφρανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν = μεταβάλλουν καί παραμορφοῦν τὸ πρόσωπον, προσποιούμενοι ὅτι ἔχουν ἐξαντληθῆ ἀπὸ τὴν νηστείαν. **ἀλειψαὶ τὴν κεφαλὴν** = νά ἀλείψῃς τὴν κεφαλὴν μετὰ ἀρώματα, ὅπως κάμνουν οἱ χαροῦμενοι.

Οι θησαυρισμοί Τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου εἶναι ἐφήμερα καὶ μά-
ς' 19 - 25 ταια. Ὁ καλὸς χριστιανὸς δὲν στρέφει καὶ δὲν προσ-
κολλᾷ τὴν καρδίαν του εἰς αὐτὰ, ἀλλ' εἰς τὰ αἰώνια
ἀγαθὰ, τὰ ὅποια μόνα ἔμποροῦν νὰ ἱκανοποιῶσι τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τότε,
ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν εἴναι, θὰ ἔχη πάντοτε ἐσωτερικὴν χαρὰν καὶ ἡρεμίαν καὶ
θὰ ζῆ βίον ἐλευθεροῦ καὶ ἀπερίσπαστον ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου.

Θησαυρὸς ἐπὶ τῆς γῆς = ἐπίγεια ὕλικά ἀγαθὰ. **σῆς καὶ βρώσις** = ὁ
σικῶρος καὶ ἡ μοῦχλα. **θησαυρὸς ἐν οὐρανῷ** = τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ὁ
Θεὸς ἐπιφυλάσσει ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὰ καλὰ μας ἔργα εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν. **ἀπλοῦς**
= ὑγιής, ἀπείρακτος. **πονηρὸς** = βεβλαμμένος, ἀσθενής. ἢ **ἐνὸς ἀντιέξεται** =
ἢ θὰ ἀνέχεται τὸν ἕνα καὶ θὰ ἀκολουθῆ αὐτὸν πάντοτε. **μαμμωνᾶς** = πλούτος
(περσικὴ λέξις).

Αἱ μερίμναι τοῦ βίου Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ
ς' 25 - 34 νὰ φροντίζῃ. Ὁ ἀδιάφορος καὶ ἀμέριμνος βίος δὲν
ἀρμόζει εἰς τὸν χριστιανόν. Ἄλλ' ἔχει χρέος συγ-
χρόνως νὰ βάλῃ τάξιν εἰς τὰς φροντίδας του καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ πρῶτον
ὅσα ἔχουν ἀνωτέραν ἀξίαν ἀπὸ ἄλλα δευτερεύοντα πράγματα. Πρῶτον ἡ ψυχὴ,
ὕστερον τὸ σῶμα. Προηροῦνται τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ ἔπειτα ἔρχονται
τὰ ὕλικά. Ἄλλὰ μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν φροντίδων τοῦ βίου μας δὲν πρέπει
νὰ χάνωμεν τὴν ἡρεμίαν καὶ νὰ ζῶμεν βίον γεμᾶτον ἀνησυχίας καὶ φόβους διὰ τὴν
κέρειον, διὰ τὸ μέλλον μας. Δὲν πρέπει εἰς τὸν φόρτον τῶν καθημερινῶν φροντίδων νὰ
προσθέτωμεν καὶ τὰς ἀνησυχίας διὰ τὸ μέλλον. Πρὸ παντὸς δὲν πρέπει νὰ λησμονῶ-
μεν ὅτι ἔχομεν Πατέρα μας τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος, ὅταν στηριζώμεθα εἰς αὐτόν,
οὐδέποτε μᾶς ἐγκαταλείπει. Αὐτὸς φροντίζει διὰ τὰ πτηνὰ καὶ διὰ τὰ λουλούδια,
δὲν θὰ φροντίσῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον; Καὶ ὁ οὐράνιος αὐτὸς Πατήρ, ὁ ὅποιος ἔχει
δώσει καὶ δίδει ἀνώτερα ἀγαθὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους—ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν
Υἱόν του χάριν τῆς σωτηρίας των—δὲν θὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς πράγματα ἀσή-
μαντα καὶ κατώτερα ἀγαθὰ, ὅπως τὴν τροφὴν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν;

Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν = μὴ φροντίζετε μὲ ἀγωνίαν διὰ τὴν ζωὴν
σας. **προσθῆναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν πῆχυν ἕνα** = νὰ προσθέσῃ εἰς τὰ ἔτη τῆς
ζωῆς του ἕνα πῆχυν, ὀλίγα δηλαδὴ ἔτη. **νήθω** = ὑφαίνω. **κίβανος** = φούρνος.
ἀμριέννουσιν = ἐνδύει. ἢ **κακία αὐτῆς** = ὁ μόχθος καὶ ἡ ἀνησυχία ἐκάστης
ἡμέρας.

Ἡ κατάκρισις Δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ ἐπικρίνωμεν τοὺς ἄλλους,
ς' 1 - 6 διότι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἔχομεν μεγαλύτερα ἐλαττώματα,
τὰ ὅποια συνήθως δὲν βλέπομεν. Πρῶτον νὰ διορθώσωμεν
τὸν ἑαυτόν μας, ὕστερον τοὺς ἄλλους. Πάντοτε πρέπει νὰ ἀρχίζωμεν ἀπὸ τὸν
ἑαυτόν μας καὶ ὕστερα νὰ κυττάζωμεν νὰ ἀπαλλάξωμεν τὸν ἄλλον ἀπὸ τὰ ἐλατ-
τώματά του.

Ἐν ᾧ κρίματι = μὲ τὸ κριτήριον, μὲ τὸ μέτρον, μὲ τὸ ὅποιον κρίνετε τοὺς

ἄλλους. **κάρφος** = ξυλαράκι, μεταφορ. μικρὸν ἐλάττωμα. **δοιὸς** = τὸ δοκάρι μετὰ τὸ ὅποιον εἰς τὰ χωρία στερεώνουν τὴν στέγην τῶν οἰκιῶν· ἐδῶ μεταφορικῶς μέγα ἐλάττωμα.

Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰ ἅγια Δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ὀμιλῇ τις ὑποῦ τύχη καὶ εἰς ὅποιονδῆποτε διὰ τὰ ἅγια τῆς πίστεως. Χρειαζέται προσοχὴ καὶ σεβασμὸς δι' αὐτά, διότι ἄλλως ἀντὶ καλοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνωμεν πρόξενοι κακοῦ.

Ἄγια, μαργαρίτας = διὰ τῶν λέξεων τούτων ὁ Κύριος ἐννοεῖ κάθε ἅγιον πρᾶγμα τῆς πίστεως, ὅπως τὴν θείαν διδασκαλίαν του, τὸ Εὐαγγέλιον, τὰ Μυστήρια. **τοῖς κυσί, ἔμπροσθεν τῶν χοίρων** = οἱ χοῖροι καὶ οἱ κύνες ἐθεωροῦντο ἀκάθαρτα ζῷα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων· ἐδῶ ὁ Κύριος ἐννοεῖ τοὺς κακοὺς καὶ διεφθαρμένους, οἱ ὅποιοι πολλὰκις ἐμπαίζουν τὰ ἅγια καὶ τὰ ἱερά, ὅταν ὀμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν εἰς αὐτούς. **ρήξωσιν ὑμᾶς** = σπαράξωσιν ὑμᾶς.

Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν Δὲν πρέπει νὰ παύωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὸν οὐράνιον Πατέρα μας πᾶν ὅ,τι χρειαζόμεθα. Ἄς εἴμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι πάντοτε μᾶς δίδει περισσότερα καὶ τὰ συμφερότερα. Ὅταν οἱ ἐπίγειοι γονεῖς γνωρίζουν τί νὰ δίδωσιν εἰς τὰ τέκνα των, πόσον μᾶλλον ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος οὐράνιος Πατὴρ γνωρίζει τί πρέπει νὰ διδῇ εἰς τὰ πλάσματά του;

Αἰτεῖτε, ζητεῖτε, κρούετε = διὰ τῶν τριῶν τούτων ταυτοσήμων ρημάτων ὁ Κύριος μᾶς διδάσκει νὰ ζητῶμεν μετ' ἐπιμονῆν καὶ θερμότητα ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅ,τι χρειαζόμεθα. **δόματα ἀγαθὰ** = πράγματα ὠφέλιμα. πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν κ.τ.λ. = οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου χαρακτηρίζονται παρὰ πολλῶν ὡς χρυσοῦς κανὼν καὶ σημαίνουν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ πράττωμεν εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι καὶ ἡμεῖς θέλομεν νὰ πράττωσιν οἱ ἄλλοι εἰς ἡμᾶς. Ὅταν γίνεται τοῦτο, τότε θὰ ἐπικρατῇ πάντοτε ἀγάπη, εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ στενὴ ὁδὸς Πάντοτε ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δύσκολος καὶ στενός, ἐν ᾧ ὁ τῆς κακίας πολὺ εὐκολὸς καὶ εὐρύχωρος. Ἄλλ' ὁ εἰς ὁδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν, ὁ ἄλλος εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Δὲν εἶναι σωστὸν οὔτε συμφέρον διὰ τὴν ζωὴν μας νὰ κυνηγῶμεν τὰ εὐκόλα καὶ τὰ εὐχάριστα.

Ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν = ἡ ὁδηγοῦσα εἰς τὴν καταστροφὴν, εἰς τὴν κόλασιν. **ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν** = ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ αἰώνιαν ζωὴν, εἰς τὸν παράδεισον.

Οἱ ψευδοδιδάσκαλοι Πολλὰ κακὰ προέρχονται ἀπὸ τοὺς κακοὺς διδασκάλους, οἱ ὅποιοι διδάσκουν τὸν λαὸν ψευδεῖς θεωρίας καὶ σπεύρουν τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν διαφθοράν. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος συνιστᾷ, ὅπως προφυλαχθῶμεν ἀπὸ αὐτούς, τοὺς ὁποίους

θά γνωρίσωμεν ἀπὸ τὰ ἔργα των, ἀπὸ τὸν βίον των. Οἱ κακοὶ διδάσκαλοι ἀσφαλῶς ἔχουν καὶ ἀνάλογον κακὸν βίον.

Ψευδοπροφήται = ψευδοδιδάσκαλοι, διότι ἀπὸ ὅσα διδάσκουν, οὐδὲν πράττουν. **ἐν ἐνδύμασι προβάτων** = με ἐνδυμα προβάτου, δηλαδή ἐξωτερικῶς φαίνονται καλοὶ καὶ δίκαιοι. **ἀπὸ τριβόλων** = ἀπὸ ἀκάνθας.

Οἱ ποιηταὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου
ζ' 21-24

Πολλάκις ὁ Κύριος ἐτόνισε κατὰ τὴν διδασκαλίαν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀκούωμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐφαρμόζωμεν τοὺς λόγους του εἰς τὴν ζωὴν. Οὔτε μᾶς ὠφελοῦσιν αἱ πολλαὶ προσευχαὶ καὶ παρακλήσεις πρὸς τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν ζῶμεν καὶ βίον πραγματικῶς ἄγιον καὶ σύμφωνον πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ = κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελικῆς κρίσεως. **δυνάμεις πολλὰς** = πολλὰ θαύματα. **ὁμολογήσω αὐτοῖς** = θὰ διακηρύξω εἰς αὐτούς.

Οἰκία ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ οἰκία ἐπὶ τῆς ἄμμου
ζ' 24-29

Ἡ λαμπρὰ Ὀμιλία ἐπὶ τοῦ Ὄρους τελιώνει μὲ μίαν παρομοίωσιν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ ἐφαρμόζουν αὐτούς. Οὗτοι εἶναι ὡσὰν μία οἰκία ἐκτισμένη ἐπὶ βράχου, διότι οὐδὲν δύναται νὰ κλονίσῃ αὐτός. Ἐν ᾧ οἱ μὴ ἐφαρμόζοντες ἐν τῷ βίῳ των τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου εἶναι ὡσὰν τὴν οἰκίαν, ἣ ὅποια ἔχει οἰκοδομηθῆ ἐπάνω εἰς ἄμμον. Ὅπως ταύτην ἕνας σφοδρὸς ἄνεμος δύναται νὰ κρημίσῃ εὐκόλως, τοιοῦτοτρόπως καὶ τοὺς μὴ ποιῶντας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου αἱ δοκιμασίαι καὶ τὰ δεινὰ τοῦ βίου κλονίζου τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν.

Προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ = ἐκτύπησαν ἐπάνω εἰς τὴν οἰκίαν. **ὄτε συνετέλεσεν** = ὅταν ἐτελείωσεν. **ὡς ἐξουσίαν ἔχων** = ὡς εἷς ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ ὡς νομοθέτης καὶ ρυθμιστῆς τοῦ ἀτομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, ὡς τέλειος κάτοχος τῆς ἀληθείας, ὡς Θεὸς καὶ ὡς ἄνθρωπος.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Mign. E.II. 57 - 58, 323, 324.

Ἐν τῇ περικοπῇ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀναπτύσσεται τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Κυρίου « Κατέβη γὰρ ἡ βροχὴ, ἦλθον οἱ ποταμοί, ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι κ.τ.λ. ». Ἐφ' οὗ ἔδειξεν ὁ ἱερός ἀνὴρ τί εἶναι ἡ βροχὴ, οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ ἄνεμοι, προσθέτει ὅτι πέτρα εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου καὶ αἱ ἐντολαὶ του, τὰς ὁποίας ἐὰν τηρῇ τις πάντοτε, εἶναι ἀσφαλῆς ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ βίου, ἀνώτερος τῶν ἐπιθέσεων ἐκ μέρους καὶ ἀνθρώπων καὶ δαιμόνων, ὅπως δεικνύει τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰώβ, καὶ μάλιστα τῶν Ἀποστόλων.

Ἀλλοτρίων ἐπηρείας = ξένας ἐπιδράσεις. **οὐδενὶ εἶκει** = εἰς οὐδὲνα ὑποχωρεῖ. **περιέσται** = θὰ νικήσῃ, θὰ φανῇ ἀνώτερος. **κόμπος** = λόγος ἀλαζονικός, μεγαλαυχία.

α'. Ἡ ἀλαζονεία, οἱ ἐγωῖσμοὶ καὶ ἡ φιλοδοξία

9. Ὁ τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος

(Λουκ. ιη' 9 - 15)

Εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίζῃ τις τὸν ἑαυτὸν του. Ἄλλ' ἐὰν γνωρίσῃ καλὰ τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ἴδῃ τὰς ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεις του καὶ θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην ταπεινόφρων πάντοτε καὶ ἔναντι τῶν ἀνθρώπων καὶ πολὺ περισσότερον ἔναντι τοῦ ἀπείρου Θεοῦ. Ἀντιθέτως οἱ ἐγωῖσται δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίσωσι καλῶς τὸν ἑαυτὸν των, μεγαλοποιῶν τὰς ἀρετὰς των, σμικρύνουν τὰ ἐλαττώματά των καὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς ἀνωτέρους τῶν ἄλλων καὶ ἱκανοὺς δι' ὅλα. Διὰ τοῦτο οἱ ἐγωῖσται δὲν διορθώνονται εὐκόλως. Τὸ Εὐαγγέλιον δεικνύει τὴν γυμνότητα καὶ τὴν ἀμαρτωλότητα τῶν ἐγωῖστῶν καὶ ὑπερηφάνων. Ὅσον εἶναι τις ἄγιος, τόσον περισσότερον θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸν Θεόν.

Ἐξουθενῶ = περιφρονῶ. σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν = ἀφ' οὗ ἐστάθη ὄρθιος μὲ ἐπιδεικτικὸν τρόπον. Οἱ Ἰουδαῖοι συνήθιζον νὰ προσεύχωνται ἕρθιοι. Ὁ Θεὸς = ὦ Θεέ μου (κλητ.). νηστεύω δις τῆς ἐβδομάδος = οἱ Ἰουδαῖοι ἐνήστευον τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Πέμπτην. ἀποδειατῶ = δίδω τὸ δέκατον ἐξ ὅλων τῶν προσόδων μου. ἰλάσθητι = ἐλέησόν με, συγχώρησόν με.

10. Αἱ πρωτοκλισίαι

(Λουκ. ιδ' 7 - 12)

Ὅταν προσκαλῆται τις, λέγει ὁ Κύριος, εἰς δεῖπνον, δὲν πρέπει μόνος του νὰ πάρῃ τὴν πρώτην θέσιν, διότι εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλθῃ ἀνώτερός του καὶ θὰ τὸν σηκώσουν ἀπὸ τὴν θέσιν. Ὁ ταπεινόφρων ἄνθρωπος ἀντιθέτως κἀθηται τελευταῖος, ἀλλὰ διὰ τοῦτο τιμᾶται περισσότερον ἀπὸ ταὺς ἄλλους.

Πρὸς τοὺς κεκλημένους = πρόκειται περὶ τῶν προσκεκλημένων εἰς γεῦμα δοθὲν ὑπὸ Φαρισαίου τινός, ὁ ὁποῖος εἶχε προσκαλέσει καὶ τὸν Κύριον. μὴ κατα-

κλιθῆς = μὴ καθίσης εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ φαγητοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐτραγῶν, ὅπως καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί, πλαγιασμένοι καὶ στηριζόμενοι ἐπάνω εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα πέριξ τῆς τραπέζης, διὰ τοῦτο ὁ Λουκᾶς μεταχειρίζεται εἰς τὴν προκειμένην περικοπὴν τὰ ῥήματα κατακλίνομαι, ἀναπίπτω, συνανάκειμαι. **πρωτοκλισία** = πρώτη θέσις. **ἐπέχων** = παρακολουθήσας εἰς τοίους ἐδίδον τὰς πρώτας θέσεις. **ἐντιμότερός σου** = ἀνώτερός σου ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα, ὡς πρὸς τὴν τιμὴν.

11. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ αἱ φιλοδοξίαι των

(*Μαθ. κ' 20 - 29*)

Ὁ Κύριος θέλει ἐκείνους τοὺς ὁποίους προώρισεν ὡς ἀποστόλους καὶ ὡς ποιμένας τῶν χριστιανῶν νὰ μὴ ἔχωσιν ἄλλην φιλοδοξίαν, εἰ μὴ νὰ ὑπηρετῶσι τοὺς ἄλλους μέχρις αὐτοθυσίας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει προσωρισμὸν νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετῇ τὸν κόσμον.

Προσκυνούσα = χαιρετήσασα τὸν Κύριον μὲ σεβασμὸν. **ἐκ δεξιῶν, ἐξ εὐω-
νύμων** = ὁ εἰς δεξιᾷ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερᾷ, ἦτοι τὰς δύο τιμητικὰς θέσεις. **ποτήριον** = μεταφορικῶς ἄλλοτε μὲ καλήν, ἄλλοτε μὲ κακὴν σημασίαν· ἐδῶ σημαίνει τὸ πικρὸν ποτήριον, τὸν σταυρὸν, τὰ μαρτύρια· τοῦτο χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ **βάπτισμα**. **βαπτισθήσεσθε** = θὰ βαπτισθῆτε καὶ σεῖς ἐντὸς τοῦ μαρτυρίου, τῶν βασάνων καὶ τῶν ἐμπαιγμῶν. Πράγματι ὁ Ἰωάννης ἐξωρίσθη εἰς Πάτμον, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου (*Πράξ. ιβ' 2*). **δοῦναι τὴν ψυχὴν** = νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του. **λύτρον ἀντὶ πολλῶν** = πρὸς λύτρωσιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων· λύτρα ἐλέγοντο τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐδίδοντο πρὸς ἀπελευθέρωσιν ὅλων τῶν αἰχμαλώτων. Ὁ Κύριος ἔδωκε τὴν ζωὴν του ὡς λύτρον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἁμαρτίας.

12. Μέγας εἶναι ὁ ἔχων ψυχὴν παιδικὴν

(*Μαθ. ιη' 1 - 6*)

Ὅταν συνεζήτουν αἱ ἀπόστολοι ποῖας εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὁ Κύριος, δεῖξας μικρὸν παιδίον εἰς αὐτούς, λέγει ὅτι, ἂν δὲν ἔχῃ τις παιδικὴν ψυχὴν, δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὅπως τὸ μικρὸν παιδίον εἶναι ἄπλοῦν καὶ εἰλικρινὲς καὶ ἔχει ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς αὐτούς στηρίζεται μᾶλλον παρὰ εἰς ἑαυτὸν, ταιοῦτος ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ πᾶς χριστιανός.

Ἐὰν μὴ στραφῆτε = ἐὰν δὲν μεταβληθῆτε, ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῆτε.

13. Ὁ πλούσιος νεανίσκος

(Μάρκ. ι' 17 - 28)

Ἐν μέγα κακὸν τοῦ πλούτου εἶναι ὅτι κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἰχμαλωτίζει τοῦτον τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε δὲν βλέπει ποτὲ ὁ πλούσιος τὸ πραγματικὸν του συμφέρον. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ πλούσιος νεανίσκος, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον αἰχμάλωτος καὶ προσκεκολλημένος εἰς τὰ πλούτη του, ὥστε ἐλυπήθη πολὺ, ὅταν ἤκουσεν, ὅτι, ἐὰν θέλῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον, ὀφείλει νὰ πωλήσῃ ἅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ διαμοιράσῃ τὸ ἀντίτιμον εἰς τοὺς πτωχοὺς. Πράγματι εἶναι δυσκολώτατον πρᾶγμα εἰς ἓνα πλούσιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Προσδραμῶν = σπεύσας ὁ νεανίσκος δεικνύει καὶ ζῆλον πρὸς συνάντησιν τοῦ Κυρίου καὶ σεβασμὸν πρὸς αὐτὸν (γονυπετήσας). **τί με λέγεις ἀγαθὸν** = ὁ νεανίσκος ἐθεώρει τὸν Κύριον ὡς κοινὸν θνητὸν, ὡς τοιοῦτον ὅμως δὲν ὄφειλε νὰ τὸν προσαγορεύῃ ὡς ἀγαθόν, διότι ἀγαθὸς μόνον ὁ Θεὸς εἶναι. **ἠγάπησεν αὐτὸν** = συνεπάθησεν αὐτόν. **ἄρας τὸν σταυρὸν** = ἄφ' οὗ ἀναλάβῃς πᾶσαν θυσίαν. **στυγνάσας** = σκυθρωπάσας. **κάμηλον** = τὸ ζῷον ἢ κάμηλος· ὅσον εἶναι δύσκολον νὰ περάσῃ μία κάμηλος ἀπὸ τὴν ὀπὴν βελόνης, τόσον εἶναι καὶ διὰ τὸν πλούσιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

14. Ὁ ἄφρων πλούσιος

(Λουκ. ιβ' 13 - 22)

Οἱ σκληροὶ πλούσιοι ἔχουν συνήθως μεγάλην πεποιθήσιν εἰς τὰ πλούτη, εἰς αὐτὰ στηρίζοντες τὴν εὐτυχίαν των. Δὲν ὑπολογίζουσι οὗτοι τὸν θάνατον, ὁ ὁποῖος πολλάκις διακόπτει αἰφνιδίως τὴν ζωὴν των. Τότε τί θὰ γίνωσι τὰ πλούτη των ; Τὰ καλὰ ἔργα καὶ αἱ ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς εἶναι ὁ ἀφθαρτος πλοῦτος, τὸν ὁποῖον μόνον πρέπει νὰ ἐπιδιώκῃ καὶ ὁ πλούσιος, ὅπως καὶ ὁ πτωχός.

Εὐφρόρησεν ἡ χώρα = ἔκαμαν οἱ ἄγροί του πολλὰ γεννήματα. **καθελῶ** = θὰ χαλάσω, θὰ ρίψω κάτω. **κειμένα εἰς ἔτη πολλὰ** = τὰ ὁποῖα εὗρισκονται ἀποθηκευμένα, ὥστε νὰ ἐπαρκέσωσι διὰ πολλὰ ἔτη. **καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν** = καὶ μὴ συνάγων πλούτη ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως πράξῃ ἔργα καλὰ, ἀρεστὰ εἰς τὸν Θεόν.

15. Τὸ Μέγα Δεῖπνον

(Λουκ. ιδ' 15 - 25) .

Αἱ μέριμναι τοῦ βίου συμπνίγουν τόσον πολὺ τὸν ἄνθρωπον, ὥστε οὗτος δὲν εὐρίσκει καιρὸν νὰ σκέπτηται τὰ αἰώνια ἀγαθὰ καὶ τὴν μετὰ θάνατον αἰωνίαν μοῖράν του. Δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἀναγιγνώσκει τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν προσεύχεται, εἰς τὸ κατάστημά του ἢ εἰς τὸ γραφεῖόν του δὲν στρέφει ποτὲ τὸν νοῦν του καὶ τὴν καρδίαν του πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα του, πρὸς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς του, διότι δὲν ἔχει καιρὸν καὶ εἶναι πνιγμένος μέσα εἰς τὰς φροντίδας διὰ τὰς ὑπαθέσεις τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ Θεὸς τὸν καλεῖ πλησίον του μὲ διαφόρους τρόπους, ἀλλ' αὐτὸς δὲν δέχεται, προφασιζόμενος διαφόρους ἀνοήτους αἰτίαις καὶ λέγει τὰ γνωστὰ τῆς περικοπῆς: « ἀγρὸν ἠγόρασα ἢ ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε ἢ γυναῖκα ἕγγραμμα ». Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Ἄπ. Ἰάκωβος, ὅταν ἔγραφε: « Μοιχαὶ καὶ μοιχαλίδες ! οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστίν ; ὅς ἂν οὖν βουληθῆ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἔχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται » (Ἰακ. δ' 4).

Ἄπὸ μᾶς = ἀπὸ συμφώνου, ὅλοι μαζί. **ἑρωτῶ σε** = σὲ παρακαλῶ. **ἔχε με παρητημένον** = θεώρησόν με ὡς ἀπόντα καὶ παρατηθέντα τοῦ δεῖπνου. **ὡς ἐπέταξας** = ὅπως διέταξες. **γεύσεταιί μου τοῦ δεῖπνου** = θὰ ἀπολαύσῃ τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τὴν ὅποιαν παρομοιάζει ἐνταῦθα πρὸς μέγα δεῖπνον, εἰς τὸ ὅποιον προσεκλήθη ὅλος ὁ κόσμος.

Κυρίλλου, Ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας, Mign. E.Π. 72, 789.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος ἐν τῇ περικοπῇ του ἀπαριθμεῖ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἔχει ἐτοιμάσει καὶ χορηγήσει εἰς τοὺς ἀθρώπους, καὶ παρὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Θεοῦ, ὅπως δεχθῶσι καὶ ἀπολαύσωσιν αὐτὰ, οὗτοι ἀρνοῦνται καὶ οὕτω περιεφρόνησαν καὶ τὸν καλέσαντα Θεὸν καὶ τὸν ἀπεσταλμένον του Χριστόν.

Ἄμαρτιῶν ἀπόθεσις = τὴν ἀπομάκρυνσιν, τὴν ἄφεισιν τῶν ἁμαρτιῶν. **ἡτίμασαν** = ἐξηυτέλισαν.

16. Ὁ Πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος

(Λουκ. ις' 19 - 31)

Τὰ πλούτη καὶ αἱ ἀπολαύσεις τοῦ βίου εἶχον κάμει ἀναίσθητον τὸν πλούσιον ἔναντι τῶν στερήσεων καὶ τῆς δυστυχίας τῶν ἄλλων. Εἰς τὴν ἄλλην, τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἀνατρέπονται τὰ πράγματα : ἐκεῖ οἱ πλούσιοι, οἱ δυνατοί, οἱ ὑπερέχοντες εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν ἔχουν πλέον κανὲν

προνόμιον πλησίον τοῦ Θεοῦ, οἱ δὲ ὑπομονητικοὶ καὶ εὐσεβεῖς πτωχοὶ καὶ περιφρονημένοι εἶναι οἱ ἀξιούμενοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Οἱ πρῶτοι καταδικάζονται καὶ βασανίζονται αἰωνίως, διότι ἀπῆλυσαν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐφημέρου ταύτης ζωῆς, χωρὶς νὰ σκεφθῶσι ποτὲ τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς.

Ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον = ἐνεδύετο πολυτελεῖ ἐνδύματα, λινὰ καὶ πορφυρόχροα. **βύσσος** = λινοῦν ὕφασμα. **ἐβέβλητο** = εἶχε ριφθῆ. **ἠλωμένος** = γεμᾶτος ἀπὸ ἔλκη, ἀπὸ πληγᾶς. **ἀπενεχθῆναι** = νὰ μεταφερθῆ, νὰ ὀδηγηθῆ. **εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ** = εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, εἰς τὸν παράδεισον. **καταψύξη** = δροσίση. **νῦν ὦδε** = τώρα ἐδῶ. **ὅπως διαμαρτύρηται** = ὅπως διακηρύξη.

17. Ἡ Μάρθα

(Λουκ. ι' 38 - 42)

Αἱ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις, ἡ διαρκὴς μέριμνα, ὅπως ἀνταποκριθῶσιν εἰς αὐτάς, κάμνουν πολλοὺς νὰ παραλείπωσι σπουδαιότερα καθήκοντα. Δὲν ἔχουν οὗτοι καιρὸν νὰ ἐπιδοθῶσι λόγου χάριν εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα, εἰς κατηχητικὴν καὶ θρησκευτικὴν δρᾶσιν καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα, διότι νομίζουν, ὅτι ὀφείλουν νὰ εἶναι ἐν τάξει ὡς πρὸς τὰς κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις ἔναντι τῶν ἄλλων. Ἄλλ' εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εὐρισκόμεθα, διὰ νὰ συνδεθῶμεν καὶ πλησιάσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ἀγίου βίου μας, διὰ νὰ ὑπακούωμεν εἰς Αὐτὸν καὶ νὰ ὀργανώσωμεν τὴν ζωὴν μας συμφώνως πρὸς τὸ ἄγιόν του θέλημα. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου μόνον ἔχομεν ἀπόλυτον ἀνάγκην, μιμούμενοι οὐχὶ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ τὴν Μαρίαν.

Περιεπάτο περὶ πολλὴν διακονίαν = ἦτο ἀπτησχολημένη μετὰ πολλὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα. **τύρβη** (τυρβάζω) = ὁ θόρυβος, ἡ διαρκὴς κίνησις καὶ μέριμνα. **ἐνός ἐστι χρεία** = ἐνός μόνον ἔχομεν ἀνάγκην, τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι τροφή τῆς ψυχῆς καὶ ἄρτος ζωῆς. **τὴν ἀγαθὴν μερίδα** = τὴν καλυτέραν μερίδα φαγητοῦ, διότι εἶναι πνευματικὸν φαγητόν. **οὐκ ἀφαιρεθῆσεται ἀπ' αὐτῆς** = δὲν θὰ στερηθῆ ποτὲ αὐτῆς, διότι εἶναι πνευματικὴ τροφή.

Φιλιπ. δ' 11 - 14. Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ πᾶς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ζῆ ἀπλοῦν καὶ λιτότατον βίον, ἀρκούμενος πάντοτε μετὰ ὅσα ἔχει, ὅσονδῆποτε ἐλάχιστα καὶ μηδαμινὰ καὶ ἂν εἶναι ταῦτα.

Καθ' ὑστέρησιν = διότι στεροῦμαι δὲν λέγω ταῦτα, διότι στεροῦμαι καὶ ἔχω ἀνάγκην τῆς βοήθειας. Ὁ Παῦλος ἐξέφρασε προηγουμένως τὴν χαρὰν καὶ εὐχαρί-

στησίν του, διότι, όταν εύρισκετο εις τήν φυλακήν, οί Φιλιππησίοι είχαν στείλει βοήθειαν πρὸς αὐτόν. **ταπεινοῦσθαι** = νὰ ζῶ ταπεινόν, πτωχικόν βίον. **περισεύειν** = νὰ ζῶ μὲ ἄφθονα τὰ μέσα, ἤτοι γνωρίζω νὰ ζῶ, λέγει ὁ Παῦλος, καὶ μὲ ὀλίγα καὶ μὲ πολλά. **μεμύημαι** = ἔχω μάθει τὸ μυστικόν, ἔχω συνηθίσει νὰ εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὅταν πεινῶ καὶ ὅταν εἶμαι χορτᾶτος.

1 Τιμ. γ' 6 - 11. Οἱ εὐσεβεῖς, ἐπειδὴ εἶναι αὐτάρκεις καὶ λιτοί, ζῶσιν ὡσάν νὰ εἶναι πλοῦσιοι. Δὲν ἐμπίπτουν δὲ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς φιλοπλουτίας, διότι γνωρίζουν, ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶναι ἡ ρίζα πάσης κακίας καὶ ὅτι τὰ πλοῦτη εἶναι ἐφήμερα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ πάρωσι μαζὶ των, ὅταν θὰ ἀφήσῃσι τὸν κόσμον τοῦτον.

Πορισμὸς ἢ εὐσέβεια = ἡ εὐσέβεια, ἡ ἀληθινὴ θρησκευτικὴ ζωὴ, εἶναι πηγὴ πορισμοῦ, πηγὴ πλοῦτου, ἀλλὰ πλοῦτου οὐρανοῦ καὶ μονίμου. **μετ' αὐταρκειας** = ὅταν συνοδεύηται μετ' ὀλιγαρκειας. **οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα** = οὐδὲ νὰ πάρωμεν μαζὶ μας τίποτε εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. **διατροφᾶς** = τὴν πρὸς συντήρησιν τροφήν. **σκεπάσματα** = ἐνδυμασίαν καὶ στέγην. **ὀρεγόμενοι** = ἐπιθυμοῦντες. **περιέπειραν** = διετῦρπῃσαν τὸν ἑαυτὸν των μὲ πόνους καὶ ἀνησυχίας, ὡσάν μὲ βελόνην.

Γ'. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΛΕΙ ΠΑΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥΣ,
ΤΟΥΣ ΤΑΠΕΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΥΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

18. Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον

(Λουκ. ιε' 1 - 8)

Ὁ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶναι δυστυχισμένον ὄν, ὅπως ἐν χαμένον πρόβατον. Ὅπως ὁ ποιμὴν χαίρει, ὅταν εὕρῃ τὸ χαμένον πρόβατον, ταιουτοτρόπως καὶ ὁ Χριστὸς χαίρει, ὅταν ὁ ἀμαρτωλὸς ἀκούῃ τὴν φωνὴν του καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ ποίμνιόν του, εἰς τὸν Θεόν. Τὴν ἀληθεῖαν ταύτην διδάσκει ὁ Κύριος καὶ μὲ τὰς τρεῖς παραβολὰς τοῦ 15ου κεφ. τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου, μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου, τῆς ἀπολεσθεΐσης δραχμῆς καὶ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ ἀσώτου δεικνύει ἐπίσης τὴν ἐσωτερικὴν πάλην τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὁ ὁποῖος ἀηδιάζει ἀπὸ τὴν ἀθλίαν καὶ ἀμαρτωλὴν ζωὴν του, συνέρχεται, μετανοεῖ καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πολυεὐσπλαγχνον Πατέρα του. Καὶ αἱ τρεῖς δὲ παραβολαὶ ἐλέχθησαν, ὅταν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς ἐγόγγυζον, διότι ὁ Κύριος συναναστρέφετο καὶ συνέτρωγε μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν.

Ἄμαρτωλὸς προσδέχεται = δέχεται κοντὰ του εὐχαρίστως τοὺς ἀμαρτω-

λοός. ἐπὶ τὸ ἀπολωλός = εἰς τὸ χαμένον πρόβατον· ὁ ἁμαρτωλός, ὡσάν τὸ περιπλανηθὲν πρόβατον, εἶναι θῦμα εὐκόλον παντός ἐπικινδύνου ἐχθροῦ.

19. Ἡ ἀπολεσθεῖσα δραχμὴ

(Λουκ. ιε' 8 - 11)

Ἄπτει τὸν λύχον = ἀνάπτει τὸν λύχον. σαροῖ τὴν οἰκίαν = σαρώνει, καθαρίζει τὴν οἰκίαν. Τόσον ἐνδιαφέρον δεικνύει καὶ ὁ Σωτὴρ, διὰ νὰ κάμῃ τὸν ἁμαρτωλὸν νὰ μετανοήσῃ καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Θεόν του.

20. Ὁ ἄσωτος υἱός

(Λουκ. ιε' 11 - 32)

Δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας = δός μου τὸ ἀνῆκον εἰς ἐμὲ μέρος τῆς περιουσίας. Κατὰ τὸν Νόμον ἐδικαιοῦτο τὸ ἐν τρίτον τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του (Δευτ. ΚΑ' 17). Διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον = διεμοίρασεν εἰς αὐτούς τὴν περιουσίαν. ἀπὸ τῶν κερατίων = ἀπὸ τὰ ζυλοκέρατα. μίσθιοι = δούλοι, ὑπηρέται. λιμῶ ἀπόλλυμαι = ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν πείναν. ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν = ἡμάρτησα εἰς τὸν Θεόν. δότε δακτύλιον = δώσατε δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἦτο σημεῖον τιμῆς. σιτευτός = παχύς, καλοθρεμμένος· ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν = ἤκουσε τραγούδια καὶ χορούς. ἓνα τῶν παιδῶν = ἓνα ἀπὸ τοὺς δούλους. ἀπέλαβεν = ἐδέχθη πάλιν, ἐπανέκτησε τὸν χαμένον υἱόν του. παρήλθον = παρήκουσα, παρέβην.

21. Ὁ ζυγὸς τοῦ Κυρίου ἐλαφρὸς

(Ματθ. ια' 28 - 30)

Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἀπλῶς μόνον ἰδρυτῆς καὶ κήρυξ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι συγχρόνως καὶ Θεός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀγάπης διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τοὺς ταπεινοὺς καὶ τοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὴν ζωὴν, οἱ ὅποιοι κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸν εὐρίσκουν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, ἀγάπην, ἀνάπαυσιν καὶ ἀνακούφισιν.

Δεῦτε = (ἐπιρρ.) ἐλάτε. πεφορτισμένοι = φορτωμένοι μὲ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν δοκιμασιῶν τοῦ βίου. ἄρατε τὸν ζυγόν μου = σηκώσατε τὸ φορτίον μου, ἐλάτε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑπὸ τὸν ζυγόν μου. ταπεινὸς τῆ καρδίᾳ = ταπεινόφρων εἰς τὴν ψυχὴν, καταδεκτικὸς καὶ προσιτός. χρηστός = γλυκὺς, ἤσυχος, ὥστε δὲν συντρίβει καὶ δὲν κουράζει τὸν ἄνθρωπον.

22. Διατί ὁ Κύριος συναναστρέφεται μετὰ ἁμαρτωλῶν

(Μαθ. θ' 10 - 14)

Συνήθως ὅλοι μας συναναστρεφόμεθα ἀνθρώπους πού ἔχουν θέσιν τινά καλήν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἀποφεύγομεν τοὺς μικροὺς καὶ πτωχοὺς, τὸν πτωχὸν καὶ βασανισμένον κόσμον. Τιοιουτοτρόπως ἔκαμνον καὶ οἱ Φαρισαῖοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦτα κατεφέροντο ἐναντίον του, διότι αὐτὸς συναναστρέφεται μὲ ἁμαρτωλοὺς. Καὶ ὁ καλὸς χριστιανός, πού καὶ αὐτὸς συνεχίζει μὲ τὸν βίον του τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου εἰς τὸν κόσμον, δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς, ἀλλὰ νὰ πλησιάζῃ αὐτοὺς καὶ νὰ φροντίζῃ νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ὑγίαν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν σωτηρίαν, πού καὶ αὐτὸς ἔχει.

Ἐνακειμένου = ὅταν ἐκάθησε διὰ νὰ φάγῃ. οἱ ἰσχύοντες = οἱ υγιεῖς. οἱ κακῶς ἔχοντες = οἱ ἀσθενεῖς. ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν = θέλω ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, οὐχὶ δὲ προσφορὰς θυσιῶν ἀπὸ ἀνθρώπων κακῶς καὶ ἀδίκους.

Δ'. Η ΚΑΙΝΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΝΟΜΟΣ ΕΝ Τῇ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

23. Ποία ἡ μεγίστη τῶν ἐντολῶν

(Μάρκ. ιβ' 28 - 35)

Ὁ ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ ζωὴ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων. Πρῶτον τοῦ Θεοῦ, διότι εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν τὴν ζωὴν καὶ πᾶν ὅ,τι εἴμεθα, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ οὐράνιος Πατὴρ καὶ Πλάστης μας, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπλασε διὰ τὸν ἑαυτὸν του, διὰ νὰ ἀνήκωμεν εἰς αὐτὸν ὡς τέκνα του. Αὐτὸν τὸν Θεὸν πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μας καὶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι εἰς τὸν κόσμον, περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας ἀκόμη.

Ἀχάριστος καὶ ὁμοίᾳ πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί μας, διότι ὅλοι ἐπλάσθησαν, ὅπως ἡμεῖς, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ, εἶναι τέκνα τοῦ αὐτοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ ἔχουν τὸν αὐτὸν προορισμὸν μὲ ἡμᾶς. Ἐπὶ πλέον ὑπὲρ ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου ἔθυσιασθη

ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁ Σωτὴρ μας, πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ περιφρανώμεν καὶ νὰ μὴ ἀγαπῶμεν τὸν συνάνθρωπόν μας, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς τόσον ἠγάπησεν, ὥστε ἐσταυρώθη ὑπὲρ αὐτοῦ ; Διὰ τοῦτο ἡ ἀγάπη, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, εἶναι γνώρισμα τῶν ἀληθινῶν ὁπαδῶν του. Ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ τις τοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι χριστιανός. Ὁ ἔχων τὴν ἀγάπην, ἔχει ὅλας τὰς ἄλλας ἀρετάς, ἔχει αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐντὸς του, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη. Ὁ μὴ ἔχων τὴν ἀγάπην, οὐδὲν ὠφελεῖται, ὅσασδήποτε ἄλλας ἀρετάς καὶ ἂν ἔχη. Ὅλα τὰ καλὰ ποὺ γίνονται καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν ὀφείλονται εἰς τὴν ἀγάπην. Καὶ ἂν ὅλοι εἶχον εἰς τὴν ψυχὴν των εὐλικρινῆ πρὸς ὅλους ἀγάπην, οὐδεμία κακία θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον.

Πρώτη πάντων ἐντολὴ = πρώτη, ἀνωτέρα ἐντολὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς νόμους. **ἄκουε Ἰσραὴλ** = ἄκουε, Ἰσραηλιτικὴ λαὸ (Δευτ. ΣΤ' 4). **ἐπ' ἀληθείας** = πραγματικῶς. **νουνεχῶς** = συνετῶς, φρονίμως.

24. Ὁ ἐλεήμων Σαμαρείτης

(Λουκ. ι' 25 - 38)

Πολλοὶ διερωτῶνται πᾶσιν εἶναι ὁ πλησίον μας ἢ ἀποροῦσιν, ὅταν ἀκούουν, ὅτι πρέπει νὰ θεωρῶσι πάντα ἄνθρωπον ἀνεξαιρέτως ὡς πλησίον των, ὡς ἀδελφόν των. Διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ Σαμαρείτου διδάσκει ὁ Κύριος νὰ πλησιάζωμεν καὶ νὰ βοηθῶμεν προθύμως οἰονδήποτε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας μας. Ἄς εἶναι ὁ ταιούτος ἄγνωστος, ξένος, ἀκόμη πολίτης ἐχθρικῆς ἐθνότητος πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς παρὰ ταῦτα ὀφείλομεν νὰ βοηθῶμεν αὐτὸν τόσον προθύμως καὶ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας, ὡσάν νὰ ἦτο ἀδελφός μας.

Πειράζων αὐτὸν = θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὰς γνώσεις του καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὸν Σωτῆρα ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐτίμα αὐτὸν ὡς προφήτην. **δικαιοῦν ἑαυτὸν** = νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν ἐρώτησίν του. **ὑπολαβῶν** = ἀποκριθεὶς. **κατὰ συγκυρίαν** = κατὰ σύμπτωσιν, κατὰ τύχην. **ἀντιπαρήλθεν** = προσεπέρασεν, ἔκαμε πῶς δὲν τὸν εἶδε. **γενόμενος κατὰ τὸν τόπον** = φθάσας εἰς τὸν τόπον. **κατέδησεν** = ἔδρασε. ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος = ὁ ἐλεήσας, ὁ βοηθήσας.

25. Ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου

(1 Κορ. ιγ' 1 - 13)

Οἱ Κορίνθιοι, ὡς Ἕλληνες, ἐκαυχῶντο διὰ τὴν σοφίαν των, διὰ τὴν

εὐγλωττίαν καὶ δι' ἄλλα πνευματικὰ προσόντα. Παρατηροῦντο ἐπίσης καὶ σχίσματα καὶ διαιρέσεις ἀναμεταξύ των. Πρὸς τούτους λοιπὸν ἐθεώρησε φρόνιμον ὁ μέγας Παῦλος νὰ γράψῃ περὶ ἀγάπης καὶ νὰ πλέξῃ ἕνα θαυμάσιον, ἀπεριγράπτου κάλλους καὶ δυνάμειος ὕμνον τῆς ἀγάπης. Ἐν τῷ ὕμνῳ τούτῳ κεντρικὴ ἰδέα εἶναι, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μεγαλυτέρα πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ρίζα πάσης ἀρετῆς καὶ ὅτι ἄνευ ἀγάπης οὐδεμία ἀρετὴ πραγματικὴ δύναται νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ μέτρον τῆς ἀξίας καὶ τῆς τελειότητος ἐνὸς χριστιανοῦ προσδιορίζεται ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης του.

Καὶ τῶν ἀγγέλων = ἐν ὁμιλῷ ἀκόμη καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγγέλων· ὑπερβολικὴ ἔκφρασις, δεικνύουσα ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖται ὁ χριστιανός, καὶ ἐὰν ἔχῃ ἀγγελικὴν γλῶσσαν, ὅταν δὲν ἔχῃ ἀγάπην. **χαλιὸς ἤχῳν** = χάλκινον ὄργανον, τὸ ὅποιον βγάζει ἀπλῶς ἤχους. **κύμβαλον ἀλαλάζον** = μεταλλινον μουσικὸν κρουστὸν ὄργανον, ἀποτελούμενον ἐκ δύο δίσκων συγκρουομένων ὑπὸ τοῦ ἐκτελεστοῦ· τοῦτο κάμνει πολὺν θόρυβον, ἀλαλάζει, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Παύλου. **προφητεία** = τὸ χάρισμα τοῦ προφητεῦν. **ἐὰν ψωμίσω** = ἐὰν διαμοιράσω ὡς τροφὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς. **οὐ ζηλοῖ** = δὲν φθονεῖ. **οὐ περπερεύεται** = δὲν καυχῆσιολογεῖ. **οὐ φυσιοῦται** = δὲν ὑπερηφανεύεται. **οὐκ ἀσχημονεῖ** = δὲν φέρεται ἀπρεπῶς, ἔχει καλοὺς τρόπους. **οὐ παροξύνεται** = δὲν ἐξοργίζεται. **συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ** = χαίρει, ὅταν θριαμβεύῃ καὶ νικᾷ ἡ ἀλήθεια. **πάντα στέγει** = πάντα καταδέχεται καὶ ὑπομένει. **πάντα πιστεύει** = εἰς ὅλους ἔχει ἐμπιστοσύνην. **οὐδέποτε ἐκπίπτει** = οὐδέποτε ὀλιγστεύει, οὐδέποτε ἀφρανίζεται. **εἴτε προφητεῖαι καταργηθήσονται** = καὶ ἐὰν ἔχῃ τις προφητικὰ ἢ ἄλλα χαρίσματα, ὅλα εἶναι προσωρινά, χρησιμεύοντα διὰ τὸν κόσμον τοῦτον μόνον, ὅλα θὰ καταργηθῶσιν. **ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον** = ὅταν ἔλθῃ ἡ τελεία ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν κατάστασις, τότε ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα δὲν χρειάζονται. **βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν ἀνίγματι** = τὰ πνευματικὰ καὶ οὐράνια πράγματα δὲν γνωρίζομεν τώρα κατ' εὐθεῖαν καὶ ὡς πραγματικῶς ἔχουν, ἀλλὰ μόνον σκιωδῶς, ὡς ἀντικατοπτρίσματα καὶ ὡς ἀνίγματα, τὰ ὅποια ἔχουν ἀνάγκην ἐρμηνείας.

26. Ἡ ἀγάπη ἐν τῇ Χριστιανικῇ οἰκογενείᾳ

(Ἐφεσ. ε' 22 - 33, ς' 1 - 10)

Οἱ σύζυγοι Ὁ Ἄπ. Παῦλος γράφει διὰ τὴν θέσιν ἐκάστου τῶν
ε' 22 - 33 συζύγων εἰς τὴν χριστιανικὴν οἰκογένειαν. Ἐν τῇ χριστιανικῇ οἰκογενείᾳ ἡ γυνὴ ὑποτάσσεται εἰς τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ὑποτασσομένη εἰς αὐτόν, δὲν χάνει τὴν ἐλευθερίαν της καὶ τὴν

ἀξίαν της, διότι συνδέεται μετὰ τοῦ ἀνδρός της δι' ἀγάπης. "Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, δὲν ὑπάρχει ζήτημα πρωτείων. Ἐὰν ὁ ἀνὴρ εἶναι ἡ κεφαλὴ ἐν τῇ χριστιανικῇ οἰκογενείᾳ, ἡ γυνὴ εἶναι ἡ καρδιά, καὶ εἶναι ὀλέθριον νὰ διαχωρίζηται ἡ κεφαλὴ ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἡ σκέψις ἀπὸ τὸ συναίσθημα.

Ὡς τῷ Κυρίῳ = ὅπως ὑποτάσσεσθε εἰς τὸν Κύριον. **σωτῆρ τοῦ σώματος** = σωτῆρ τῆς Ἐκκλησίας. **καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι** = ἀφ' οὗ ἐκαθάρισεν, ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὸ βάπτισμα καὶ μετὰ τὸν θεῖον λόγον. **τὴν ἑαυτοῦ σάρκα** = τὸ σῶμά του. **ἀντὶ τούτου** = διὰ τοῦτο. **τὸ μυστήριον τοῦτο** = ἡ ἀλήθεια αὕτη περὶ τῆς τελείας ἐνώσεως τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός, ὡς εἰκονίζουσης τὴν ἑνωσιν τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας. **οἱ καθ' ἓνα ἕκαστος** = ὁ καθείς. **ἵνα φοβῆται** = (παραγγέλω) ἵνα σέβηται τὸν σύζυγον.

Τὰ τέκνα Κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τὸ πρῶτιστον καθῆκον τῶν τέκνων εἶναι νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς γονεῖς των. Μετὰ τὸν Θεὸν οἱ γονεῖς μας εἶναι ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν ἀνυπολογίστους εὐεργεσίας.

Ἐν Κυρίῳ = κατὰ τὸν Κύριον, κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου. **ἐν ἐπαγγελίᾳ** = πρῶτη ἐντολή, ἡ ὁποία περιέχει καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀμοιβῆς.

Οἱ γονεῖς Ἐν τῇ χριστιανικῇ οἰκογενείᾳ οἱ γονεῖς ὀφείλου νὰ ἀνατρέψωσι τὰ τέκνα των χριστιανοπρεπῶς διὰ μορφώσεως συμφώνου πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. Ἡ σκληρότης τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, οἷα παρετηρεῖτο καὶ συναντᾶται ἀκόμη εἰς τοὺς μὴ χριστιανικοὺς λαοὺς. εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Μὴ παροργίζετε = μὴ ἐρεθίζετε. **ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου** = μετὰ μὀρφωσιν καὶ νουθεσίας χριστιανοπρεπεῖς.

Οἱ ὑπηρέται Εἰς τοὺς ὀλίγους τούτους στίχους βλέπομεν πῶς ὁ Παῦλος θέλει τὰς σχέσεις τῶν δούλων πρὸς τοὺς κυρίους των. Λέγει λοιπόν, ὅτι οἱ δούλοι ὀφείλου νὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς κυρίους των μετὰ ἀπλότητα καὶ εἰλικρίνειαν, ὅπως ὑπακούουν εἰς τὸν Σωτῆρά των, διότι ὁ καθείς θὰ κριθῆ κατὰ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔπραξεν ἐν τῇ κοινωνικῇ του τάξει, εἴτε ἐλεύθερος εἶναι εἴτε δούλος. Περὶ καταργήσεως τῆς δουλείας δὲν

γίνεται ακόμη λόγος. Τοῦτο ἐπῆλθε σὺν τῷ χρόνῳ παλὺ βραδύτερον, ἀφ' οὗ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα εἰσέδυσεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Τότε ὅμως ἐβεβλιώθη ἡ θέσις τῶν δούλων, διότι τὰς σχέσεις δούλων καὶ κυρίων διεῖπε τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης. Πολλοὶ δοῦλοι ἀνεδείχθησαν καὶ ἐτιμήθησαν ὡς ἅγιοι ἀπ' ἀρχῆς, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τοῖς κυρίοις κατὰ σάρκα = εἰς τοὺς κυρίους τοῦ κόσμου τούτου, διότι ὁ πνευματικὸς καὶ πραγματικὸς τῶν Κύριος εἶναι ὁ Χριστός. **μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν** = εἰλικρινῶς καὶ ἔχει διὰ τὴν ἰσότητα βλέπωσιν οἱ κύριοι τοιαύτη ὑπηρεσία λέγεται ὀφθαλμοδουλεία, ἀνθρωπαρέσκεια. **μετ' εὐνοίας** = μετ' ἀγάπης. τοῦτο κομιέται = τοῦτο θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβήν.

οἱ κύριοι Εἰς τοὺς κυρίους συνιστᾷ ὁ Παῦλος τὰ ἴδια, νὰ φέρονται **ῥ' 9 - 10** δηλαδὴ μετ' ἀγάπης πρὸς τοὺς δούλους των, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔχουν τὸν Κύριόν των ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Καὶ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ Κύριός των δὲν εἶναι προσωπολήπτης, ἀλλὰ θὰ κρίνῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ δούλους καὶ κυρίους.

Ἀνιέντες = χαλαρώνοντες, ἀφήνοντες κατὰ μέρος τὰς ἀπειλὰς, διὰ τῶν ὁποίων συνήθως ἐπιβάλλονται οἱ κύριοι εἰς τοὺς δούλους των.

27. Τὰ καθήκοντα τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὰς Ἀρχάς

(Ρωμ. γ' 1 - 11)

Ὁ Ἄπ. Παῦλος συνιστᾷ διὰ τῆς προκειμένης περικοπῆς ὑπακοὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὰς ἐξουσίας τοῦ κράτους καὶ καθορίζει τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀποστολήν των. Τοιαῦτα εἶχε διδάξει καὶ ὁ Κύριος, ὅταν ἔλεγεν «ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Ματθ. κβ' 21). Ἐξ αὐτῶν συνάγεται, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς θεωρεῖ ὡς ἀναγκαίαν καὶ κατὰ θεῖαν βουλήν ὑπάρχουσαν τὴν κρατικὴν ὀργάνωσιν.

Πᾶσα ψυχὴ = πᾶς ἄνθρωπος. **ὑπερεχούσαις** = εἰς τοὺς ἄρχοντας, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν θέσιν ἴστανται ὑψηλά, ὑπερέχουν τῶν ἄλλων πολιτῶν. **ἑαυτοῖς κρίμα λήφονται** = θὰ ἐπισύρωσιν ἐναντίον των τὴν καταδικήν. **οὐκ εἰσι φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων** = τίθεται θαυμασίως ὁ σκοπὸς τῶν ὑπαρχουσῶν ἐξουσιῶν· αἱ ἐξουσίαι, οἱ ἄρχοντες ὑπάρχουν, διὰ τὴν προστατεύωσιν μὲν τὰ καλὰ ἔργα καὶ τοὺς πράττοντας αὐτά, νὰ ἐμποδίζωσιν δὲ τὰ κακὰ ἔργα καὶ νὰ τιμωρῶσιν τοὺς κακοὺς. Δὲν πρέπει νὰ φοβῆται τις τοὺς ἄρχοντας διὰ τὰ καλὰ του ἔργα, ἀλλὰ διὰ τὰ κακὰ. **τὴν μάχαιραν** = αὕτη συμβολίζει τὸ δικαίωμα τῶν ἀρχόντων εἰς τὸ νὰ τιμωρῶσιν

τὸ ἐγκλημα χάριν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀσφαλείας ὄλων. εἰς ὀργὴν = πρὸς τιμωρίαν, πρὸς ἀναπόδοσιν. ἔκδικος = τιμωρός, ἐκδικητής. διὰ τὴν συνείδησιν = δύο λόγοι προβάλλονται διὰ τὴν ὑπακοὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὁ φόβος τῆς τιμωρίας καὶ ἡ συνείδησις, ἡ ὁποία ἐσωτερικῶς λέγει εἰς ἕκαστον, ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τοὺς ἄρχοντας. τὸ τέλος = φόρος ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων. πλήρωμα νόμου = τελεία ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ἱεροῦ Χρυσόστομου, περὶ τοῦ καθήκοντος τῆς ὑποταγῆς εἰς τὰς Ἀρχάς, (Ρωμ. ιγ' 1), Mign. E.H. 60, 613, 615.

Ὁ Χριστιανισμός, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος εἰς τὴν περικοπὴν του, δὲν εἰσήγαγε τοὺς Θείους νόμους του, ὅπως ἀνατρέψῃ τὸ κράτος, ἀλλ' ὅπως διορθώσῃ αὐτό.

Ἡ ἱεραρχικὴ ὀργάνωσις κατὰ διαφόρους ἐξουσίας, αἱ ὁποῖαι ὑποτάσσονται ἢ μία εἰς τὴν ἄλλην, εἶναι ἐκ Θεοῦ καὶ παρατηρεῖται εἰς πολλὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων. Οὕτως ἔχομεν ὑποταγὴν γυναικὸς εἰς τὸν ἄνδρα, τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς, νέων εἰς τοὺς γέροντας, δούλων εἰς τοὺς κυρίους. Τοῦτο παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ ζῷα, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπου τὰ κατώτερα ὑποτάσσονται εἰς τὰ ἀνώτερα καὶ καλύτερα. Ἡ τοιαύτη τάξις εἶναι ἐκ Θεοῦ, διότι ἡ ἀναρχία εἶναι κακὸν πρᾶγμα καὶ πηγὴ συγχύσεως καὶ χάους.

Τὸ ὁμότιμον = ἡ ἰσοτιμία, ἡ ἰσότης. μάχην εἰσάγει = φέρει προστριβὰς, πόλεμον. καὶ τὰς ὑποταγὰς = καὶ τὸ νὰ ὑποτάσσονται εἰς τοὺς ἀνωτέρους.

Ε'. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΥΡΗΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

28. Ἡ ἐκλογὴ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων

(Μάρκ. γ' 13 - 20)

Ὁ πρῶτος πυρὴν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἦται τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρξαν οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι. Οὗτοι δὲν ἐξελέγησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὰς ἀρετὰς των, ἀλλὰ κατὰ χάριν, διότι ὅλοι ὑπῆρξαν ἀπλοῖ, ταπεινοί, ἀμόρφωτοι. Συνεπῶς ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσαν κατόπιν, ὀφείλονται εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἐξελέξεν αὐτοὺς καὶ προώρισεν, ἵνα γίνωσι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου του εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος = κατὰ τὸν Λουκᾶν (ς' 12) ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐπέρασεν ὅλην τὴν νύκτα προσευχόμενος. Ἡ ἐκλογὴ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ἦτο κρίσιμος καὶ σπουδαία ἐνέργεια τοῦ Κυρίου, διότι οἱ Δώδεκα ἔμελλον νὰ συνεχίσωσι τὸ ἔργον του, διὰ τοῦτο προσεύχεται πρὸ τῆς ἐκλογῆς των.

Και ἔχειν ἐξουσίαν = καὶ νὰ ἔχῃσιν τὴν δύναμιν. **Βοανεργές, ὃ ἐστὶν υἱοὶ βροντῆς** : ὀνομάσθησαν τοιουτοτρόπως οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, διότι ἐπέδειξαν φλογερὸν χαρακτῆρα καὶ μέγαν ζῆλον εἰς τὸ κήρυγμα, οἱ δὲ λόγοι των ἀντήχουν ὡς βροντῆ. **τὸν Ἰσκαριώτην** : ὁ Ἰούδας κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Καριώθ (Ἰησ. Ν. 1Ε' 25), διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο Ἰσκαριώτης.

29. Ὁδηγίαι τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Μαθητὰς

(Μαθ. ι' 5 - 42)

Κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ὄφειλον οὗτοι, πορευόμενοι διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἔχῃσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἀκόλουθα. Εἷς μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ἱεραποστολικόν του ἔργον ὀφείλει νὰ στηρίζεται μόνον εἰς τὴν θεῖαν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ὑπερνικᾷ πᾶν ἐμπόδιον καὶ θὰ θριαμβεύῃ ἐναντίον τῆς ἀντιδράσεως τοῦ Κόσμου. Ἡ κακία τοῦ Κόσμου τούτου θὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ μαθηταὶ θὰ εἶναι ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, θὰ διώκωνται διαρκῶς, θὰ περιάγωνται εἰς δικαστήρια, θὰ φυλακίζωνται καὶ θὰ θανατωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τοιουτοτρόπως μετεχειρίσθησαν καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον. Ἄλλ' οἱ μαθηταὶ ὀφείλουσαν νὰ ἔχουν ὑπομονὴν καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ θυσιάζωσι καὶ συγγενεῖς καὶ ἀδελφοὺς καὶ φίλους καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των χάριν τοῦ Εὐαγγελίου. Θὰ ὑπάρξῃ πόλεμος καὶ ἀγρία ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλ' ἐν τέλει τὸ φῶς του θὰ σκορπίσῃ τὰ σκότη ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἡ νέα πίστις θὰ ἐπιβληθῇ.

Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν = εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἐθνικῶν, τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ Κύριος κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐξόρμησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὸ κήρυγμα, ἵνα ἀσκηθῶσι καὶ δοκιμᾶσῃσιν τὰς δυνάμεις των, περιορίζει τὴν περιοχὴν τῆς δράσεώς των, ἀπαγορεύσας εἰς αὐτοὺς νὰ κηρύξωσιν εἰς πόλεις τῶν Ἐθνικῶν καὶ τῶν Σαμαρειτῶν. **δωρεὰν ἐλάβετε** = ὅπως ἐλάβετε δωρεὰν τὴν χάριν καὶ δύναμιν νὰ κάμνετε θαύματα καὶ νὰ διαδίδετε τὸ Εὐαγγέλιον, ὀφείλετε καὶ σεῖς ἄνευ πληρωμῆς νὰ μεταδίδετε τὰ χαρίσματα ταῦτα. **πῆρα** = σακκίδιον. **ἀνεκτότερον ἔσται** = κατὰ τὴν τελικὴν κρίσιν περισσότερα ἐπιείκεια θὰ ἐπιδειχθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων — τὰ ὁποῖα κατεστράφησαν διὰ τὰς πολλὰς ἁμαρτίας των — παρὰ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ ἀποκρούωσι καὶ θὰ διώκωσιν ὑμᾶς τοὺς Ἀποστόλους. **εἰς μαρτύριον** = εἰς ἔνδειξιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἤκουσαν τὸ Εὐαγγέλιον. **οὐ μὴ τελέσητέ** = δὲν θὰ τελειώσητε. **Βεελζεβούλ** = ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων. **εἰ τὸν οἰκοδεσπότην** = ἐὰν τὸν Χριστὸν ἐκάλεσαν δαίμονα. Ὁ Χριστὸς παρομοιάζεται πρὸς οἰκοδεσπότην, διότι αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας,

του Οίκου των πιστών. ἐν τῇ σκοτίᾳ = κατ' ἴδιαν. ἐν τῷ φωτὶ = δημοσίᾳ, φανερά. ἀσάριον = ρωμαϊκὸν νόμισμα ἐλαχίστης ἀξίας, τὸ δέκατον τῆς δραχμῆς. ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν = χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἔμοι = ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ μὲ ὁμολογήσῃ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα. ἀλλὰ μάχαιραν = ἀλλὰ πόλεμον, διχασμὸν, διαιρέσεις. οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ = ὅστις δὲν δέχεται νὰ ὑποστῇ θυσίας καὶ διωγμούς, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἐμὲ· σταυρὸς ἐκάστου εἶναι οἱ καθημερινοὶ ἀγῶνες διὰ τὸ δίκαιον καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν. ὁ εὐρών τὴν ψυχὴν αὐτοῦ = ὁ διασώσας τὴν ζωὴν του ἐκ δειλίας. εἰς ὄνομα προφήτου = ὡς προφήτην, ὡς ἔχοντα προφητικὰ χαρίσματα.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὑπόμνημα εἰς Ματθαῖον· ἀνάπτυξις τοῦ ρητοῦ «Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν», Mign. E.Π. 57 - 58, 405.

Ἡ ἱερὸς Χρυσόστομος ἀναπτύσσει τὸ χωρίον «οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν», τὸ ὁποῖον σκανδαλίζει πολλοὺς, διότι εὐρίσκουν αὐτὸ παράδοξον καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἢ ὅποια εἶναι θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Ἡ ἱερὸς ἀνὴρ λέγει, ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε καλὴ ἡ ὁμόνοια, διότι καὶ οἱ ληστὰι ἔχουν ὁμόνοιαν ἀναμεταξύ των. Ὁ πόλεμος, ὁ διαχωρισμὸς εἶναι ἀπαραίτητα ἐνίοτε, ὅπως εἰς στρατηγὸς ἐκδιώκει τοὺς στασιαστάς στρατιώτας, εἰς ἰατρὸς ἀποκόπτει ἐν νοσηρὸν τεμάχιον ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκδιώκει τοὺς ἀμετανοήτους. Ὁ Κύριος θέλει τὴν ὁμόνοιαν πάντων, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀνθίστανται καὶ ἀντιδρῶν εἰς τὸ ἔργον του, εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τοῦτο γίνονται πόλεμοι καὶ προστριβὰ μεταξύ των ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου καὶ των Χριστιανῶν.

Τὰ φορτικώτερα = τὰ δυσκολώτερα, τὰ σοβαρώτερα. μετὰ πολλῆς περυσίας = ἀφθόνως, ἀφειδῶς. καὶ ἡμᾶς ἀνελεῖν = καὶ ἡμᾶς νὰ φονεύσῃ. συναφθῆναι = νὰ ἐνωθῇ. εἰς τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον = εἰς τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα.

30. Τὰ μαρτύρια τῶν Ἀποστόλων

(1 Κορ. δ' 9 - 14)

Οἱ Κορινθιοὶ ἐκαυχῶντο διὰ τὰ προσωπικά των προσόντα καὶ χαρίσματα, προκαλοῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ Παῦλος, ἐλέγχων τούτους διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην, λέγει ὅτι ἡ μοῖρα των γενήσιον μαθητῶν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν κόσμον ταῦταν εἶναι νὰ ὑποφέρωσι, νὰ περιφρονῶνται, νὰ ὄνειδίζωνται καὶ νὰ θεωρῶνται ὡς ἄνθρωποι ἄθλιοι καὶ μισητοί. Πράγματι, ὅπως ὁ Κύριος, αὐτῶ καὶ οἱ Ἀπόστολοί του ἐξυβρίσθησαν, ἐδιώχθησαν καὶ ἔπαθον τὰ χεῖριστα, μόνον καὶ μόνον, διότι ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς

πίστεως, ὅλοι οἱ καλοὶ χριστιανοὶ τὴν αὐτὴν τύχην ἔχουν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὅπου διώκεται ἡ ἀλήθεια καὶ μισεῖται τὸ φῶς, διότι οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ μένωσιν ἀνενόχληται εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν βίον των.

Ἐσχάτους ἀπέδειξεν = ὁ Θεὸς μᾶς παρουσίασε, μᾶς ἔκαμεν ὡς τοὺς τελευταίους τῶν ἀνθρώπων. **ὡς ἐπιθανάτιους** = ὡς κινδυνεύοντες καθ' ἑκάστην νὰ θανατωθῶμεν. **θεάτρον** = θέαμα ἀξιοθέατον· ὅλος ὁ κόσμος ἐθεάτο μὲ εὐχαρίστησιν τί ὑπέφεραν οἱ Ἀπόστολοι. Ἀκολουθῶν ὁ Παῦλος παρουσιάζει τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῶν Κορινθίων καὶ τῶν Ἀποστόλων. Οἱ μὲν Ἀπόστολοι, ἐπειδὴ κηρύττουσι πίστιν εἰς τὸν ἐσταυρωμένον Χριστόν, ἐκλαμβάνονται ὡς μωροί, ὡς ἀσθενεῖς, ὡς ἄνευ οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄνθρωποι, οἱ δὲ Κορινθιοὶ, λόγῳ τῶν προσόντων καὶ τῶν χρισμάτων των, ἐτιμῶντο παρὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου ὡς σοφοί, ὡς ἰσχυροί, ὡς ἔνδοξοι. **ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας** = μέχρι τῆς ὥρας ταύτης τοῦ γράφω. Γράφει δὲ ὁ Παῦλος ἐξ Ἐφέσου, ὅπου πράγματι ὑπέστη πολλὰς διώξεις καὶ δοκιμασίας (ιδεὶ 1 Κορ. ιε' 30). **ἀστατοῦμεν** = ζῶμεν ἀσταθῆ, πλάνητα βίον. **ὡς περικαθάρματα** = ὡς ἀκάθαρτα ἀντικείμενα τοῦ κόσμου τούτου ἔχομεν γίνεαι. **πάντων περιψήμα** = εἴμεθα δι' ὅλους ὡσάν ἀπορρίμματα, τὰ ὅποια ρίπτουν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

II EK TΩN ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

31. Ὁ Κύριος ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν τῶν ἔργων του

(Ἰωάν. ι' 24 - 26, 37 - 39)

Ὁ Κύριος δὲν ἀπέδειξε διὰ τῆς διδασκαλίας του μόνον ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀπασταλείς, ἵνα σώσῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν θαυμαστῶν ἔργων του. Διὰ τοῦτο συνεχῶς ἔλεγεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἐὰν δὲν πιστεύουσιν εἰς τοὺς λόγους του, ὀφείλουν νὰ πιστεῦσωσιν εἰς τὰ ἔργα του. Τὰ θαύματα ἐνίσχυνον τὴν θείαν διδασκαλίαν του, διότι ἐδείκνυον ὅτι δὲν ἦτο μόνον ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ Θεός.

Ἐκύκλωσαν αὐτόν = ὁ Κύριος εὐρίσκειτο εἰς τὴν στοάν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος καὶ ἐδίδασκε. Τότε ἐμαζεύθησαν πολλοὶ περὶξ του, πιθανὸν δὲ τινες μὲ κακοὺς σκοποὺς. **ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἵρεις;** = ἕως πότε θὰ μᾶς βγάλῃς τὴν ψυχὴν, θὰ μᾶς βασανίσῃς, κρατῶν ἡμᾶς εἰς ἀγωνίαν καὶ εἰς ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸ ἄτομόν σου, ἐὰν εἶσαι ὁ Μεσσίας, τὸν ὅποιον περιμένομεν; **παρησία** = φανερά, θαρραλέως.

32. Ὁ ἐν Κανᾷ γάμος

(Ἰωάν. β' 1 - 12)

Ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τὸ πρῶτον θαῦμα εἰς μίαν φιλικὴν οἰκογένειαν, μεταβαλὼν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον. Δι' αὐτοῦ ἐφανέρωσε τὴν δυνάμιν του καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς φύσεως, ἐνισχύσας οὕτω τοὺς μαθητάς του εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν.

Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ = τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλήσεως τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ναθαναήλ, τὴν ὅποιαν διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης προηγουμένως. **ὕστερῃσαντος** = ὅταν ἔλειψε. **τί ἐμοὶ καὶ σοὶ** = τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ σοῦ ὡς πρὸς τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὡς Μεσσίας καὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ὀφείλω νὰ πράττω. Ἡ Παναγία, ὡς μήτηρ τοῦ Χριστοῦ, ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπεμβαίη καὶ εἰς τὰ θεῖα καθήκοντα τοῦ υἱοῦ της κατὰ τὴν συνήθειαν ὄλων τῶν μητέρων. **κατὰ τὸν καθαρισμόν** = διὰ τὰς πλύσεις πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητόν. **μετρητῆς** = μέτρον ὑγρῶν περιλαμβάνον περὶ τὰς 26 ὀκάδας ὕδατος. **ἀρχιτριβλίνος** = ὁ συμποσίαρχος, ὁ φροντιστὴς διὰ τὰ καθίσματα (κλίνας), διὰ τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ. **ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων** = οὕτως ἤρχισε τὰ θαύματα. **τὴν δόξαν** = τὸ μεγαλεῖον, τὴν δύναμιν.

33. Ὁ χορτασμός τῶν πεντακισχιλίων

(Μαθ. ιδ' 13 - 22)

Ὁ Ἰησοῦς ἀμείβων τὴν προθυμίαν καὶ πίστιν πεντακισχιλίων ἀκροατῶν, αἱ ὁποῖοι ἀφῆκαν τὰς ἐργασίας καὶ τὰς οἰκίας των καὶ τὸν ἠκολούθησαν μακρὰν εἰς τὴν ἔρημον διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν του, πολλαπλασιάζει διὰ τῆς θείας παντοδυναμίας του πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς καὶ διατρέφει μὲ αὐτὰ ὅλον τὸ πλῆθος ἐκεῖνο. Ὅπου εἶναι ὁ Χριστὸς παρών, ἅς εἶναι ἔρημος ὁ τόπος, ἐκεῖ εἶναι ὅλα ἄφθονα καὶ δὲν στερεῖται τις οὐδενός, οὔτε τῶν πρὸς διατροφήν ἀναγκαίων.

Ὁψίας γενομένης = ὅταν ἔγινεν ἑσπέρας καὶ ἔδυσεν ὁ ἥλιος. **κλάσας** = τεμαχίσας. **τῶν κλασμάτων** = τῶν τεμαχίων τοῦ ἄρτου. **προάγειν αὐτὸν** = νὰ υπάγῃαι προτῆτερα ἀπὸ αὐτὸν.

34. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας

(Μαθ. ιδ' 23 - 34)

Ὁ Ἰησοῦς ἐξουσιάζει ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, ἀκόμη καὶ τὴν

θάλασσαν καὶ τὰς τρικυμίας της, ἀλλ' ὁμοίως εἶναι κύριος καὶ τῶν τρικυμιῶν τοῦ βίου, τῶν βασάνων καὶ θλίψεων, ποὺ βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν οὗτοι ἔχουν εἰς τὸ πλευρόν των τὸν Χριστόν, ὅπως τὸν εἶχαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ πλοῖον, δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται τὰς τρικυμίας τοῦ βίου. Ὁ Χριστὸς θὰ καταπαύσῃ καὶ αὐτάς, καὶ ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐτυχία θὰ βασιλεύωσιν εἰς τὴν ζωὴν των.

Κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι = νὰ προσευχηθῇ ἰδιαιτέρως, κατὰ μόνας. βασιανιζόμενον = συνταρασσόμενον. τετάρτη φυλακὴ : ἡ νύξ διηρεῖτο εἰς τέσσαρα τρίωρα χρονικὰ διαστήματα, τὰ ὅποια ὠνομάζοντο φυλακαί, διότι οἱ φρουροὶ ἐφύλαττον καὶ ἠγρύπνουν τρεῖς ὥρας, μετὰ τὰς ὁποίας ἀντικαθίσταντο. ἐπελάβετο αὐτοῦ = ἐκράτησεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα. εἰς τί ἐδίστασας = διατί ἐδειλίασες.

35. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου

(Ματθ. η' 5 - 14)

Εἰς τὴν διήγησιν αὐτὴν παρουσιάζεται μία τόσον ἰσχυρὰ πίστις καὶ τόσον μεγάλη ταπεινοφροσύνη ἐνὸς εἰδωλολάτρου ἀξιοματικοῦ, ὥστε ὁ Κύριος λέγει, ὅτι ταιοῦταν πιστὸν αὐτε μεταξύ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, συνήνητησε. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος, ἀμείβων τὴν πίστιν τοῦ ἑκατοντάρχου, θεραπεύει τὸν δούλόν του.

Ὁ παῖς μου = ὁ δούλος μου. βέβληται = εἶναι κατάκοιτος εἰς τὸ κρεβάτι. εἰπέ λόγῳ = διάταξε διὰ τοῦ λόγου σου νὰ γίνῃ καλὰ καὶ ἀρκεῖ τοῦτο. ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν = ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας = οἱ Ἰσραηλῖται, διότι οὗτοι, ὡς περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ, παρεσκευάσθησαν διὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον = τὸ σκότος τὸ βαθύ, τὸ ὅποῖον εἶναι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

36. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ ἐν Καπερναοῦμ

(Μάρκ. β' 1 - 13)

Καὶ ἐδῶ ὁ Κύριος ἀμείβει τὴν πίστιν τοῦ παραλυτικοῦ καὶ μὲ τὸν παντοδύναμον λόγον του ζωντανεῖ πάλιν τὰ παράλυτα μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς.

Δι' ἡμερῶν = μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων. τὰ πρὸς τὴν θύραν = τὰ πρόθυρα. χαλῶσι = καταβιβάζουν. ἄρον = σήκωσον. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

= είναι όνομα, που μετεχειρίζετο ό Κύριος διά τόν έαυτόν του, και σημαίνει τόν Μεσσιάν Χριστόν, ό όποιος δέν ήτο μόνον Θεός, αλλά και άνθρωπος. **έξισταμαι** = μένω κατάπληκτος, θαυμάζω.

37. Ἡ θεραπεία τῆς θυγατρὸς τῆς Χανααίνας

(*Μαθ. ιε' 21 - 29*)

Μία Χανααία, είδωλολάτριάς γυνή, ένοχλεῖ με έπιμονήν τόν Ἰησοῦν νά θεραπεύσῃ τήν κόρην της, μολοντί ό Κύριος άρνεῖται εἰς τήν άρχήν. Ἐν τέλει ό Κύριος, θαυμάσας τήν πίστιν της, θεραπεύει τήν κόρην της. Πολλάκις ό Θεός δέν εἰσακούει τάς παρακλήσεις μας άμέσως, ήμεῖς όμως όφείλομεν νά έπιμένωμεν και νά πιστεύωμεν άδιστακτως, ότι θά εἰσακουσθῶμεν.

Ἐπό τῶν όρίων = από τά μέρη εκείνα. **ήρώτα αυτόν** = έζήτει άπ' αυτόν. **τοῖς κυναρίοις** = εἰς τοῦς είδωλολάτρας, οἱ όποιοι ύπό τῶν Ἰουδαίων έθεωροῦντο άκάθαρτοι, όπως οἱ κύνες.

38. Ἡ άνάστασις τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας

(*Λουκ. ζ' 11 - 18*)

Διά τοῦ θαύματος τῆς άναστάσεως τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ μιᾶς δυστυχοῦς χήρας ό Κύριος έδειξεν, ότι εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς και τοῦ θανάτου και πλήρης άγάπης και συμπαθείας πρὸς τόν ανθρώπινον πόνον, πρὸς τήν δυστυχίαν τῶν ανθρώπων.

Ἐν τῷ έξῆς (χρόνῳ) = μετὰ ταῦτα. **ϊκανοί** = αρκετοί. **σορός** = λείψανον. **έπεσκέψατο τόν λαόν αυτόν** = ό Θεός εἶχεν έπὶ αἰώνας παῦσαι νά αποστέλλῃ προφήτας εἰς τοῦς Ἰουδαίους, τώρα έπεσκέφθη αυτούς, άποστείλας τόν Χριστόν, τόν όποῖον ένόμιζον ως ένα προφήτην.

Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, κατὰ Λουκ. Mign. E.Π. 72, 609.

Ἐο έρὸς Κύριλλος άναπτύσσει τήν ιδέα, ότι ό Κύριος, έγγίσας διά τῆς χειρός του τὸ λείψανον και άναστήσας τόν νεκρόν, έδειξεν ότι και τὸ άγιόν του σώμα, ως ναός και κατοικία τοῦ Θεοῦ, εἶχε θείαν δύναμιν και ζωοποιόν έέργειαν.

Ἐνεργές = έχει δύναμιν, έέργειαν. **πεφόρηκε** = φέρει, έχει. **θανάτου άναιρετική** = ικανή νά καταργήσῃ τόν θάνατον.

39. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου καὶ ἡ θεραπεία τῆς αἱμορρούσης γυναικὸς

(Λουκ. η' 40 - 56)

“Ὅλα τὰ θαύματα δεικνύουν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Τὰ θαύματα ὅμως τῆς ἀναστάσεως νεκρῶν μαρτυρῶν σαφέστερον τοῦτο, διότι ἡ διαφορὰ μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου εἶναι ἀγεφύρωτος. Οὐδεὶς ἄλλος εἰμὴ ὁ Θεὸς δύναται νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς ἐν λείψανον. Κατὰ τὸν δρόμον πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαείρου ὁ Κύριος ἔκαμε καὶ ἄλλο θαῦμα διὰ τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας τοῦ ἁγίου του σώματος. Μία γυνή, πάσχουσα αἱμορραγίαν ἐπὶ 12 ἔτη, ἤγγισεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἰησοῦ τὸ ἅγιόν του σῶμα μὲ τὴν πίστιν ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο καὶ ἀμέσως ἔπαυσε πράγματι ἡ ρύσις τοῦ αἵματος.

Ἐπεδέξατο = ὑπεδέχθη. **οὐκ ἴσχυσεν** = δὲν ἠδυνήθη. **ἀποθλίβουσι** = πιέξουν, ὠθοῦν. **ἔγων δύναμιν** = ἠσθάνθη νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σῶμά μου δύναμιν· οἱ προφήται καὶ οἱ ἅγιοι ἐθεράπευον μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, αὐτός, ὡς Θεός, ἦτο ὁ ἴδιος πηγὴ δυνάμεως. **οὐκ ἔλαθε** = δὲν διέφυγε. **παραχρῆμα** = ἀμέσως. **πορεύου εἰς εἰρήνην** = πήγαινε εἰς τὸ καλόν. **μὴ σκύλλε** = μὴ ἐνοχλῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἡ ἐκ τῶν προφητειῶν τοῦ περὶ τῶν ἐσχάτων μαρτυρία ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ

40. Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου

(Λουκ. κα' 5 - 25, 34 - 37)

Ἐν τῇ περικοπῇ ταύτῃ ἔχομεν προφητείας τοῦ Κυρίου πρῶτον περὶ τῆς ἀλώσεως καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ δεῦτερον περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου καὶ τῆς δευτέρας παρουσίας του. Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ πράγματι συνετελέσθη τῷ 70 μ.Χ. ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Αὕτη ὑπῆρξε φορικώδης, ὅπως τὴν προεῖπεν ὁ Κύριος, διότι κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς καὶ κατὰ τὴν ἄλωσιν οἱ Ἰουδαῖοι ὑπέφεραν περισσότερα παρ' ὅσα αἱ ἰδικοὶ μας κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Μεσολογγίου. Διὰ τὰ δραματικὰ γεγονότα, ἅτινα θὰ συμβῶσι κατὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου

και κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν του, ὁ Κύριος διδάσκει ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἐπελεύσεώς των εἶναι ἄγνωστος, διὰ τοῦτο αἱ χριστιανοὶ ὀφείλουσιν νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι ψυχικῶς καὶ νὰ ἐπαγρυπνῶσιν, ἵνα μὴ αἰφνιδιασθῶσιν, ὅπως αἱ πέντε μωραὶ παρθένοι.

Ἀναθήμασι = με ἀφιερῶματα. οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθον = δὲν θὰ μείνῃ πέτρα ἐπάνω εἰς πέτραν. οὐκ εὐθέως τὸ τέλος = δὲν θὰ ἔλθῃ ἀμέσως τὸ τέλος τοῦ κόσμου. ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον = θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀφορμὴ νὰ κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τοὺς διώκτας σας. Οὗτοι θὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐναντίον σας μίσους καὶ τοιουτοτρόπως θὰ γνωρίσωσι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸν Χριστόν, χάριν τοῦ ὁποίου σεῖς διώκεσθε. θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν = ἐνθυμηθῆτε καλὰ τοῦτο. **στόμα καὶ σοφίαν** = εὐγνωστῆ καὶ σοφίαν. **οἱ ἀντικείμενοι** = οἱ ἀντίπαλοι. **καὶ θριξ . . . οὐ μὴ ἀπόληται** = παροιμιακὴ ἔκφρασις : θὰ σὰς θανατώσουν μὲν σωματικῶς, ἀλλ' ἡ ψυχὴ σας δὲν θὰ πάθῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ζημίαν. **κτῆσασθε** = κερδήσατε, σώσατε. **ἡμέρας ἐκδικήσεως** = θὰ εἶναι ἡμέραι τιμωρίας τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ἀμαρτίας των. **ἀνάγκη** = στενοχωρία. **καιροὶ ἔθνῶν** = ἡ περίοδος τῆς εἰσόδου τῶν ἐθνικῶν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, μετὰ τὴν ὁποίαν θὰ πιστεύσωσι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οὕτω θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά των. **μήποτε βαρηθῶσιν** = μήπως γίνωσι βαρεῖαι καὶ ἀνάσθηται αἱ καρδίαι σας ἀπὸ τὴν μέθην καὶ τὰς μερίμνας τοῦ βίου. **σταθῆναι** = καὶ νὰ σταθῆτε ἀφοβοὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τότε, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως τοῦ κόσμου.

41. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων

(*Μαθ. κε' 1 - 14*)

Διὰ τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων ὁ Κύριος θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας του θὰ ἔλθῃ αἰφνιδίως εἰς ἄγνωστον χρόνον, διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι, προσπαθοῦντες νὰ ἔχωμεν τὰς ψυχὰς μας ἠυποτρισεμένας με χριστιανικὰς ἀρετὰς.

Λαμπὰς = (συμβολικῶς) ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ. **ἔλαιον** = αἱ ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς. **χρονίζοντος** = ἐπειδὴ ἐβράδυνε. **γάμος** = ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. **γρηγορεῖτε** = ἀγρυπνεῖτε.

42. Ἡ τελικὴ κρίσις

(*Μαθ. κε' 31 - 46*)

Διὰ τῆς περικοπῆς ταύτης διδασκόμεθα ἐπὶ τῇ βάσει ποίων κριτη-

ρίων θὰ κριθῶσι κατὰ τὴν τελικὴν κρίσιν πάντες οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τὸ μόνον στοιχεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κριθῆ ἡ αἰωνία μοῖρά μας, θὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ μας ἀπέναντι τῶν πτωχῶν, τῶν φυλακισμένων, τῶν ἀσθενῶν, τῶν ξένων. Ὁ Κύριος ταυτίζει ἑαυτὸν πρὸς ὅλους τοὺς πάσχοντας καὶ λέγει ὅτι, ὅταν δίδωμεν βοήθειαν εἰς ἓνα δυστυχῆ, βοηθοῦμεν Αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ὅταν λοιπὸν ἓνας πτωχὸς ζητῆ τὴν συνδρομὴν μας, ἅς ἀναλογισθῶμεν ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ζητεῖ ταύτην.

Ἄφοριεῖ = θὰ διαχωρίσῃ. **ἀπὸ καταβολῆς κόσμου** = ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἀπ' ἀρχῆς. **συνηγάγετε** = μὲ περιεμαζεύσατε, μὲ περιποιήθητε. **τῶν ἐλαχίστων** = τῶν πτωχῶν, τῶν ἀσημοτάτων.

Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, κατὰ Ματθ. Mign. E. II. 57-58, 718.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος παρατηρεῖ εἰς τὴν παρατιθεμένην περικοπὴν, ὅτι ὁ θεὸς ἐπιτάσσει πολὺ εὐκόλα πράγματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα ἀξιωθῶσι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν : μίαν ἐπίσκεψιν εἰς ἓνα ἀσθενῆ ἢ εἰς ἓνα φυλακισμένον, ὀλίγην τροφὴν εἰς ἓνα πεινῶντα, ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἓνα διψῶντα καὶ ἐνδυμασίαν δι' ἓνα γυμνόν. Καὶ ὅμως ἡ σκληρότης καὶ φιλαργυρία κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ δίδωσιν οὔτε τόσον ἀσήμικτον βοήθειαν πρὸς τοὺς πάσχοντας.

Κοῦφα = ἐλαφρά, εὐκόλα. **ἐπαχθές** = βαρὺ, δύσκολον. **ἐπήρωσεν** = ἐτραυμάτισεν, ἔκαμεν ἀνάπηρον. **τοὺς ἀλόντας** = τοὺς κυριευθέντας ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΤΑ ΠΑΘΗ, Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

43. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος

(Ματθ. κς' 17 - 30)

Τὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἀρχίζουσι μὲ τὸν τελευταῖον Δεῖπνον τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν μαθητῶν του, ὅτε καὶ συνέστησε τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀναίμακτος θυσία τοῦ Κυρίου. Κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον ὁ Κύριος λέγει σαφῶς εἰς τοὺς μαθητάς, ὅτι τὸ ἄχραντόν του σῶμα καὶ τὸ ἅγιόν του αἷμα θὰ προσφερθῶσι διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Τῆ πρώτῃ τῶν ἀζύμων = τὴν πρώτῃν ἡμέραν τοῦ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἑορταζομένου Ἰουδαικοῦ Πάσχα. Λέγεται δὲ τὸ Πάσχα ἑορτὴ τῶν ἀζύμων ἢ ἀπλῶς ἄζυμα,

διότι κατ' αὐτὸ δὲν ἐπετρέπετο ἢ χρῆσις οἰασθήποτε ζύμης. πρὸς τὸν δεῖνα : δὲν λέγει ὁ Κύριος τὸ ὄνομα τοῦ οἰκοδεσπότη, διότι θέλει νὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸν τόπον τοῦ τελευταίου Δείπνου καὶ τοῦ τελευταίου του διαλόγου μετὰ τῶν ἀγαπητῶν του μαθητῶν, ὥστε νὰ μὴ συλληφθῆ προῶρως ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. ὁ καιρὸς μου ἐγγύς ἐστι = ὁ καιρὸς τοῦ Παύλου, τὸν ὅποιον ἔχει ὀρίσει ὁ Θεός, εἶναι ἐγγύς, πλησιάζει. σὺ εἶπας = σὺ εἶπες ὅτι εἶσαι σὺ τρυβλίον = πιάτον. ὑπάγει = φεύγει ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην. καὶ εὐχαριστήσας = ἀφ' οὗ ἔκαμε προσευχὴν εὐχαριστίας, διότι ἡ θυσία του ἐγένετο διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· διὰ τοῦτο τὸ μυστήριον λέγεται θεῖα Εὐχαριστία. τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης = αὐτὸς ὁ οἶνος εἶναι τὸ πραγματικὸν μου αἷμα, αὐτὸ τὸ αἷμά μου, τὸ ὅποιον ἔρρευσε διὰ τὴν κύρωσιν τῆς νέας συμφωνίας τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅτι αὕτη θὰ σωθῆ διὰ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν καὶ τηρήσῃ τὰς ἐντολάς του. περὶ πολλῶν = περὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. ἀπ' ἄρτι = ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ πῆρῃ μαζί τινος πλέον μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ — μετὰ τὴν τελικὴν κρίσιν — ὅτε θὰ πῆρῃ τοῦτο ἐν χαρᾷ (καινῶν) μαζί τινος.

44. Ἡ μεγάλη ἀγωνία ἐν Γεθσημανῇ. Σύλληψις τοῦ Κυρίου

(*Ματθ. κς' 30 - 57*)

Ὁ Κύριος μετέβη νὰ προσευχηθῆ εἰς τὸν κήπον τῆς Γεθσημανῆ, διότι μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ συλληφθῆ διὰ τῆς προδοσίας ἐνὸς μαθητοῦ καὶ νὰ ὑποστῆ τὰ φρικτὰ πάθη. Αἰσθάνεται τὸ μέγεθος τῶν ἀμαρτημάτων τῆς ἀνθρωπότητος, τὰ ὅποια ἔφερον αὐτὸν εἰς τὰ πάθη ταῦτα καὶ εἰς τὸν σταυρόν, καὶ ἀγωνιᾷ. Ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν λύπην ἰδρώνει, διότι δὲν ἦτο μόνον Θεός, ἀλλὰ καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Εἶναι περίλυπος μέχρι θανάτου, διότι βλέπει ὅτι εἷς μαθητῆς τὸν προδίδει, οἱ ἄλλοι διασκορπίζονται καὶ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες Ἰουδαῖοι τὸν βασανίζουν καὶ τὸν σταυρώνουν ὡς ληστὴν ἐν μέσῳ δύο ληστῶν. Ἄλλ' ἦτο μεγάλη ἡ ἀγάπη του διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, καὶ χάριν τῆς σωτηρίας τινος ὑποφέρει τὰ πάντα.

Καὶ ἠμνήσαντες = ἀφ' οὗ μετὰ τὸν Δεῖπνον ἐψάλαν ἓνα ὕμνον. σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοί = θὰ κλονισθῆτε δι' ἐμέ. προῶξω ὑμᾶς = μετὰ τὴν ἀνάστασιν θὰ ὑπάγω προτῆτερα ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, διὰ νὰ σᾶς συναντήσω ἐκεῖ πάλιν. ἀδημονῶ = στενοχωροῦμαι. ἕως θανάτου = μέχρι σημείου, ὥστε νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην. προελθὼν μικρὸν = προχωρήσας ὀλίγον. ποτήριον = τὸ μικρὸν ποτήριον τῶν παθῶν, τὰ πάθη μου. οὐκ ἰσχύσατε = δὲν ἠμπορέσατε. ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρεαι = φίλε, κάμε ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον ἤλθες ἐδῶ. παραστήσει μοι = καὶ θὰ παρουσιάσῃ πρὸς βοήθειάν μου. λεγεὼν = τάγμα ἀπὸ ἕξ χιλιάδων ἀνδρῶν.

45. Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ

(*Μάρκ. ιδ' 53 - 66, ιε' 1 - 21*)

Ὁ Ἰησοῦς συλληφθεὶς προσάγεται ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐνώπιον τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ Συνεδρίου αὐτῶν, τὸ ὅποιον ἦτο τὸ ἀνώτατον δικαστήριον. Ἡ δίκη του ἦτο ἐλεεινὴ σκηνοθεσία καὶ παράνομος καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τοὺς τύπους, διότι δικασταὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ καὶ διώκται του, δικάζεται ἐν σπουδῇ, ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα καὶ διὰ τῆς προσαγωγῆς ψευδομαρτύρων. Τοιαύτας ταπεινώσεις ὑφίσταται ὡς κακοῦργος, ὡς ὁ τελευταῖος ἄνθρωπος, αὐτὸς ποὺ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἀληθινός. Παρὰ τὰς ταπεινώσεις ταύτας, ὅταν ὁ Καϊάφας τὸν ἐξώρκιζε νὰ εἴπῃ ἂν εἶναι ὁ Χριστός, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὠμολόγησεν ἐνώπιον ὅλων, ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ καταλάβωσιν ὅλοι τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός των, ὅτι δηλαδὴ ἐγίνοντο θεομάχοι καὶ Χριστοκτόνοι.

Καὶ συνέρχονται αὐτῷ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς : τὸ φοβερὸν μίσός των κατὰ τοῦ Ἰησοῦ συγκεντρώνει ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὅποιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ 70 μέλη. **καὶ ἴσα** = σύμφωνοι πρὸς ἀλλήλους. **καταλύσω** = θὰ κρημνίσω. **τοῦ εὐλογητοῦ** = τοῦ Θεοῦ, τοῦ μόνου ἀξίου νὰ ὑμνῆται. **ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως** = καθήμενον τιμητικῶς εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ παντοδυναμοῦ Θεοῦ. **διαρρήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ** = ἀφοῦ ἐξέσχισε τὰ ἐνδύματά του ἀπὸ ὕργην διὰ τὴν βλασφημίαν ποὺ ἤκουσε. **κολαφίζω** = ραπίζω. **παῖω** = κτυπῶ.

Ἐπὶ τῷ πρωῒ = ἀκριβῶς τὸ πρωῒ. **σύ λέγεις** = σύ ὁ ἴδιος λέγεις ὅτι εἶμαι βασιλεὺς. **μετὰ τῶν συστασιαστῶν** = μαζί μὲ τοὺς συντρόφους τοῦ στασιαστῆ κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας· καὶ ὁ Κύριος κατηγορεῖτο ὡς στασιαστῆς, διότι ἔλεγε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Βασιλέα. **ἀνέσεισαν** = παρεκίνησαν. **τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι** = νὰ ἱκανοποιήσῃ. **φραγγελώσας** = μαστιγώσας. **φραγγέλιον** = μαστίγιον. **τὸ πραιτώριον** = ἡ κατοικία τοῦ Ρωμαίου στρατηγοῦ καὶ τῆς φρουρᾶς. **τὴν σπεῖραν** = τὴν φρουράν.

46. Ἡ Σταύρωσις

(*Μάρκ. ιε' 21 - 42*)

Ἡ σταύρωσις τοῦ Κυρίου δεικνύει ἀφ' ἑνὸς τὴν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, ἀφ' ἑτέρου τὸ μέγεθος τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἦσαν τόσον πολλαὶ καὶ βαρεῖαι αὐταὶ καὶ ἦτο τόσον μεγάλη ἡ κατάπτωσις τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἐχρειάσθη εἰς Θεάνθρωπος νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, διὰ νὰ ἀποπλύνῃ δι' αὐτοῦ τὰς ἁμαρτίας των. Τοῦτο δὲ ὅλον ἔγινεν ἀπὸ τὴν μεγάλην

ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκτότε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου γίνεται πηγὴ ἀγιασμοῦ, πηγὴ ζωῆς διὰ τὴν ἀμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα. Δι' αὐτοῦ συνετρίβη ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Εἶναι ἀνεξάντλητος ἡ ἀπολυτρωτικὴ δύναμις, ἡ ἐκπηγάζουσα ἐκ τοῦ σταυροῦ. Διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ Κύριος συνήραψε καὶ κατέκτησε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης διὰ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν σταυρωθέντα φροντίζουν καὶ αὐτοὶ νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τὰ ἔγχη του καὶ νὰ ἀφασιωθῶσι μέχρι θανάτου πρὸς τὸν Σωτῆρά των.

Παράγοντά τινα = ἕνα, ὁ ὁποῖος διήρχειτο ἐκεῖθεν. **ἐσμυρνιασμένον οἶνον** = ἀρωματισμένον οἶνον. **τῆς αἰτίας** = τῆς κατηγορίας. **καθελεῖν αὐτὸν** = νὰ καταβιάσῃ αὐτόν. **τὸ καταπέτασμα** = τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐχώριζεν τὰ ἅγια ἀπὸ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. **κεντυρίων** (λατ. centum) = ὁ ἐκατόνταρχος. **Ἰακώβου τοῦ μικροῦ** = μικροῦ κατὰ τὸ ἀνάστημα.

47. Ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος περὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου

(1 Κορ. α' 18-26)

Εἰς τὸ τεμάχιον ταῦτο ὁ Ἄπ. Παῦλος τονίζει, ὅτι ὁ λόγος περὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου φαίνεται εἰς πολλοὺς ὡς μωρία καὶ σκάνδαλον. Πράγματι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύῃ τις εἰς ἕνα, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη ὡς ληστής ἐν μέσῳ δύο ληστῶν; Ἐν ταύταις αὐτὸ τὸ μωρὸν κήρυγμα περὶ τοῦ σταυροῦ ἔκαμεν ὅσα δὲν ἐπέτυχον αἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν σοφίαν καὶ τὴν δύναμιν των. Διότι μὲ τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ σταυροῦ ἐσβησαν τὰ εἰδωλα, αἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀφῆξαν τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ διεφθαρμένον βίον καὶ ἔγιναν ἅγιοι. Ταιουτοτρόπως ὁ σταυρὸς τοῦ φαίνεται μωρία, ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι σοφία καὶ δύναμις δι' ἐκεῖνους οἱ ὁποῖοι πιστεύουν.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ = τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ σταυροῦ. **τοῖς ἀπολλυμένοις** = διὰ τοὺς ἀπίστους, οἱ ὁποῖοι εἶναι χαμένοι. **τοῖς σφίζομένοις ἡμῖν** = εἰς ἡμᾶς ποῦ ἔχομεν σωθῆ, διότι ἔχομεν πιστεύσει. **ποῦ συζητητῆς** = ποῦ εἶναι οἱ ἐμπειροὶ καὶ σοφοὶ περὶ τὴν συζήτησιν; **ἐμώρανε** = ἀπέδειξε μωρὰν καὶ ἀνικανὸν νὰ καταργήσῃ τὰ εἰδωλα. **ἐν τῇ σοφίᾳ** = διὰ τῶν δημιουργημάτων, τὰ ὁποῖα δεικνύουν τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ. **σημεῖον** = θαῦμα. **τοῖς κλητοῖς** = εἰς τοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι κατὰ θεῖαν κλήσιν, κατὰ θεῖαν βουλὴν εἶναι χριστιανοί. **τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ** = ἐκεῖνο τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀνθρώπους φαίνεται μωρὸν καὶ ἀσθενὲς — ὅπως ὁ σταυρὸς — εἶναι ἰσχυρότερον καὶ σοφώτερον ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ οἱ ἄνθρωποι νομίζουν ἰσχυρά. Οἱ ἄνθρωποι νομίζουν τὴν σοφίαν ὡς ἰσχυράν, ἐν τούτοις μὲ τὴν σοφίαν των δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ἀπὸ τὴν διαφθοράν.

48. Ἡ Ταφὴ

(Μάρκ. ιε' 42 - 47)

Ὁ εὐσεβὴς Ἰωσήφ, κατέχων ἐπίσημον θέσιν, διότι ἦτο μέλος τοῦ Συνεδρίου, τολμᾷ καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Πιλάτον τὸ σῶμα τοῦ ἐσταυρωμένου Κυρίου, ἵνα θάψῃ αὐτό. Ἦτο, ὅπως καὶ ὁ Νικιόδημος, ἐν κρυπτῷ μαθητῆς τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἐπειδὴ μόνον εἰς αὐτόν, κατέχοντα ἐπίσημον θέσιν καὶ πιθανὸν γνωρίζοντα τὸν Πιλάτον, ἦτο δυνατόν νὰ παραχωρηθῇ τὸ σῶμα, διὰ τοῦτο ἤλθεν αὐτὸς καὶ οὐχὶ εἷς τῶν δώδεκα, ἵνα ζητήσῃ αὐτό. Ὁ Κύριος, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, θάπτεται. Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατατίθεται. Δὲν εἶχεν ὁ Κύριος ἰδικόν του τάφον, ἀλλ' εἰς ξένον τάφον φιλοξενεῖται. Καὶ εἶναι γυμνὸν τὸ σῶμά του, διὰ τοῦτο ὁ Ἰωσήφ ἀγαρᾶζει σινδὸνα καθαρὰν καὶ τυλίσσει μὲ αὐτὴν τὸν νεκρὸν Κύριον. Πράγματι πόσα ὑπέφερον ὑπὲρ ἡμῶν ὁ γλυκύτατος Σωτὴρ μας!

Ὁ ἐστὶ προσάββατον = δηλαδὴ ἡμέρα πρὸ τοῦ Σαββάτου (ἡ Παρασκευὴ). εὐσχήμων βουλευτῆς = ἐντιμὸν καὶ σεβαστὸν μέλος τοῦ Συνεδρίου. εἰ πάλοι ἀπέθανε = ἐάν ἤδη ἀπέθανεν. ἐνείλησε = ἐτύλιξεν. ὃ ἦν λελατομημένον = τὸ ὅποιον ἦτο σκαλισμένον εἰς πέτραν.

49. Ἡ Ἀνάστασις

(Μάρκ. ις' 1-9)

Ἡ ἀνάστασις του ὑπῆρξε τὸ μεγαλύτερον θαῦμα τοῦ Κυρίου, τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει περισσότερον ἀπὸ ὅλα, ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ μας. Εἰς τὴν ἀνάστασιν στηρίζεται ἡ χριστιανικὴ πίστις.

Ἡ ἀνάστασις ὑπῆρξεν ἡ δόξα, εἰς τὴν ὁποίαν ὑψώθη ὁ Κύριος μετὰ τὰς ταπεινώσεις καὶ μετὰ τὸν Γολγοθᾶν.

Δι' αὐτῆς οἱ μὲν ἀντίπαλοι τοῦ Κυρίου κατησχύνθησαν, τῶν δὲ μαθητῶν του τὸ θάρρος καὶ ἡ πίστις ἀνεπτερώθησαν. Ἡ ἀνάστασις ὑπῆρξεν ὡσαύτως νίκη κατὰ τοῦ θανάτου, κατὰ τῆς ἀμαρτίας, κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος. Διὰ τοῦτο τὸ Πάσχα εἶναι ἑορτὴ χαρᾶς, τὸ σύμβολον τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου = ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὸ Σάββατον. τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων = κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, τὴν Κυριακὴν. προ-ἀγεῖ ὑμᾶς = πηγαίνει προτίτερα ἀπὸ σᾶς.

Ἰεροῦ Χρυσοστόμου, τῆ ἀγία καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ὑπέροχον κατηχητικὸν λόγον ἐπὶ τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ὁ

ιερός Χρυσόστομος περιγράφει με ευγλωττίαν ἀπαράμιλλον πόσον εὐφρόσυτος ἐορτή, εἶναι τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ ὅποیان σπουδαίαν σημασίαν ἔχει διὰ τὸν κόσμον ὅλον. Διὰ τοῦτο δικαίως ὤρισεν ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἀναγινώσκηται ὁ λόγος οὗτος εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα.

Ἔκαμε = ἐκουράσθη, ἐξηγλήθη. ὄφλημα = ἐξόφλησις, πληρωμή. ἔσκυλευσεν = ἐλεηλάτησεν. περιέτυχεν = συνήντησεν. ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων = ἔγινεν ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

50. Ἡ Ἀνάληψις

(Λουκ. κδ' 50 - 53)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάστασίν του ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς μαθητάς, ἐνισχύων αὐτοὺς καὶ δίδων ὁδηγίαις διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου ἀνά τὸν κόσμον. Τὴν τεσσαρακάστην ἡμέραν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἡ ἐπίγειός του δρᾶσις καὶ διδασκαλία εἶχε τελειώσει. Τὸ ἔργον του ἔμελλαν νὰ συνεχίσωσιν οἱ Ἀπόστολοί του καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶν μετὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου, ὁ ὅποιος πάντοτε εἶναι ζῶν καὶ παρῶν παρὰ τὸ πλεῖρόν τῶν πιστῶν του ὁπαδῶν.

Διέστη ἀπ' αὐτῶν = ἀπεχωρίσθη ἀπὸ αὐτοῦς. ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν = ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἡ ΕΚ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΑΠΛΩΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΟΤΙ ΗΤΟ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ

51. Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

(Πράξ. β' 1 - 19, 22 - 25, 32 - 37)

Μετὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον θείαν δύναμιν καὶ ἔγιναν ἀτρόμητοι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνέδειξε τοὺς ἀγραμμάτους ταύτους ἀλιεῖς σοφοὺς διδασκάλους τῆς αἰκουμένης. Οὗτοι περιώδευσαν ὅλον τὸν κόσμον γεμᾶτι θείαν ζωὴν καὶ, φωτιζόμενοι καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύμα, ἔδρυσαν

τάς πρώτας χριστιανικάς Ἐκκλησίας. Ἐκτοτε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐνοικεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς θεία καὶ ζωοποιὸς ἀρχὴ καὶ ὁδηγεῖ ταύτην εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπίσης χορηγεῖ εἰς πάντας τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστὸν θεϊαν χάριν, ἀγιάζει τὰς ψυχὰς των, φωτίζει τὸν νοῦν καὶ ἐνισχύει αὐτοὺς εἰς πᾶν ἀγαθὸν ἔργον.

Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι = ὅταν ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. **ὁμοθυμαδὸν** = ὅλοι μαζί. **ἄφρῳ** = ἐξαίφνης. **ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας** = ὅπως ὅταν φυσᾷ ὄρμητικὸς ἄνεμος. **γλώσσαι ὡσεὶ πυρὸς** = ὡσὸν πύριναι γλώσσαι. **ἐδίδου** = καθὼς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπέτρεπεν, ἔδιδε τὴν δύναμιν νὰ ὁμιλῶσι. **συνεχῶς** = ἐξεπλάγη, ἐταράχθη. **Πάρθοι** = γενναῖος λαὸς κατοικῶν εἰς τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ἀντισταθεὶς ἡρωϊκῶς ὑπὸ τὸν ἡγέτην του Μιθριδάτην εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ρώμης πρὸς Ἀνατολάς. **Ἐλαμίται** = λαὸς κατοικῶν περὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. **γλεύκους μεμεστωμένοι** = μεθύσμενοι.

Ἐπῆρε = ὕψωσεν. **ἐνωτίσασθε** = ἀκούσατε τοὺς λόγους μου. **ὥρα τρίτη** = ἐνάτη πρὸ μεσημβρίας, διότι τὸ ἡμερονύκτιον ἤρχιζε τὴν ἕκτην πρωϊνὴν. **δράσεις** = ὁράματα, ὄπτασιαι.

Ἀποδεικνύμενον εἰς ὑμᾶς = ὁ ὅποιος ἀνεδείχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν διὰ θαυμάτων. **δυναμίσει καὶ τέρασι καὶ σημείοις** = (ταυτόσημα) διὰ θαυμάτων. **τῇ ὠρισμένῃ βουλῇ** = συμφώνως πρὸς τὴν προαιώνιον θέλησιν τοῦ Θεοῦ. **ἐκδοτὸν λαβόντες** = τὸν ὅποιον συνελάβετε, ἀφ' οὗ οὐ παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἰουδα. **προσπῆξαντες** = σταυρώσαντες. **ἀνειλετε** = ἐφονεύσατε. **λύσας τὰς ὠδύνας τοῦ θανάτου** = καταργήσας τοὺς πόνους τοῦ θανάτου. **τῇ δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ** = μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ δοξασθεῖς. **Χριστὸν ἐποίησε** = ἀνέδειξεν αὐτὸν ὡς Μεσσίαν.

52. Ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία

(Πράξ. δ' 32 - 37)

Ἡ ἐμπνευσμένη ὁμιλία τοῦ Πέτρου ἔφερεν ἀμέσως ἀποτέλεσμα, διότι ἐπίστευσαν περίπου τρεῖς χιλιάδες καὶ οὕτως ἐγένεν ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Διὰ τοῦτο ἡ Πεντηκοστὴ θεωρεῖται ὡς ἡ γενέθλιος ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ πρῶτοι οὗτοι χριστιανοὶ ἔζων βίον ἅγιον, ἐμπνεόμενοι πάντοτε καὶ ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. "Ὅλα εἶχον κοινὰ καὶ οὐδεὶς ἐθεώρει τὰ ὑπάρχοντά του ὡς ἰδικά του. "Ὅλοι ἔδιδον εἰς ἕκαστον κατὰ τὰς ἀνάγκας του. Ἐπίσης ἔζων μετὰ ταύτην ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους, ὥστε ἐφαίνοντο ὡσὸν νὰ ἦσαν μία ψυχὴ εἰς πολλὰ σώματα. Ὁ καθεὶς ἄς φαντασθῇ πρῶτον τί ἦσαν πρὶν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι καὶ πῶς μετεμορφώθησαν ἔπειτα μετὰ τὴν θεϊαν χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος

καὶ μετὰ τὴν πίστιν των εἰς τὸν Χριστόν. Ἄλλ' ὁ ἅγιος βίαις τῶν πρώτων τούτων χριστιανῶν εἴλκυε καὶ πολλοὺς ἄλλους εἰς τὴν νέαν πίστιν καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ χριστιανοὶ καθ' ἑκάστην ἐπολλαπλασιάζοντο.

Μεγάλη δυνάμει = μετὰ μεγάλην δύναμιν, διὰ θαυμάτων. **ἀπεδίδου** τὸ μαρτύριον = ἐμαρτύρουσαν, διεκήρυττον. **υἱὸς τῆς παρακλήσεως** = υἱὸς τῆς παρηγορίας, τῆς ἐνισχύσεως. Ὁ Βαρνάβας ἦτο πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, τὸ ὁποῖον καθίστα αὐτὸν ἰκανὸν εἰς τὸ νὰ ἐνισχύῃ τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν κατὰ Χριστὸν βίον.

53. Ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος

(Πράξ. ζ' 8 - 15, ζ' 2, 51 - 60, η' 1 - 3)

Ἡ ταχεῖα ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ προὐκάλεσε μεγάλην ἀντίδρασιν καὶ διωγμοὺς ἀπὸ μέρους τῶν Ἰουδαίων. Καὶ τὸ πρῶτον θῦμα ὑπῆρξεν ὁ ἅγιος Στέφανος. Οὗτος διεκρίνετο διὰ τὸν φλογερὸν ζῆλον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο συλλαμβάνεται καὶ προσάγεται ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου. Ἐκεῖ ὁ Στέφανος κηρύττει θαρραλέως τὸν Χριστόν, ἀποκαλέσας τοὺς Ἑβραίους σκληροτραχήλους, ὡς ἐναντιουμένους πάντα εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐξαγριωθέντες ἐξήγαγον αὐτὸν ἐκ τοῦ Συνεδρίου καὶ τὸν ἐλιθοβόλησαν. Ὁ μαρτυρικός του ὅμως θάνατος ἐγένεν ἀφορμὴ νὰ διασκορπισθῶσιν οἱ χριστιανοὶ εἰς ἄλλας χώρας καὶ πόλεις καὶ νὰ κηρύττωσιν ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιον. Τοιοῦτοτρόπως ἡ νέα πίστις παρὰ τοὺς διωγμοὺς διεδίδετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς. Τὸ αἶμα τῶν ἁγίων ἀπλῶς ἐπότιζε τὰς ρίζας τοῦ δένδρου τοῦ Χριστιανισμοῦ, διὰ νὰ ἀναπτύσσεται τοῦτο περισσότερον.

Λιβερτίνοι = ἀπελευθεροὶ Ἰουδαῖοι. Οὗτοι εἶχον ἀπαχθῆ αἰχμάλωτοι εἰς Ρώμην ὑπὸ τοῦ Πομπηίου καὶ κατόπιν, ἀπελευθερωθέντες, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. **τὸν τόπον τοῦτον** = τὸν ναὸν τοῦ Σολομώντος. **ὑπέβαλον** = παρεκίνησαν. **τὰ ἔθη** = τοὺς νόμους. **σκληροτραχήλοι** = πείσμονες, ἀπειθεῖς. **ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσίν** = μετὰ καρδίαν καὶ ὄτα κλειστὰ εἰς τὴν ἀλήθειαν. **ἀντιπίπτετε** = ἀντιστέκεσθε. **τοῦ δικαίου** = τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς διαταγὰς ἀγγέλων = διὰ μέσου ἀγγέλων, μετὰ τὴν μεσιτείαν ἀγγέλων. **διεπρίοντο ἐν ταῖς καρδίαις** = ἐκόπτοντο, ἐμαίνοντο μέσα των.

Ἐβρυχον τοὺς ὀδόντας = ἔτριζον τοὺς ὀδόντας ἀπὸ ὀργῆν. **συνέσχον τὰ ὠτα** = ἐκλείσαν τὰ αὐτὰ ἀπὸ τὸν πολὺν θόρυβον καὶ τὰς φωνάς. **μὴ στήσης αὐτοῖς** = νὰ μὴ ὑπολογίσῃς εἰς αὐτούς. **ἦν συνευδοκῶν** = ἀπεδοκίμαζε. **καὶ ἐποίησαν κοπετὸν** = καὶ ἐθρήνησαν. **ἐλυμαίνετο** = ἔκαμνε καταστροφάς, κατεδίωκεν.

Γρηγορίου του Νύσσης, Ἐγκώμιον βον εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον τὸν Πρωτο-
μάρτυρα, Mign. E.Π. 46, 724. ,725.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης εἰς τὸ τεμάχιον τοῦτο ἐκ τῶν ἐγκωμίων του εἰς τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον ἐξάγει τὸ θάρρος τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων, ὅπου ἦτο ὡς πρόβατον ἐν μέσῳ λύκων. Διὰ τοῦ μαρτυρίου του ἀπέδειξεν ὁ Στέφανος ὅτι, ἀν καὶ ἄνθρωπος εἰς τὴν μορφήν, ὑπῆρξε πραγματικῶς ἄγγελος, ὁ ὁποῖος καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαρτυρίου του ἠύχето ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν.

Θηριάλωτον = τὸ ὅποιον ἔχει ἀρπαγῇ ἀπὸ θηρία. **καταδάκνοντες** = κατα-
σπαράσσοντες. **κατοπτριζόμενος** = δεικνύων ὡς εἰς καθρέπτην τὰ ἐν οὐρανῷ.
οὐκ ἀπεικὲς = πολὺ δίκαιος, οὐχὶ ἀναρμόστως.

54. Ἀποκεφάλισις Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου. Φυλάκισις τοῦ Ἀπ. Πέτρου

(Πράξ. ιβ' 1 - 18)

Ὅσον διαδίδεται περισσότερον ἢ νέα θρησκεία, τόσον οἱ διωγμοὶ ἐναντίον της γίνονται ἀγριώτεροι. Μετὰ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον μαρτυρεῖ ὁ Ἰακώβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου, ἀποκεφαλίσθεις διὰ μαχαίρας ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου Ἀγρίππα. Συλλαμβάνεται ὁμοίως ἀμέσως καὶ φυλακίζεται ὁ Πέτρος κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα, διὰ νὰ φονευθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τὰς ἐορτὰς. Ἄγγελος ὅμως τοῦ Θεοῦ ἀποφυλακίζει καὶ σώζει αὐτὸν διὰ θαύματος.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐθεμελιώθη μετὰ τὰς θυσίας τῶν ἁγίων της, οἱ δὲ διωγμοὶ ἀντὶ νὰ καταπνίξουν τὴν νέαν πίστιν, συνετέλουν εἰς τὸ νὰ διαδίδεται περισσότερον.

Ἐπέβαλε τὰς χεῖρας κακῶσαι τινας = ἤρχισε νὰ κακοποιῇ καὶ νὰ καταδιώκῃ μερικούς. **τέσσαρις τετραδίοις** = εἰς τέσσαρα ἀποσπάσματα· τετραδεῖον ἢ τετράδιον ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν. **ἐκτενὴς** = παρατεταμένη, διαρκής. **τὴν πρώτην φυλακὴν** = τὴν πρώτην φρουρὰν τῶν στρατιωτῶν. **αὐτομάτως ἠνοιγῆ** = ἠνοιξε μόνη της. **προήλθον ρύμην μίαν** = προῦχώρησαν εἰς μίαν ὁδόν. **ἐξείλατό με** = με ἔσωσεν. **ἱκανοὶ** = ἀρκετοί. **παιδίσκη** = ὑπηρέτρια. **ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ** = εἶπατε εἰς τὸν Ἰακώβον τὸν ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος προῖστατο τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ χριστιανῶν.

55. Ὁ Ἀπ. Παῦλος

(Πράξ. θ' 1 - 23)

Ὁ Ἀπ. Παῦλος κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε φοβερὸς διώκτης τῶν χριστιανῶν.

νῶν. Ἄλλ' ὁ Χριστός, ἀποκαλυφθεὶς εἰς αὐτὸν εἰς ἓν ὄραμα παρὰ τὴν Δαμασκόν, ὅπου μετέβαινον, ἵνα συλλάβῃ καὶ φυλακίσῃ τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς ἓνα ἐνθουσιώδη καὶ ἀκούραστον ἀπόστολόν του. Ἡ διὰ τοῦ Χριστοῦ μεταβολὴ τῆς ζωῆς τοῦ Παύλου ὑπῆρξε τόσο βαθεῖα, ὥστε ὁ Χριστός πλέον διηύθυνε καὶ ἐκίνει τὰς σκέψεις του, τὰς διαθέσεις του καὶ ὅλην τὴν ζωὴν καὶ δρᾶσίν του. Δὲν ἔζη πλέον ὁ Παῦλος, ἀλλ' ὁ Χριστός ἔζη μέσα του καὶ ὁ Χριστός μόνος ἦτο σιοπὸς τῆς ζωῆς του. « Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός » καὶ « ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστός », διεκήρυττεν ὁ ἡρωϊκώτερος ἐξ ὅλων τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Χάριν τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἔκαμε τὰς γνωστὰς ἐπικινδύνους καὶ κοπιώδεις περιουσίας. Κατ' αὐτὰς ἐμόχθησε καὶ ὑπέφερε περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους. Ἐφυλακίσθη πολλάκις, ἐδάρη, ἐμαστιγώθη, ἐλιθοβολήθη καὶ ἐκινδύνευσε καθ' ἑκάστην τόσο πολὺ, ὥστε ἔλεγε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτι « καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω » (1 Κορ. ιε' 31). Ἄλλ' αἱ διώξεις, αἱ θλίψεις καὶ αἱ δοκιμασίαι ἀντὶ νὰ κουράσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ κάμψωσι τὴν βούλησίν του, ἐνεδυνάμωνον αὐτὸν περισσότερον. Χαίρω, ἔλεγεν, εἰς τὰς θλίψεις, εἰς τοὺς διωγμούς, εἰς τὰς ἀσθενείας, εἰς τὰς ὕβρεις ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, « ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι » (2 Κορ. ιβ' 10). Αὐτὸς κρημνίσας τὰ εἶδωλα, διέδωκε τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, εἰς τὰς νήσους, εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα, θεωρούμενος ὁ Ἀπόστολος τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία τῷ 1952 ἀκριβῶς ἐώρασε τὰ 1900 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐλευσεώς του εἰς Νεάπολιν (Καβάλαν) καὶ εἰς Φιλίππους. Ἐπὶ πλέον συνέγραψε τὰς θαυμασίας ἐπιστολάς του, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὡς εἶπαμεν ἀλλαχοῦ, στηρίζεται ὅλη ἡ χριστιανικὴ Θεολογία καὶ Ἠθική. Ὅπως εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἀνακίαν κατὰ τὴν προκειμένην περιουσίαν, ὁ Παῦλος ὑπῆρξε « σκευὸς ἐκλογῆς » του.

Ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου = γεμᾶτος εἰς τὴν ψυχὴν του ἀπὸ ἀπειλᾶς καὶ φονικὰς διαθέσεις κατὰ τῶν χριστιανῶν. **τῆς ὁδοῦ ὄντας** = ἀνήκοντας εἰς τὴν νέαν πίστιν, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Χριστοῦ. **ἐνεοί** = ἐκπληκτοὶ, ἐκθαμβοί. **σκευὸς ἐκλογῆς** = ἐκλεκτὸν σκευὸς, ἐκλεκτὸς μαθητῆς μου. **τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου** = εἰς τὸ νὰ ὑπερασπίσῃ ἐμέ. **ὡσεὶ λεπιδες** = ὡσὰν λέπια. **ἐνίσχυσεν** = ἐπῆρε δύναμιν. **ὁ πορθήσας** = ὁ διώξας καὶ καταστρέψας. **συνέχυνε** = ἔφερε σύγχυσιν εἰς τοὺς Ἰουδαίους. **συμβιβάζων** = ἐξηγῶν, διακηρῦττων.

56. Ἐξ Ἀντιοχείας εἰς Κύπρον καὶ Μ. Ἀσίαν

(Πράξ. ιγ' 1 - 52)

Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων εἶναι κατ' ἐξοχὴν τὸ βιβλίον τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Αὐταὶ διηγοῦνται τὴν δρᾶσιν τῶν Ἀποστόλων, καὶ μάλιστα τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, ἀλλ' ἡ δρᾶσις αὐτῆ ἤρχισε μόνον μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὸ ἅγιον Πνεῦμα καθωδήγει τὰ σχέδια τοῦ ἱεραποστολικοῦ τῶν ἔργου διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ ὅλας τὰς κινήσεις των εἰς τὰς πορείας, ὡς καὶ αὐτὰς φυσικῶ τῷ λόγῳ τὰς ὁμιλίαις των εἰς πᾶσαν περίστασιν, συμφώνως πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου : « Ὅταν δὲ παραδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε. Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν » (Ματθ. ι' 19). Καὶ εἰς τὴν προκειμένην περικοπήν βλέπομεν, ὅτι αὐτὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα λέγει εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ὅπως διαχωρίσωσι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον ἐκ τοῦ κύκλου των, ἵνα ἀναλάβωσι τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὅποιον τοὺς εἶχε προορίσει. Πράγματι οἱ δύο οὗτοι Ἀπόστολοι, παραλαβόντες ὡς βοηθόν των (« ὡς ὑπηρέτην » ιγ' 5) τὸν Μᾶρκον, ἀρχίζουσι τὴν πρώτην περιοδείαν καὶ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον ἐν μέσῳ φοβερῶν ἐμποδίων εἰς τὴν Σαλαμίνα τῆς Κύπρου, εἰς τὴν Πάφον, εἰς τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας (ἐν Μ. Ἀσίᾳ) καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς ὁποίας ὁ Παῦλος κάμνει λαμπρὰν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν παραθέτουν αἱ Πράξεις.

Κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν = εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἐν Ἀντιοχείᾳ. **προφήται** = οὗτοι κατὰ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους ἦσαν πολλοὶ καὶ ὡς ἔργον εἶχον νὰ προλέγωσι τὸ μέλλον εἰς κρισίμους περιστάσεις καὶ νὰ διδάσκωσι τὸν λαόν. **Νίγερ** = λατ. λέξις, σημ. μαῦρος, πιθανὸν διότι ὁ Συμεὼν εἶχε μαύρην τὴν ἐπιδερμίδα. **ἀφορίζω** = διαχωρίζω, ἐκλέγω. **γενόμενοι** = φθάσαντες. **κατήγγελλον** = ἐκήρυττον. **ζητῶν διαστρέψαι** = προσπαθῶν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τὴν πίστιν, διότι ὁ ἀνθύπατος Σέργιος Παῦλος ἤρχισε νὰ κλονίζηται μετὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ χριστιανός. **Σαῦλος δέ, ὁ καὶ Παῦλος** = ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου καὶ ἐξῆς αἱ Πράξεις μεταχειρίζονται διὰ τὸν Ἀπόστολον μόνον τὸ ὄνομα Παῦλος ἀντὶ τοῦ Σαῦλος. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἔγινεν ἡ ὀριστικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνθυπάτου τῆς Κύπρου, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο ἔπισθς Παῦλος καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. **χείρ Κυρίου ἐπὶ σέ** = τιμωρία τοῦ Κυρίου ἐπὶ σέ. **ἄχρι καιροῦ** = μέχρις ὀρισμένου χρόνου· δὲν θά

ἔμενον εἰς ὅλον τὸν βίον του τυφλός. ἄχλὺς = ὁμίχλη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, κάλυμμα. ἀναχθέντες = ἀποπλεύσαντες. Ἰωάννης δὲ = ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο καὶ Ἰωάννης, ἀνεψιὸς τοῦ Βαρνάβα, φαίνεται ἐκουράσθη ἢ ὡς ἄπειρος ἀκόμη καὶ νέος ἐδειλάσεν ἀπὸ τοὺς κινδύνους, διὰ τοῦτο ἐγκαταλείπει τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν καὶ ἐπιτρέφει εἰς Ἱερουσαλήμ. λόγος παρακλήσεως = διδασκαλία πρὸς ἐνίσχυσιν. κατασίσας τῇ χειρὶ = ἀφ' οὗ ἔκαμε νεῦμα διὰ τῆς χειρὸς νὰ προσέξωσιν. οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν = οὗτοι ἦσαν ἔθνηκοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον δεχθῆ ἔν μέρει τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν καὶ ἐσύχναζον εἰς τὰς Ἰουδαϊκὰς Συναγωγὰς. μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ = διὰ ἰσχυρᾶς δυνάμεως, διὰ θαυμάτων. ἐτροποφόρησεν = συντηρήσεν, διέθρεψε. μεταστήσας = παραμερίσας. καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου = καταβιβάσαντες ἀπὸ τὸν σταυρόν. εἰς διαφθοράν = εἰς τὸν θάνατον, εἰς τὸν ἀφανισμόν. δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαβὶδ τὰ πιστὰ = θὰ τηρήσω πιστῶς τὰς ἀγίας ὑποσχέσεις, πού ἔχω δώσει εἰς τὸν Δαβὶδ. προσλαλοῦντες αὐτοῖς = κηρύττοντες, διδάσκοντες αὐτούς. παρηρισμένοι = ὁμιλήσαντες φανερά καὶ μὲ θάρρος. ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι = ὅσοι ἦσαν προωρισμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. διεφέρετο = διεδίδετο. τὰς εὐσχήμονας = τὰς εὐγενεῖς, τὰς γυναῖκας τῆς ἀνωτέρας τάξεως.

57. Εἰς Ἰκόνιον καὶ Λύστραν

(Πράξ. ιδ' 1 - 28)

Ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας μεταβαίνουν εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς Δέρβην, πόλεις τῆς Φρυγίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Τὸ κήρυγμά των ἔχει λαμπρὰς ἐπιτυχίας καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν. Ἐν Λύστρᾳ οἱ κάτοικοι, ὅταν εἶδον τὸν Παῦλον νὰ θεραπεύῃ ἓνα χωλὸν διὰ μόνου τοῦ λόγου του, κατεπλάγησαν τόσον, ὥστε ἐξέλαβον αὐτοὺς ὡς θεοὺς, τὸν μὲν Βαρνάβαν ὡς τὸν Δία, τὸν δὲ Παῦλον ὡς τὸν Ἑρμῆν. Οὗτοι ἠτοίμασαν ἀκόμη ζῶα, διὰ νὰ κάμωσι θυσίας εἰς αὐτούς. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας μὲ φρίκην καὶ ὀργὴν ἀπέκρουσαν τὴν τοιαύτην θεοποίησιν καὶ προσκύνησιν, διότι αὐτοὶ ἤλθον νὰ κηρύξωσι πίστιν εἰς ἓνα Θεὸν καὶ νὰ καταργήσωσι τὰ εἰδωλα, οὐχὶ δὲ νὰ προσθέσωσι καὶ νέους θεοὺς.

Κατὰ τὸ αὐτὸ = ὁμοῦ. ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς = ἐξηρέθισαν, ἐξεσήκωσαν τὰς ψυχὰς. τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ = ὁ ὁποῖος ἐνίσχυε καὶ ἀπεδείκνυε διὰ τῶν θαυμάτων ὡς ἀληθὲς τὸ κήρυγμα. ἐσχίσθη = διηρέθη, ἐδιχάσθη. ἐγένετο ὀρμὴ = ἔγινε κίνησις. ἤλατο = ἐπήδησεν. ἐπήραν = ἐσήκωσαν. στέμματα = στεφάνους, ὅπως στεφανώσῃ κατὰ τὴν συνήθειάν των τοὺς ταύρους, πού ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσωσιν. ὁμοιοπαθεῖς = ἄνθρωποι μὲ ὅμοια πάθη καὶ ἀδυναμίας, θνητοί. μαθητεύσαντες πολλοὺς = ἀφ' οὗ ἔκαμαν πολλοὺς μαθητάς. παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ = ἐνεπιστεύθησαν, παρέδωκαν αὐτοὺς εἰς τὴν ποστασίαν τοῦ Κυρίου.

ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως = ὁ Θεὸς ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς πίστεως καὶ διὰ τοὺς εἰδωλολάτρας, ἐδέχθη εἰς τὴν πίστιν καὶ αὐτούς, οὐχὶ δὲ μόνον τοὺς Ἰουδαίους.

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἀπέκρουον τὰς τιμὰς καὶ τὴν Θεοποίησιν (εἰς Πράξ. ιδ' 14), Mign. E.Π. 60, 220.

Εἰς τὸ παρατιθέμενον τεμάχιον ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος τονίζει πῶς οἱ Ἀπόστολοι καὶ προσφερομένας τὰς τιμὰς ἀπέκρουον με ἀγανάκτησιν, διότι δὲν ἦσαν φιλόδοξοι, ἀλλὰ ταπεινοὶ διάκονοι τοῦ Χριστοῦ.

Μὴ ἐφριμένους = μὴ ἐπιθυμοῦντας. **ἰδίᾳ εὐσεβείᾳ** = μετὰ τὴν ἰδικήν μας πίστιν. **ἀπαρामύθητος** = ἀπαρηγόρητος. **εὐστάθεια** = σταθερότης, ἔλλειψις παθῶν καὶ συναισθημάτων.

58. Ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος

(Πράξ. ιε' 1 - 32)

Κατὰ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους ἐγεννήθη ἐν μέγα πρόβλημα ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι ἔγιναν χριστιανοί. Οὗτοι ὑπεστήριζον ὅτι οὐ μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐθνικοί, πού ἐγίναντο χριστιανοί, ὄφειλον νὰ τηρῶσι τὴν περιτομὴν καὶ τὰς ἄλλας θρησκευτικὰς διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, διότι ἄλλως δὲν ἐσώζοντο. Οἱ ὅπαδοι τῆς θεωρίας ταύτης ὀνομάζονται συνήθως Ἰουδαῖζοντες. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀπέκρουε με δριμύτητα τὴν ἄποψιν ταύτην καὶ ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ Νόμου παρῆλθε καὶ ὅτι τώρα καὶ Ἐθνικοὶ καὶ Ἰουδαῖοι σώζονται μόνον μετὰ τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, ὅπως δεῖκνυε τὸ παράδειγμα τῶν Ἐθνικῶν, οἱ ὅποιοι, μόλις ἐπίστευον, ἐλάμβανον τὸ ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἀνεγεννῶντο, ὅπως καὶ οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπέιθοντο οἱ Ἰουδαῖζοντες χριστιανοί, συνῆλθεν ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος ἐν Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ Ἐθνικοὶ χριστιανοὶ νὰ τηρῶσι τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις τοῦ Μωσ. Νόμου.

Τῷ ἔθει τοῦ Μωυσέως = συμφώνως μετὰ τὸ ἔθιμον, πού εἶχε καθιερώσει ὁ Μωυσῆς. **γενομένης στάσεως καὶ ζητήσεως** = ἐπειδὴ ἔγινεν ἐξέγερσις καὶ συζήτησις. **ἀπεδέχθησαν** = ἔγιναν δεκτοί. **ἄφ' ἡμερῶν ἀρχαίων** = πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. **ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς** = ἔγινε μάρτυς των, ἀπέδειξεν αὐτούς, ὅτι εἶχον γίνεαι καλοὶ χριστιανοί. **οὐδὲν διέκρινε** = δὲν ἔκαμε διάκρισιν. **ἐπιθεῖναι ζυγόν** = νὰ ἐπιβάλλωσι βάρους, ζυγόν, ἀναστρέψω = θὰ ἐπιστρέψω μετὰ τὴν μετάνοιαν τῶν Ἰουδαίων, διὰ νὰ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ, τὴν κατοικίαν τοῦ Δαβὶδ (δηλ. τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν), καὶ νὰ ἀνορθώσω τὰ ἐρείπια. **οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων** = οἱ ὑπόλοιποι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

ἐπιστεῖλαι = νὰ παραγγείλωμεν αὐτοὺς δι' ἐπιστολῆς. **ἀλίσημα** = μόλωμα, νὰ μὴ τρώωσιν ἀπὸ τὰ μολυσμένα κρέατα τῶν θυσιῶν. **καὶ τοῦ πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος** = καὶ τὰ κρέατα ζῆου θανατωθέντος διὰ πνιγμοῦ καὶ τὸ αἷμα τῶν ζῴων, τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ ἀναμιγρῶσι μὲ οἶνον. Ἀπηγορεύετο δὲ τοῦτο, διότι ἐπιστεῦετο ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ εὐρίσκονται εἰς τὸ αἷμα. **ἡγουμένους** = ἀρχηγούς, ἐπισήμους. **οὐ διεσπειλάμεθα** = δὲν παρηγγείλωμεν, δὲν ἐδώκαμεν ὁδηγίας. **διατηροῦντες ἑαυτοὺς** = ἐὰν προφυλάσσητε ἑαυτοὺς. **εὐ πράξετε** = θὰ ἔχητε εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν. **ἔρωσθε** = ὑγιάνετε.

59. Ὁ Ἄπ. Παῦλος εἰς Μακεδονίαν

(Πράξ. ις' 8 - 40, ις' 1 - 16)

Ὁ Ἄπ. Παῦλος ὑπῆρξεν, ὡς εἴπομεν, ὁ Ἀπόστολος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄφ' οὗ ἐκήρυξεν εἰς τοὺς Ἑλληνας τῆς Μ. Ἀσίας, εὐρέθη εἰς τὴν Τροίαν, ἀντικρὺ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀκτὴν. Ἐκεῖ βλέπει ὄραμα, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶς Μακεδῶν ἀνὴρ παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ κηρύξῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὁ Ἄπ. Παῦλος ὑπακούει εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου καὶ διὰ Σαμοθράκης καὶ Νεαπόλεως, τῆς σημερινῆς Καβάλας, φθάνει εἰς Φιλίππους. Ἐκεῖ ἰδρύει τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν ἐπὶ Εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους. Οἱ συμπατριῶταί του ὅμως Ἰουδαῖοι διεγείρουσι τοὺς Ῥωμαίους, αἵτινες, ἄφ' οὗ τοὺς ἔδειραν, ἐφυλάκισαν αὐτὸν καὶ τὸν συνοδὸν του Σίλαν. Μετὰ τὴν ἀποφυλάκισιν ἀναχωρεῖ εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐκεῖ ἐπίσης ἐπίστευσαν πολλοί, καὶ ἡ ἰδρυθεῖσα λαμπρὰ Ἐκκλησία τῶν Θεσσαλονικέων διεκρίθη διὰ τὴν στερεότητα εἰς τὴν πίστιν κατὰ τοὺς διαγμούς (1 Θεσ. α' 8). Πρὸς τοὺς πιστοὺς αὐτῆς ἔγραψεν ὁ Ἄπ. Παῦλος τὰς δύο γνωστάς πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολάς. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐξήγειραν τὸν ὄχλον ἐναντίον του καὶ ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Βέροϊαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Βεροίας ἐφέρθησαν μὲ πολλὴν εὐγένειαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Θεσσαλονίκης, μαθόντες τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Παύλου, ἔρχονται εἰς Βέροϊαν καὶ ἐξεγείρουσι τοὺς κατοίκους τῆς ἐναντίον του. Ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ διὰ τὰς Ἀθήνας. Δὲν ὑποκύπτει εἰς τὰς ἀντιδράσεις, ἀλλὰ μένει ἄκαμπτος εἰς τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτὸν ἔργον, ἀγωνιζόμενος διαρκῶς νὰ μεταφέρῃ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. Τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἦτο δι' αὐτὸν μία ψυχικὴ ἀνάγκη, μία θεία ἐπιταγή. « Οὐαὶ δέ μοί ἐστιν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι », ἔλεγε (1 Κορ. θ' 16).

Συμβιβάζοντες = ἐξηγοῦντες, διαλογιζόμενοι. **ἀναχθέντες** = ἀποπλεύσαντες. **εὐθυδρομήσαμεν** = ἐπλεύσαμεν κατ' εὐθεΐαν. **τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας** = τῆς περιφερείας τῆς Μακεδονίας. **πόλις κολωνία** = (λατ. λέξις) πόλις ἀποικιακή, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἀποικισθῆ καὶ ἐγκατασταθῆ παλαιάμοχοι στρατιῶται Ρωμαῖοι. **προσευχή εἶναι** = ὅτι ἦτο τόπος προσευχῆς. **Θυάτειρα** = πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. **πνεῦμα πύθωνος** = πνεῦμα μαντικόν, προφητικόν. **διαπονηθεὶς** = κατακουρασθεὶς. **ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον** = ἐπέρασε πρὸς ἀσφάλειαν τοὺς πόδας τῶν ἀπὸ τὰς ὀπὰς μιᾶς βαρείας δοκοῦ, ὥστε νὰ μὴ κινῶνται. **ἀνέθη** = ἐλύθησαν. **σπασάμενος μάχαιραν** = σύρας τὸ ξίφος. **πανοικί** = μεῖ δλην τὴν οἰκογένειαν. **τοὺς ραβδούχους** = τοὺς στρατιώτας, τοὺς κρατοῦντας ράβδους, διὰ τῶν ὁποίων ἔδερν τοὺς καταδικούς. **ἀκατακρίτους** = ἄνευ δικαστικῆς καταδικῆς. **παρεκάλεσαν** = ἔδωκαν θάρρος, ἐνίσχυσαν.

Διοδεύσαντες = διελθόντες. **διανοίγων καὶ παρατιθέμενος** = ἐξηγῶν καὶ ἀποδεικνύων. **προσεκληρώθησαν** = ἐπήγγαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἁπ. Παύλου. **γυναικῶν τε τῶν πρώτων** = ἀπὸ τὰς γυναικας τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως. **ἀγοραῖοι** = ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς, ὄχλος. **πολυτάρχαι** = ἄρχοντες τῆς πόλεως. **λαβόντες τὸ ἱκανόν** = λαβόντες ὡς δωροδοκίαν ἀρκετὰ χρήματα. **ἀνακρίνοντες** = ἐρευνῶντες, ἐξηγοῦντες. **ἐπήεσαν** = ἀπήλθον. **εὐσχημόνων** = εὐγενῶν. **σαλεύοντες** = ταρασσόντες, ὑποκινῶντες. **ὑπέμενον** = παρέμεναν ὀπίσω. **καθιστῶντες** = συνοδεύοντες, ὀδηγοῦντες.

60. Τὰ μαρτύρια τοῦ Ἁπ. Παύλου

(2 Κορ. ια' 21 - 33)

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Παύλου Ἰουδαῖζοντες χριστιανοὶ ἐξηκολούθουν καὶ μετὰ τὴν προσέλευσίν των εἰς τὸν Χριστιανισμὸν νὰ καυχῶνται διὰ τὴν καταγωγὴν των ἐκ τοῦ Ἀβραάμ· ἐπίσης δὲν ἐδέχοντο οὗτοι τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα τοῦ Παύλου, λέγοντες ὅτι δὲν ἦτο ἰσότημα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους, διότι αὐτὸς οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσε τὸν Κύριον. Ὁ Παῦλος εἰς τὸ παρατιθέμενον τεμάχιον πρῶτον τονίζει, ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι γνήσιος ἑβραῖος. Ἐπειτα τὸ ἀξίωμά του τὸ Ἀποστολικὸν ὑποστηρίζει περιγράφων με δύναμιν καὶ ζωηρότητα τὰ ἀφάνταστα βάσανα, τὰ ὁποῖα ὑπέφερε χάριν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐδῶ ἔχομεν μίαν ὑπέροχον εἰκόνα τοῦ μαρτυρικοῦ βίου τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ αὐτοεγκωμισθῆ οὐχὶ παραθέτων προσόντα καὶ χαρίσματά του ψυχικά, ἀλλὰ τὰς θλίψεις του, τοὺς ραβδισμούς, τὰς μαστιγώσεις, τὰς φυλακίσεις, τὰ ναυάγια, τοὺς λιθοβολισμούς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καὶ τὴν διαρκῆ μέριμνάν του καὶ ἀνησυχίαν διὰ τοὺς χριστιανούς.

Ἐν ᾧ δ' ἂν τις τολμᾷ = εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τολμῶσιν οἱ ἀντίπαλοί μου

νά καυχῶνται, ἐγὼ ἔχω λόγους περισσοτέρους νά καυχῶμαι, μολονότι εἶναι ἀνόητος ἢ τοιαύτη καύχησις. **Ἑβραῖοι** = τὸ ὄνομα ἦτο δηλωτικὸν τῆς ἐθνικότητος. **Ἰσραηλίται** = διάκρισις ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν. **σπέρμα** = ἀπόγονοι. **παραφρονῶν λέγω** = ἀνοηταίνων λέγω τὰς ὑπὲρ Χριστοῦ ὑπηρεσίας μου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νά καυχᾶται τις δι' αὐτάς. **ὑπὲρ ἐγὼ** = περισσότερον ἐγὼ. **ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως** = ὡς πρὸς τὰς πληγὰς ἐπὶ τοῦ σώματός μου ὑπερβολικὰ ὑπέφερα. **τεσσαράκοντα παρά μίαν** = ἐδάρην μὲ 39 ραβδισμούς ἐπὶ τοῦ σώματος· ἢ ποιηὴ ἦτο νά ὑποστῇ 40 ραβδισμούς, ἀλλ' ἵνα μὴ κατὰ λάθος ἀριθμῆσωσι περισσοτέρους τῶν τεσσαράκοντα, ἐφρόντιζον νά ἀριθμῶσι τριάκοντα ἑννέα ραβδισμούς. **χωριστῶν παρεκτός** = ἐκτός ἀπὸ τούς ἐξωτερικούς κινδύνους. ἢ **ἐπισύστασις** = ἢ ἐπαγρύπνησις, ἢ παρακολούθησις. **πυροῦμαι** = καίομαι, ὑποφέρω. **τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι** = θά καυχῶμαι διὰ τὰ βάσάνά μου, ποῦ δεικνύουσι πόσον ἀσθενῆς, ἀνίσχυρος εἶμαι.

61. Ὁ Ἄπ. Παῦλος εἰς Ἀθήνας

(Πράξ. ιζ' 16 - 34)

Ἡ Ρώμη ἦτο ἡ πρωτεύουσα τῆς ἀχανοῦς Ρωμ. Αὐτοκρατορίας, ἀλλ' αἱ Ἀθήναι, ἂν καὶ ὑπόδουλοι ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους, ἐξηκολούθουν νά εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῶν γραμμάτων καὶ τῆς σοφίας. Διὰ τοῦτο ὁ Ἄπ. Παῦλος, ὅταν ἀμίλησε πρὸς αὐτοὺς πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου των, ἠθέλησε νά συνδέσῃ τὴν νέαν πίστιν μὲ τὴν φιλοσοφίαν. Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτούς, ὅτι κακῶς πιστεύουν εἰς πολλὰ εἶδωλα, διότι ὁ Θεὸς εἶναι εἷς καὶ ἐξ αὐτοῦ, ὅπως εἶπαν μερικοὶ φιλόσοφοι τῶν Ἑλλήνων, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα καὶ μὲ τὴν δύναμιν του ζῶμεν, κινούμεθα καὶ ὑπάρχομεν. Αὐτὸς ὁ Θεός, διὰ νά σώσῃ τὸν κόσμον ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἀπέστειλε τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, μέλλει δὲ νά ἔλθῃ πάλιν νά κρίνῃ τοὺς πάντας κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν του. Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐπίστευσαν, πλὴν ἐλαχίστων, διότι ἐξεπλάγησαν, ὅταν ἤκουσαν περὶ ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν. Διὰ τῶν φιλοσοφικῶν συλλογισμῶν καὶ ἀποδείξεων δὲν γεννᾶται ἡ πίστις εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Παῦλος δὲν ἐπανελάβε πλέον τὴν μέθοδον ταύτην τοῦ φιλοσοφικοῦ κηρύγματος. Διὰ τοῦτο ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον τονίζει εἰς τὴν Κόρινθον ὅτι, «ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύττομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον» (1 Κορ. α' 22).

Ἐκδεχομένου αὐτοὺς = ἀναμένοντος τοὺς ἐν Βεροίᾳ ὑπολειφθέντας συνοδούς του. **παραξύνετο** = ἐξεγείρετο, ἐξωργίζετο. **Ἐπικουρεῖοι** = ὀπαδοὶ τοῦ

Ἐπικουρού, ὅστις ἦτο ὕλιστής καὶ ἄθεος, διδάσκων ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπι-
διώκῃ τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις, πνευματικὰς τε καὶ ὕλικας. οἱ δὲ Στωϊκοὶ
φιλόσοφοι ἦσαν πανθεισταί, διδάσκοντες, ὅτι ἐντὸς τῶν ὄντων ὑπάρχει ὁ ἔνδοξος Λόγος
ἢ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ, συγκρατεῖ καὶ διευθύνει τὰ πάντα σοφῶς καὶ
παναγῶτως. Εἰς τοὺς Στωϊκοὺς ἀνήκουν τὰ δύο ρητά, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει εἰς τὴν
ὁμιλίαν τοῦ ὁ Ἄπ. Παῦλος : « τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμὲν » καὶ « ἐν αὐτῷ γὰρ
ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμὲν ».

Συνέβαλον αὐτῷ = συνεζήτουν μαζί του. **σπερμολόγος** = φλύαρος. **ξένων
δαιμονίων καταγγελεύς** = κήρυξ ξένων θεῶν. **δεισιδαιμονεστέρους** = εὐ-
σεβεστέρους. **τὰ σεβάσματα** = τὰ εἰδωλα. **εὐσεβεῖτε** = λατρεύετε μὲ εὐσε-
βειαν. **θεραπεύεται** = ὑπηρετεῖται, ὡσάν νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τινός. **ἐξ ἑνὸς αἵμα-
τος** = ἐξ ἑνὸς ἀνθρώπου. **Ὅρισας προστεταγμένους καιροὺς** = καθορίσας
ὄρισμένους χρόνους δι' ἑκάστον πρᾶγμα. **τὰς ὁροθεσίας** = τὰ σύνορα. **εἰ ἄρα γε
ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὗροιν** = εἰ βεβαίως ἤθελον ἀναζητήσῃ καὶ ψηλα-
φήσῃ, ὅπως ὁ τυφλὸς ἐντὸς τοῦ σκότους, διὰ νὰ εὗρωσι τὸν Θεόν. **ἐν αὐτῷ γὰρ
κ.τ.λ.** = διότι δι' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ζῶμεν καὶ ὑπάρχομεν καὶ κινούμεθα. Τὸ ρητὸν
εἶναι τοῦ Στωϊκοῦ φιλοσόφου Ἀράτου. **τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμὲν** = ἐξ αὐτοῦ
καταγόμεθα (ἐκ τοῦ Θεοῦ). Τὸ ρητὸν εἶναι τοῦ Στωϊκοῦ φιλοσόφου Κλεάνθους.
χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ = ὅμοιον μὲ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ εἰδωλα. **χαράγματι τέχνης
καὶ ἐνθυμήσεως** = εἰδωλα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν μὲ τὴν τέχνην τῆς γλυπτικῆς καὶ μὲ
τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου. **ὑπεριδῶν** = παραβλέψας. **ἔστησεν ἡμέραν** =
ὥρισεν ἡμέραν. **πίστιν παρασχῶν** = δώσας ὁ Θεὸς πειστικὴν ἀπόδειξιν, ὅτι
εἶναι υἱὸς Θεοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν του. **κολληθέντες αὐτῷ** = ἐνωθέντες
μαζί του, ἀκολουθήσαντες αὐτόν.

62. Εἰς τὴν Κόρινθον

(Πράξ. ιη' 1 - 18)

Μετὰ τὰς Ἀθήνας ὁ Ἄπ. Παῦλος μετέβη εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου
ἐπίστευσαν πολλοί, καθὼς εἶχε προείπει ὁ Κύριος εἰς αὐτὸν λέγων :
« λαός ἐστὶ μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ » (Πράξ. ιη' 10). Εἰς τὴν
Κόρινθον ἔμεινεν ὁ Παῦλος ἐπὶ ἓν καὶ ἥμισυ ἔτος. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐξη-
γέρθησαν πάλιν ἐναντίον του καὶ κατηγόρησαν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Ρω-
μαίου ἀνθυπάτου Γαλλίωνος, ἀλλ' οὗτος τοὺς ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι
δὲν ἀναμιγνύεται εἰς θρησκευτικὰ ζητήματα.

Ποντικὸν τῷ γένει = καταγόμενον ἐκ τοῦ Πόντου. Ὁ Ἀκύλας οὗτος εἶχε
γίνει χριστιανὸς εἰς τὴν Ρώμην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ, διότι ὁ
Κλαύδιος εἶχε δώσει διαταγὴν νὰ φύγωσιν ἐκ Ρώμης ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι. **συνείχετο
τῷ πνεύματι** = ἐλυπεῖτο καὶ ἐστενοχωρεῖτο ἐσωτερικῶς. **διαμαρτυρόμενος** =
κηρύττων. **συνομοροῦσα** = γειτονική. **κατεπέστησαν** = ἐξηγέρθησαν. **κατὰ**

λόγον = εὐλόγως, δικαίως. **περὶ λόγου καὶ ὀνομάτων** = περὶ διδασκαλίας καὶ διὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Μεσσίου, τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὰ ὅποια οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον κάμει λόγον εἰς τὰς κατηγορίας των κατὰ τοῦ Παύλου.

Κειράμενος τὴν κεφαλὴν = ἀφ' οὗ ἔκειρε, ἔκοψε τὰ μαλλιά, διότι εἶχε κάμει μίαν τῆσιν εὐχὴν, ἐν τάξιμον. Ὁ Παῦλος ἦτο ἀνεκτικὸς καὶ συνεμορφώμενος πρὸς τὰ Ἰουδαϊκὰ ἔθιμα, ἀλλὰ δὲν ἦτο ὑποχείριος αὐτῶν, οὔτε ἐθεώρει αὐτὰ ἀπαράιτητα πρὸς σωτηρίαν. Εἶχε λοιπὸν ἀφήσει τὰ μαλλιά του ἐπὶ τινὰ χρόνον ὡς προσφορὰν πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν ἑκούρευσε αὐτά.

Ἰεροῦ Χρυσόστομου, περὶ τοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐντρεπώμεθα, ὅταν ἐργαζώμεθα διὰ τῶν χειρῶν ὡς τεχνίται, (εἰς Πράξ. ιη' 3), Mign. Cramer, III, 302.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, λαμβάνων ἀφορμὴν ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Παῦλος εἰργάζετο μαζὶ μὲ τὸν Ἀκύλαν, τὸν ὁμοτέχνον του, καὶ ἔκαμνε σκηνὰς διὰ νὰ ἔχη τὰ πρὸς συντήρησίν του, λέγει ὅτι ἡ τέχνη δὲν εἶναι ἐντροπή, ἀλλ' εἶναι ἱερὰ ἀπασχόλησις τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγκαία διὰ τὴν συντήρησίν του.

Φιλοσοφίας εἶδος ἐστίν = εἶναι εἶδος χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ἀσκήσεως. **εὐτονώτεροι** = με περισσότερὰν δύναμιν καὶ ζωτικότητα. **συντέτατται** = ἔχει ἡ ψυχὴ συντάξει, ἀφιερῶσει τὰς δυνάμεις της. **διαύλους** = ἀγωνίσματα· ὁ διαυλος ἦτο ἀγὼν δρόμου ταχύτητος, μήκους δύο σταδίων ἢ δύο αὐλῶν (περίπου 384 μέτρων). **ἤδουντο** = ἐσέβοντο.

63. Τελευταῖοι λόγοι τοῦ Παύλου

πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Μ. Ἀσίας

(Πράξ. κ' 17 - 38)

Ὁ Ἄπ. Παῦλος εὕρισκετο εἰς Μίλητον. Ὡς ἅγιος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐκλεκτὸν σκεῦος Αὐτοῦ, ἐνήργει καὶ ὠμίλει πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐμπνευσίν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα προλέγει εἰς αὐτόν, ὅτι τὸν ἀναμένουν φυλακίσεις καὶ διωγμοὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Δὲν γνωρίζει τί ἀκριβῶς θὰ συμβῇ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἴσως ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ δώσῃ καὶ τὴν ζωὴν του διὰ τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἐκάλεσε καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου εἰς Μίλητον, δίδει τὰς τελευταίας συμβουλὰς του, ἐν εἶδει κυκνείου ἄσματος, πρὸς τοὺς προσφιλεῖς του πιστοὺς ἐν Μ. Ἀσίᾳ, διότι δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ἐπανίδῃ αὐτοῦς. Ὅλοι ἔκλαιον καὶ ἐθρήνον καὶ κατεφίλουσαν αὐτόν, διότι ἤκουσαν, ὅτι δὲν θὰ ἐπανεβλεποῦσαν αὐτόν. Οὕτω περίλυποι προέπεμψαν αὐτόν μέχρι τοῦ πλοίου. Ἴσως εἶπαν καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν λατρευτὸν Διδάσκαλόν των ὅσα εἰς παρομοίαν περίστασιν ἔλεγον εἰς αὐτόν οἱ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης χριστιανοί: « τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα γινέσθω » (Πράξ. κα' 14).

Ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν = ἦλθον εἰς τὴν Ἀσίαν. οὐδὲν ὑπεστειλάμην = οὐδὲν παρέλειψα ἐκ φόβου καὶ δειλίας ἢ ἀπὸ ἄλλους λόγους. διαμαρτυρόμενος = κηρύττων μὲ δύναμιν. δεδεμένους τῷ πνεύματι = παρακινούμενος ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ πνευμά μου, ὡσὺν νὰ εἶμαι δεμένος ὑπ' αὐτοῦ. μένουσιν = ἐπίκεινται θλίψεις καὶ φυλακίσεις, μὲ περιμένον δοκιμασίαι. οὐδενὸς λόγου ποιῶμαι = δὲν ὑπολογίζω, περιφρονῶ. οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχὴν μου τιμίαν ἑμαυτῷ = καὶ δὲν θεωρῶ πολῦτιμον τὴν ζωὴν μου δι' ἐμέ. ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον = (ὅσον θεωρῶ πολῦτιμον) νὰ τελειῶσω μὲ χαρὰν τὸν δρόμον μου, τὸ ἔργον μου. καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων = εἶμαι καθαρὸς, ἀθῶος, ἀνεύθυνος, ἂν κανεῖς ἐξ ὑμῶν ἀπολεσῆ, παρεκκλίνας ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ ἀπὸ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν. ἔθετο = ὥρισεν. ἦν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος = τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος ἀπέκτησεν, ἔκαθεν ἰδικὴν του, μὲ τὸ ἰδικόν του αἷμα, μὲ τὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θυσίαν του. λύκοι βρεῖς = ἄγριοι λύκοι, ἧτοι ψευδοδιδάσκαλοι. καὶ τὰ νῦν = καὶ τώρα. παρατίθεμαι = σᾶς παραδίδω, σᾶς ἐμπιστεύομαι. καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν = καὶ νὰ δώσῃ εἰς σᾶς κληρονομίαν, μερίδα, θέσιν. ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων = νὰ βοηθῆτε τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀδυνάτους. θεῖς τὰ γόνατα = γονυπετήσας.

64. Ὁ Ἀπ. Παῦλος δέσμιος εἰς τὴν Ρώμην

(Πράξ. κη' 16 - 24, 28 - 31)

Ὁ μέγας Ἀπόστολος μετακομίζεται ὑπὸ στρατιωτικὴν συνοδείαν εἰς Ρώμην, ἵνα δικασθῆ. Ἡ δίκη προσώπων ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καθυστερεῖ συνήθως ἐπὶ ἔτη, διότι ἦτο δύσκολος ἡ προσαγωγὴ μαρτύρων. Οὕτως ὁ ὑπόδικος ἔμεινεν ἐν φυλακῇ ἢ ὑπὸ περιορισμὸν ἐπὶ ἔτη. Ὁ Παῦλος ἔμεινεν ἐπὶ διετίαν εἰς Ρώμην ὑπὸ περιορισμὸν ἐν δωματίῳ ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἀναμένων νὰ ἐκδικασθῆ ἢ ὑπόθεσίς του. Κατὰ τὸν καιρὸν ταῦτον ἐκήρυξε πρῶτον εἰς τοὺς Ἰουδαίους τῆς Ρώμης, ἀλλ' οὗτοι, ὅπως συνήθως, δὲν ἐπίστευσαν. Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐθνικούς, οἱ ὅποιοι ἐπεσκέπταντο αὐτόν, καὶ πρὸς τοὺς φρουροὺς του στρατιώτας. Πολλοὶ ἐκ τῶν τελευταίων ταύτων ἐπίστευσαν. Δι' αὐτῶν δὲ ἐπίστευσαν καὶ ἄνθρωποι τοῦ Παλατίου. Οὕτως ὁ μέγας Ἀπόστολος, ἂν καὶ ὑπὸ περιορισμὸν, δὲν ἔπαυσε «κηρύττων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παρρησίας ἀκωλύτως» (Πράξ. κη' 31, Φίλιπ. α' 13).

Μένειν καθ' ἑαυτὸν = νὰ μένῃ κατ' ἰδίαν εἰς ἐνοικιασμένον δωμάτιον, ἀλλ' ὑπὸ φρουρὰν στρατιωτικὴν. τοὺς ὄντας πρῶτους = τοὺς ἄρχοντας. τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ = τοῦ Μεσσίου, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ ἐλπίς τῶν Ἰσραηλιτῶν. ἀντιλέγεται = πολεμεῖται, εὐρίσκει ἀντιδράσεις. εἰς τὴν ξενίαν = εἰς τὸν οἶκον ὅπου ἐφιλοξενεῖτο. τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ = ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ σωτηρία.

65. Τὸ τέρμα τῶν μόχθων τοῦ Ἁγ. Παύλου

(2 Τιμ. δ' 6 - 9)

Εἰς τὸ τεμάχιον τοῦτο ὁ μέγας Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ὁμολογεῖ μεθεὶς γαλήνην καὶ ἱκανοποίησιν, ὅτι τὸ ἔργον του ἔληξε, τὸ τέλος τοῦ πολυμόχθου του βίου εἶναι ἐγγύς καὶ ἀναμένει πλέον τὸν στέφανον διὰ τοὺς ἀγῶνάς του, τὸν ὁποῖον ὁ Θεός, ὁ δίκαιος κριτής, ἐπιφυλάσσει ὄχι μόνον δι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀγίους ἀγωνιστάς τοῦ Χριστοῦ.

Σπένδομαι = χύνω τὸ αἷμά μου ὡς σπονδήν, ὡς θυσίαν πρὸς τὸν Θεόν, ἥτοι θυσιάζω τὴν ζωὴν μου διὰ τὸν Χριστόν. **τῆς ἀναλύσεως** = τοῦ θανάτου. **ἐφέστηκε** = ἐγγίζει, ἐπίκειται. **τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ** = τὴν ἔνδοξον δευτέραν παρουσίαν του.

Ἱεροῦ Χρυσόστομου, τί κατέρθρωσε τὸ στόμα, ἥτοι τὸ κήρυγμα τοῦ Ἁγ. Παύλου (εἰς τὸ τέλος τοῦ ὑπομνήματός του εἰς τὴν πρὸς Ρωμ. ἐπιστολήν), Mign. E.II. 60, 679.

Εἰς τὸ τεμάχιον τοῦτο ὁ ἱερός Χρυσόστομος, τερματίζων τὸ ὑπόμνημά του εἰς τὴν πρὸς Ρωμ. ἐπιστολήν τοῦ Παύλου, περιγράφει μετὰ τὸν συνῆθη εἰς αὐτὸν λυρικὸν τόνον πόσα κατέρθρωσεν ὁ μέγας ἐκεῖνος Ἀπόστολος εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὸ θεῖόν του κήρυγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ δαίμονες ἐτρέποντο εἰς φυγὴν.

Προΐει = προῦχώρει. **ἤλασεν** = ἐξεδίωξεν. **ἔθλιψεν** = ἐστενοχώρησε. **συνοχῆς καρδίας** = ψυχικῆς ὀδύνης. **τὰ ἐξαμβλωματούμενα τῶν παιδῶν** = τοὺς πιστοὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, ὡσὰν τὰ νεογέννητα τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν γέννησιν ἔπαθον ἐξαμβλωσιν, ἀναπηρίαν, χωλαίνουσι περὶ τὴν πίστιν. **στερωτέραν** = στερεωτέραν. **ἡ ἀλλομένη** = τρέχουσα, ρέουσα. **φιλησαί Χριστόν** = νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Χριστόν.

Ὁ Ἰησοῦς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου

Μὲ τὴν ἀνάληψίν του ὁ Κύριος ἐτελείωσε τὴν ἐπίγειον ζωὴν καὶ δρᾶσίν του. Ἀπὸ τὰς παρατεθείσας περικοπὰς ἐκ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων κατεδείχθη, ὅτι δὲν ἦτο κοινὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' Ὑἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἀληθινός, ἐνανθρωπίσας χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ὡς ἄνθρωπος, ἔζησε βίον τέλειον καὶ ἀναμάρτητον, ἀλλ' ὑπὸ ἀθλίας συνθήκας, ὡς ὁ τελευταῖος τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρξε πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου τούτου ὡς πρὸς τὰ βάσανα καὶ τοὺς πόνους καὶ τὰς ταπεινώσεις καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἀφήρесе τὴν πρώτην ταύτην θέσιν. Ἐγενήθη εἰς στάβλον καὶ ἡ γέννησίς του ἐγνωρίσθη πρῶτον ἀπὸ μερικῶν ποιμένων. Οἱ ἰδικαὶ του πάντοτε τὸν ἠγνόησαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἰουδαῖοι τὸν ἐθεώρησαν ὡς δαιμονισμένον, ἐν τέλει συνελήφθη κατὰ μίαν σκοτεινὴν νύκτα ὡς ληστής τὴν ὥραν ποῦ προσηύχετο. Οἱ μαθηταὶ του κατὰ τὰς φορικτὰς ὥρας τῶν παθημάτων τὸν ἐγκατέλειψαν, εἰς τὸν ἐπρόδωσε καὶ ἄλλος, ὁ τολμηρότερος, τὸν ἠρνήθη ἐμπρὸς εἰς μίαν ὑπηρέτριαν. Ἐδικάσθη, ἐραπίσθη, ἐνεπτύσθη, ἐφόρεσε τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ἐγελοιοποιήθη, χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν καὶ ἐν τέλει ἐσταυρώθη ὡς κακοῦργος ἐν μέσῳ κακοῦργων. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ του ὡς ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄλλ' ἦτο καὶ Θεός, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως κατεδείχθη ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἀπὸ τὰ θαύματα. Ἐξέπληττε τοὺς ἀκροατὰς μὲ τὰς ὁμιλίαις του, ὥστε οὗτοι ἔλεγον : « Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος ». Ὡμίλει μετὰ βεβαιότητος καὶ ἀκριβείας πάντοτε. Οὐδέποτε διώρθωνε τὸν ἑαυτὸν του, αὐδέποτε ἐδείκνυεν ἀμβολίαν διὰ τὴν ὀρθότητα τῶν σκέψεών του. Οἱ λόγοι του, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀνεφέροντο εἰς κοινὰ πράγματα, μαρτυροῦν βάθος καὶ εὐρύτητα ἀπαράμιλλον. Ὑπῆρξεν ὁ μόνος, ὁ ὅποιος χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν ἐξέφραζεν ὑψηλὰς καὶ θείας ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τότε ὡς ζύμη διαπλάσσουν καὶ ἐξυψώνουν τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων. Οἱ λόγοι του φαίνονται ὡς λόγοι, ποῦ προέρχονται ἀπὸ ἄλλον κόσμον εἶναι λόγοι αἰωνίου ζωῆς.

Ἄλλὰ καὶ τὰ θαύματά του ἐμαρτύρουν τὴν Θεότητά του. Ἐγίνοντο τόσον εὐκόλως, ἄνευ προπαρασκευῆς, ἄνευ κόπου, ἄνευ δισταγμοῦ, ὥστε ἐδείκνυον ὅτι οὐδὲν ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του. Ὡς Θεός, τὰ πάντα ἠδύνατο. Μὲ μόνον τὸν λόγον του τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, κωφοὶ ἤκουσαν, λεπροὶ ἐκαθαρίσθησαν, παράλυτοι ἔγιναν ὑγιεῖς, τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐγαλήνευσαν, οἱ ἄρτοι ἐπολλαπλασιάσθησαν, ὥστε μὲ πέντε ἄρτους νὰ χορτάσωσι πέντε χιλιάδες, τὸ ὕδωρ μετεβλήθη εἰς οἶνον, ἰσχύμη καὶ νεκροὶ ἀνεστήθησαν. Δικαίως οἱ σύγχρονοὶ του ἔλεγον: « οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν ».

Ἄλλ' ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ μας ἐξακολουθεῖ τὴν θαυμασίαν ταύτην καὶ σωτηριώδη ἐνέργειαν καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψίν του εἰς οὐρανοῦς. Εἶναι παρὼν ὡς ζῶν ἀρχηγὸς τῆς Ἁγίας του Ἐκκλησίας πάντοτε. Μὲ τὴν δυνάμιν του καὶ τὴν θείαν του χάριν οἱ ὀπαδοὶ του, ὅσοι ἐπίστευσαν καὶ ἠγάπησαν αὐτόν, ἔκαμον τὰ ἴδια εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἐβάδισαν ἐπὶ τὰ ἔχνη του. Ἡ Ἐκκλησία του, ἡ Χριστιανικὴ κοινωνία, τὸ νέφος τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων συνεχίζει τὴν ζωὴν του καὶ τὸ ἔργον εἰς τὸν κόσμον, ἕως ὅτου μεταμορφωθῶσι τὰ πάντα καὶ ἐπιβληθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅπως ὑπῆρξεν αὐτός, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία του καὶ οἱ ἅγιοι του φαίνονται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ὡς ἀσθενεῖς, ὡς μηδαμινοί, ὡς πτωχοὶ καὶ ρακενδῦτοι, ἐν τούτοις πόσῃ θείαν ζωὴν ἔχουν ἐντός των ! Οἱ χριστιανοὶ παρὰ τοὺς διωγμοὺς, παρὰ τὴν ἀγρίαν ἀντίδρασιν τῆς κακίας ζοῦν καὶ δραῦν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς φῶς, ὡς τὸ ἄλας τῆς γῆς. Δὲν τὸν βλέπουν τὸν Χριστὸν σωματικῶς, ὅπως οἱ σύγχρονοὶ του. Ἄλλ' ὅσοι πιστεύουν καὶ ἀγαποῦν αὐτόν με ὄλην τὴν δυνάμιν τῆς ψυχῆς των, τὸν βλέπουν πάντοτε ζῶντα καὶ παρόντα πλησίον των, ὀμιλοῦντα, ἐνισχύοντα, ἐμπνέοντα αὐτοὺς εἰς πᾶσαν στιγμὴν. Δι' αὐτοῦ εἶπεν ὁ Κύριος : « καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος » (Ματθ. κη' 20).

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

	Σελίς
1. Ἅγία Γραφή	9
2. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη	11
3. Τὰ Βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης, διαίρεσις καὶ περιεχόμενον αὐτῶν	12
<i>A'</i> . Τὰ ἱστορικὰ βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης	13
<i>B'</i> . Τὰ προφητικὰ βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης	14
<i>Γ'</i> . Τὰ ποιητικὰ ἢ διδακτικὰ βιβλία τῆς Παλ. Διαθήκης	16
4. Ὁ Κανὼν τῆς Παλ. Διαθήκης	17
5. Αἱ μεταφράσεις τῆς Παλ. Διαθήκης	18
6. Ἡ Καινὴ Διαθήκη	20
<i>A'</i> . Τὰ ἱστορικὰ βιβλία τῆς Καιν. Διαθήκης	20
<i>B'</i> . Τὰ διδακτικὰ βιβλία τῆς Καιν. Διαθήκης	22
<i>Γ'</i> . Τὰ προφητικὰ βιβλία τῆς Καιν. Διαθήκης	23
7. Κανὼν τῆς Κ. Διαθήκης καὶ μεταφράσεις αὐτῆς	23

ΜΕΡΟΣ Α'

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛ ΔΙΑΘΗΚΗΣ: ΚΕΙΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑ ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΙ ΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

1. Ἡ Δημιουργία τοῦ κόσμου	29
Βασιλείου τοῦ Μ. ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « γεννηθῆτω φῶς »	31

2. Ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου	32
Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν »	33
3. Τὸ ἀμάρτημα τῶν Πρωτοπλάστων	34
Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀνάπτυξις τῶν λόγων « ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον »	36

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

4. Ἡ κλήσις τοῦ Ἀβραάμ	37
5. Τὰ δεινὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν Αἰγύπτῳ	39
6. Ἡ κλήσις τοῦ Μωϋσέως	40
7. Προπαρασκευαὶ διὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων	41
8. Κύρωσις τῆς Διαθήκης διὰ θυσιῶν καὶ ραντισμῶν	43

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Τ Ρ Ι Τ Ο Ν

Η ΗΘΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

9. Ὁ Δεκάλογος	45
10. Ἄλλαι ἠθικαὶ ἐντολαὶ τῆς Μωσ. Νομοθεσίας	46
11. Συμβουλαι τοῦ εὐσεβοῦς Τωβίτ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Τωβίαν	48
12. Ἡ μεγάλη ἀξία τῆς σοφίας	50

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Ν

Η ΕΝ ΨΑΛΜΟΙΣ ΚΑΙ ὙΜΝΟΙΣ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

13. Ὑμνος πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τὴν θαυμαστὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης	52
14. Τὸ κίνησον ἕσμα τοῦ Μωϋσέως. Ἡ τελευταῖ αὐτοῦ	53
Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, περὶ τοῦ βίου τοῦ Μωϋσέως ἢ περὶ τῆς κατ' ἀρετὴν τελειότητος	55
15. Ὑμνος τῆς Ἄννης, μητρὸς τοῦ Σαμουὴλ	56
Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, λόγος Α' περὶ τῆς Ἄννης· ἀνάπτυξις τῆς ρήσεως « Ὑψώθη κέρασ ἐν Θεῷ μου »	57
16. Ψαλμὸς 1ος. Αἱ δύο ὁδοὶ	58
Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ὁμιλία εἰς τὸν πρῶτον Ψαλμὸν	59
17. Ψαλμὸς 2ος. Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ	59

18.	Ψαλμός 50ός. Ἡ μετάνοια τῶν ἁγίων	60
	Θεοδωρήτου, ἐπισκόπου Κύρου , ἐρμηνεία εἰς τοὺς Ψαλμοὺς Ψαλμ. 50'.	62
19.	Ψαλμός 102ος. Εὐχαριστήριος ὕμνος πρὸς τὸν πολυέλεον καὶ πανάγα- θον Θεόν	62
	Βασιλείου τοῦ Μεγάλου , ὁμιλία εἰς τοὺς Ψαλμοὺς ἡ μεγάλη ἀξία τῶν Ψαλμῶν	64

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΣΣΙΟΥ

20.	Αἱ ἰδιότητες τοῦ Μεσσοῦ καὶ τὰ μεγάλα ἀγαθὰ τῆς ἐποχῆς του	65
21.	Τὰ πάθη τοῦ Κυρίου	66
22.	Ἡ εἰρήνη τῶν λαῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεσσοῦ	66

ΜΕΡΟΣ Β'

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΙΝ. ΔΙΑΘΗΚΗΣ: ΚΕΙΜΕΝΑ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

1.	Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου	71
2.	Ἡ Ἑλισάβετ καὶ ἡ Μαρία	72
3.	Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ	73
	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου , εἰς τὰ Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος	74
4.	Ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα	75
5.	Ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου.	76
	Ἱεροῦ Χρυσοστόμου , ὑπόμνημα εἰς τὸν ἅγιον Ματθαῖον	76

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Η ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

6.	Θέμα καὶ σκοπὸς τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς δράσεώς του ἡ Ἰδρυσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς	78
----	---	----

7. Αἱ παραβολαὶ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς	78
'Ο οὐράνιος σποραεὺς	78
Τὰ ζιζάνια	80
'Ο κόκκος σινάπεως	81
'Η καλὴ ζύμη	81
'Ιεροῦ Χρυσοστόμου, ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος	81
'Ο κεκρυμμένος θησαυρὸς	82
'Ο πολῦτιμος μαργαρίτης	82
'Η σαγήνη	82

Α'. ΑΙ ΗΘΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

8. 'Η ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία	83
Οἱ Μακαρισμοὶ	83
'Ιεροῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὸ « μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι »	83
Οἱ Χριστιανοὶ ἄλλας τῆς γῆς καὶ φῶς τοῦ κόσμου	84
'Ο Κύριος συμπληρῶνει τὸν Μωσ. Νόμον	84
'Ο φόνος	85
'Ο ὄρκος	85
'Η ἐκδίκησις	85
'Η ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς	86
'Η ἐλεημοσύνη	86
'Η προσευχὴ	87
'Ιεροῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὸ « Πάτερ ἡμῶν »	87
'Η νηστεία	88
Οἱ θησαυρισμοὶ	88
Αἰ μέριμναι τοῦ βίου	89
'Η κατάκρισις	89
'Ο σεβασμὸς πρὸς τὰ ἄγια	90
Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν	90
'Η στενὴ ὁδὸς	90
Οἱ ψευδοδιδάσκαλοι	90
Οἱ ποιηταὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου	91
Οἰκία ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ οἰκία ἐπὶ τῆς ἄμμου	91
'Ιεροῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὸ « Κατέβη γὰρ ἡ βροχὴ, ἦλθον οἱ ποταμοὶ κ.τ.λ. »	92

Β'. ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

α'. 'Η ἀλαζονεία, οἱ ἐγωῖσμοὶ καὶ ἡ φιλοδοξία

9. 'Ο τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος	93
---	----

10. Αί πρωτοκλισίαι	93
Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, περὶ κενοδοξίας	94
11. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ αἱ φιλοδοξίαι των	95
12. Μέγας εἶναι ὁ ἔχων ψυχὴν παιδικήν	95

β'. Ὁ πλοῦτος, αἱ μέριμναι καὶ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ

13. Ὁ πλούσιος νεανίσκος	96
14. Ὁ ἄφρων πλούσιος	97
15. Τὸ Μέγα Δεῖπνον	98
Κυρίλλου, Ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας, εἰς τὸ « ἔρχεσθε, ὡς ἦδη ἐτοιμὰ ἐστὶ πάντα »	98
16. Ὁ Πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος	99
17. Ἡ Μάρθα	100

Γ'. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΛΕΙ ΠΑΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΤΑΠΕΙΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

18. Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον	101
19. Ἡ ἀπολεσθεῖσα δραχμὴ	102
20. Ὁ ἄσωτος υἱὸς	102
21. Ὁ ζυγὸς τοῦ Κυρίου ἐλαφρὸς	104
22. Διὰ τί ὁ Κύριος συνανεστρέφετο μετὰ ἀμαρτωλῶν	104

Δ'. Η ΚΑΙΝΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΝΟΜΟΣ ΕΝ Τῇ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

23. Ποία ἡ μεγίστη τῶν ἐντολῶν	104
24. Ὁ ἐλεήμων Σαμαρεῖτης	105
25. Ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου	106
26. Ἡ ἀγάπη ἐν τῇ Χριστιανικῇ οἰκογενεῖα	107
Οἱ σύζυγοι	107
Τὰ τέκνα	108
Οἱ γονεῖς	108
Οἱ ὑπηρέται	108
Οἱ κύριοι	108
27. Τὰ καθήκοντα τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὰς Ἀρχάς	109
Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, περὶ τοῦ καθήκοντος τῆς ὑποταγῆς εἰς τὰς Ἀρχάς	110

Ε'. Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΥΡΗΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

28. Ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων	110
---	-----

29. Ὁδηγίαι τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Μαθητάς	111
'Ιεροῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὸ «Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην»	113
30. Τὰ μαρτύρια τῶν Ἀποστόλων	114

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΕΚ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

31. Ὁ Κύριος ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν τῶν ἔργων του	115
32. Ὁ ἐν Κανᾶ γάμος	115
33. Ὁ χορτασμὸς τῶν πεντακισχιλίων	116
34. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας	117
35. Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου	118
36. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ ἐν Καπερναούμ	118
37. Ἡ θεραπεία τῆς θυγατρὸς τῆς Χαναναίας	119
38. Ἡ ἀνάστασις τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας	120
Κυρίλλου, Ἄρχιεπ. Ἀλεξανδρείας, εἰς τὸ «ἦψατο τῆς σοροῦ»	121
39. Ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου καὶ ἡ θεραπεία τῆς αἰμορροούσης γυναικὸς	121

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΟΤΙ ΗΤΟ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ

40. Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου	123
41. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων	124
42. Ἡ τελικὴ κρίσις	125
'Ιεροῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὴν τελικὴν κρίσιν	126

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΤΑ ΠΑΘΗ, Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΩΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ

43. Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος	128
44. Ἡ μεγάλη ἀγωνία ἐν Γεθσημανῇ. Σύλληψις τοῦ Κυρίου	129
45. Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ	131
46. Ἡ Σταύρωσις	133
47. Ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος περὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου	134
48. Ἡ Ταφὴ	135

49.	Ἡ Ἀνάστασις	136
	Ἱεροῦ Χρυσοστόμου , λόγος Κατηχητικὸς τῇ ἀγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα	136
50.	Ἡ Ἀνάληψις	137

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Η ΕΚ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΑΠΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΟΤΙ ΗΤΟ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡ

51.	Ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος	139
52.	Ἡ πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία	141
53.	Ὁ Πρωτομάρτυρς Στέφανος	141
	Γρηγορίου τοῦ Νύσσης , ἐγκώμιον βον εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον τὸν Πρωτομάρτυρα	143
54.	Ἀποκεφάλισις Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου. Φυλάκισις τοῦ Ἀπ. Πέτρου	144
55.	Ὁ Ἀπ. Παῦλος	145

ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

56.	Ἐξ Ἀντιοχείας εἰς Κύπρον καὶ Μ. Ἀσίαν	147
57.	Εἰς Ἰκόνιον καὶ Λύστραν	151
	Ἱεροῦ Χρυσοστόμου , εἰς Πράξ. ιδ'	153
58.	Ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος	153
59.	Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς Μακεδονίαν	156
60.	Τὰ μαρτύρια τοῦ Ἀπ. Παύλου	159
61.	Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς Ἀθήνας	160
62.	Εἰς τὴν Κόρινθον	162
	Ἱεροῦ Χρυσοστόμου , ἡ ἀξία τῆς Τέχνης	163
63.	Τελευταῖοι λόγοι τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Μ. Ἀσίας	163
64.	Ὁ Ἀπ. Παῦλος δέσμιος εἰς τὴν Ρώμην	165
65.	Τὸ τέρμα τῶν μόχθων τοῦ Ἀγ. Παύλου	166
	Ἱεροῦ Χρυσοστόμου , τί κατώρθωσαν τὸ κήρυγμα καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου	166
	Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις εἰς τὰς περικοπὰς ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ἀπὸ 171 ἕως 254	

120
121
122
123
124

125
126
127
128
129

130
131
132
133
134
135

136
137
138
139
140
141

142
143
144
145
146
147

148
149
150
151
152
153

154
155
156
157
158
159

160
161
162
163
164
165

166
167
168
169
170
171

Π Ι Ν Α Ξ

ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ *

- Ἄβραάμ**, κλήσις σελ. 37, πίστις καὶ ὑπακοή 176.
- Ἄβραάμ Δίνκολν**, γνώμη περὶ Ἁγίας Γραφῆς 11.
- Ἀγάπη**, πρὸς τὸν Θεὸν 104, πρὸς τὸν πλησίον 104, ὕμνος αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἁπ. Παύλου 106, κύριον γνώρισμα τῶν χριστιανῶν, 107 πρὸς τοὺς ἐχθροὺς 86, πρὸς τοὺς γονεῖς 108, πρὸς τοὺς κυρίους 108, πρὸς τοὺς ὑπηρέτας 108, πρὸς συζύγους 107, πρὸς τὰ τέκνα 108, Καινὴ ἐντολὴ 105.
- Ἀμῶς**, ἐπάγγελμα 9.
- Ἀναγιγνωσκόμενα** 18.
- Ἀνθρωπος**, δημιουργία 32, παρακοὴ καὶ πτώσις 34.
- Ἄννα**, μήτηρ τοῦ Σαμουὴλ, ὕμνος 56, καὶ Συμεῶν 75.
- Ἀπόστολοι**, ἐκλογή των 110, ἐφόδια εἰς τὸ ἔργον 111, διωγμοὶ καὶ μαρτύρια 112.
- Ἀποστολικὴ Διακονία**, δρᾶσις πρὸς διάδοσιν Ἁγ. Γραφῆς 25.
- Ἀραμαϊκὴ γλῶσσα** 13.
- Βασιλεία τοῦ Θεοῦ**, ἔννοια 200, χαρακτηριστὴρ 201, ὑπῆρξε σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς καὶ δράσεως τοῦ Κυρίου ἢ Ἰδρυσίς τῆς 78, τίνες ἀξιοῦνται αὐτῆς 91, ὁ πρῶτος πυρῆν αὐτῆς 224, πότε ἔρχεται 78 κ. ἐξῆς, αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τῆς 83—114
- Βασιλείου τοῦ Μ.** περὶ τοῦ φωτός 31, ὁμιλία εἰς τὸν α' Ψαλμὸν 59, περὶ σπουδαιότητος καὶ χρησιμότητος τῶν Ψαλμῶν 64.
- Βιβλικαὶ ἐταιρεῖαι** 20, 25.
- Βουλγάτα** 19.
- Γέεννα** 206.
- Γραφὴ Ἁγία**, ὄρισμός καὶ ἀξία 9—11.
- Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου**, εἰς τὰ Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος 74.
- Γρηγορίου τοῦ Νύσσης**, εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου 33, περὶ τῆς κατ' ἀρετὴν τελειότητος 55, εἰς τὸν ἄγιον Στέφανον 143.
- Δεκάλογος τοῦ Μωυσέως**, κείμενον 45, ἀξία αὐτοῦ 181.
- Δευτεροκανονικὰ** 18.
- Διαθήκη Παλαιά**, περιεχόμενον 12, βιβλία αὐτῆς 12, τὰ ἱστορικὰ βιβλία 13, τὰ προφητικὰ 14, τὰ ποιητικὰ ἢ διδακτικὰ 16, Κανῶν αὐτῆς 17, μεταφράσεις 18.
- Διαθήκη Καινὴ**, ὀνομασία καὶ ἔννοια 20, βιβλία αὐτῆς καὶ περιεχόμενον των 20—23, Κανῶν καὶ μεταφράσεις 23.

* ἢ σελίς δηλοῦται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ.

Δούλοι, ἡ θέσις των ἐν τῷ Χριστιανισμῷ κατὰ τὸν Ἄπ. Παῦλον 222.

Ἐκδίκησις 46 κ. ἐξῆς, 85.

Ἐκκλησία, ἴδρυσις 239.

Ἐλεημοσύνη 86, κατὰ τὸν Γωβίτ 49.

Ἐλληνικὴ Κοινὴ 19.

Ἐπιστολαὶ Κ. Διαθήκης, σκοπὸς 22.

Ἐσδραῖος Κανῶν 18.

Εὐαγγέλιον, ἔννοια 20, Συνοπτικὰ 21, ἡ γένεσις των 23.

Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου 71, 195.

Ἡσαΐας, εὐαγγελιστὴς προφήτης 15.

Θαύματα τοῦ Κυρίου: ὁ ἐν Κανᾶ γάμος 115, ὁ χορτασμὸς τῶν πεντακισχιλίων 116, ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας 117, ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου 118, ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ ἐν Καπερναοὺμ 118, ἡ θεραπεία τῆς θυγατρὸς τῆς Χαναναίας 119, ἡ ἀνάστασις τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας 120, ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς Ἰαίρου καὶ ἡ θεραπεία τῆς αἱμορροῦσης γυναικὸς 121, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου 136, 237.

Θεοδωρήτου τοῦ Κύρου, ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ 50ου Ψαλμοῦ 62.

Θεοτόκος, ἡ πρὸς αὐτὴν τιμὴ τῶν Ὁρθοδόξων 195, ὁ ὕμνος τῆς « Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου » 72.

Ἰησοῦς Χριστός, Γέννησις 73, Βάπτισις 76, ὁ ζυγὸς ἐλαφρὸς 104, σκοπὸς καὶ ἔργον ἡ ἴδρυσις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς 78, κέντρον τῆς Παλ. Διαθήκης καὶ ὅλης τῆς Ἀγίας Γραφῆς 11, ὁδηγία του πρὸς τοὺς μαθητὰς 111, ἡ ἐκ τῶν ἔργων καὶ Θαυμάτων μαρτυρία περὶ αὐτοῦ 115, τὰ Πάθη, ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ἀνάληψις του 128/233, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος 253, υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου 229.

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ περικο-

πὴ εἰς τὸ « ἡ γυνὴ, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ » 36, ἐκ τοῦ ἐγκομιῶν πρὸς τὴν Ἄνναν, μητέραν τοῦ Σαμουὴλ 57, εἰς τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου 76, ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος 81, εἰς τὸ « μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι » 83, εἰς τὴν ἐπίκλησιν « Πάτερ ἡμῶν » 87, εἰς τὸ « Κατέβη ἡ βροχὴ, ἤλθον οἱ ποταμοὶ » 92, περὶ κενοδοξίας 94, περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ Κράτους 110, εἰς τὸ « οὐκ ἤλθον βαλεῖν εἰρήνην » 113, εἰς τὸ « ἐν φυλακῇ ἤμην 126, λόγος Κατηχητικὸς εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα 136, περὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τῶν Ἀποστόλων (εἰς τὸ Πράξ. ιδ'. 14) 153, περὶ τῆς ἀξίας τῆς Τέχνης 163, περὶ τοῦ στόματος καὶ τῆς καρδίας τοῦ Παύλου 166.

Κόσμος, ἡ δημιουργία 29 -- 31, ἡ συντέλεια 123.

Κρίσις ἡ ἐσχάτη 125.

Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, εἰς τὸ Μέγα Δεῖπνον 98, εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας 121.

Λιτότης καὶ αὐτάρκεια 100.

Μακαρισμοὶ 83.

Μάρθα 100.

Μεταφρασῆς τῶν Ο' 18.

Μεσσίας, ἰδιότητες καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐποχῆς του 65.

Μήτηρ, τιμὴ πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸν Γωβίτ 49.

Μωϋσῆς, τὸ κύκνειον ἄσμα του 53.

Ὁμιλία ἐπὶ τοῦ Ὁρους 83-92, ἀξία αὐτῆς 204.

Παραβολὴ, ἔννοια 202, τοῦ σπορέως 78, τῶν ζιζανίων 80, τοῦ κόκκου σινάπεως 81, τῆς ζύμης 81, τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ 82, τοῦ πολυτίμου μαργαρίτου 82, τῆς σαγήνης 82, τοῦ τελώνου καὶ Φαρισαίου 93, τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου 101, τῆς ἀπολεσθείσης δραχμῆς 102, τοῦ ἀσώτου υἱοῦ 102,

τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου 105, τῶν δέ-
κα Παρθένων 124, τοῦ Μεγάλου Δεί-
πνου 98, τοῦ Πλουσίου καὶ πτωχοῦ
Λαζάρου 99, τοῦ ἄφρονος Πλουσίου 97.

Παῦλος Ἀπόστολος, ἐπιστροφή εἰς
Χριστὸν 145, περιοδεῖαι αὐτοῦ — εἰς
Κύπρον καὶ Μ. Ἀσίαν 147, εἰς Ἰκό-
νιον καὶ Λύστραν 151, εἰς Μακεδονίαν
156, εἰς Ἀθήνας 160, εἰς Κόρινθον
162—τελευταῖοι λόγοι του πρὸς τοὺς
πρεσβυτέρους καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Μ.
Ἀσίας 163, εἰς Ρώμην 165, τέρμα
τῶν μόχθων 167, τὰ μαρτύρια 159, ὁ
Παῦλος ὡς Ἀπόστολος 244, τὸ στόμα
καὶ ἡ καρδία τοῦ Παύλου κατὰ τὸν
Χρυσόστομον 166.

Πεντάτευχος, τὰ πέντε πρῶτα βιβλία
τῆς Π. Διαθήκης (Γένεσις, Ἔξοδος,
Λευιτικόν, Ἀριθμοί, Δευτερονό-
μιον) 13.

Πλοῦτος, ὁ πλούσιος νεκρικός 96, ἡ
φιλοπλουτία ἢ φιλαργυρία 101, ὅτι δύ-
σκολος ἢ εἴσοδος τῶν πλουσίων εἰς
τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν 214.

Προσευχή 87, ἀξία τῆς Κυριακῆς Προ-
σευχῆς 208.

Ρουσσώ, γνώμη περὶ τῶν Εὐαγγελίων 10
Σαββατιανή ἀργία 182.

Σοφία, ἡ μεγάλη ἀξία αὐτῆς 50.

Συνέδριον, ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῶν Ἰου-
δαίων 206.

Τωβίτ, συμβουλαὶ πρὸς τὸν υἱὸν του 48.

Φαρισαῖος, ἰδέαι καὶ χαρακτῆρ τῶν
Φαρισαίων 206.

Χριστιανός, ἄλλας τῆς γῆς καὶ φῶς τοῦ
κόσμου 84, κριτήριον τελειότητός του
ἡ ἀγάπη 219 — 220

Θρησκ. μόνολογὸν εἰς τὸν
θεὸν ἀρχαία καὶ εἰσερχομένη
Κανὼν Διαθήκης

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον ἐν ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α 108).

024000025297

ΕΚΔΟΣΙΣ Α'. ΣΕΙΡΑ Β', 1960 (II) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 30.000 Ἀριθ. Συμβ. 947/9-4-59

Ἐκτόπωσις - βιβλιοδεσία Κοινοπραξίας ΠΕΤΡΟΥ ΓΑΡΜΠΗ - Γ. ΜΑΝΟΥ

Επισημαίνεται ότι η παρούσα έκθεση αφορά μόνο την κατάσταση των μαθητών που έχουν παρακολουθήσει τις μαθήματα της συγκεκριμένης ομάδας. Η κατάσταση των μαθητών που δεν έχουν παρακολουθήσει τα μαθήματα δεν είναι γνωστή. Η κατάσταση των μαθητών που έχουν παρακολουθήσει τα μαθήματα αλλά δεν έχουν ολοκληρώσει τις εξετάσεις δεν είναι γνωστή.

ΠΡΟΪΚΤΟ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΟΥΣΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ «ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ» (ΕΠΕΚΕΔ) ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΜΟ ΠΛΗΘΟΣ

